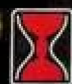
A. E. van VOGT

omul cu o mie de nume

SF

super fiction

editura VREMEA

A.E. van VOGT

OMUL CU O MIE DE NUME

TRADUCERE DE
EUGEN RUSU

The man with a thousand names,
1974

Cuprins

Capitolul 1

Steven Masters coborî scara înspre suprafaţa planetei, întrebându-se cam ce ar trebui să simtă. I se părea înjositor faptul că era nevoit să se strecoare cu fundul înainte prin ecluză, aidoma unui oarecare membru al echipajului, şi-apoi să bâjbâie grijuliu după fiecare treaptă.

Să fi fost oare filmat? Cum o fi arătat văzut din spate? Avea impresia că se mişcă stângaci şi caraghios şi asta îl făcu să se crispeze şi mai mult. Era de fapt o reacţie tare încâlcită… Dacă cei de pe Pământ urmăreau ce se petrece, cu siguranţă că s-o fi găsit cineva care să-l arate cu degetul tocmai într-un asemenea moment.

Însă această posibilitate avu darul să-l şi stimuleze: sunt privit, se uită la mine!

Mă voi căţăra deci pe această colină, să văd cum poate să arate locul acesta stupid.

Atunci când ajunse în sfârşit la sol, Steven încercă pentru o clipă să-şi imagineze că nu conta la urma urmelor decât faptul că el, chiar el, pusese cel dintâi piciorul pe planeta aceea necunoscută. Dădu deci drumul scării şi îşi umflă cu mândrie pieptul în interiorul carcasei strălucitorului său costum spaţial, acoperit cu tot soiul de farafastâcuri.

Şi fu cât p-aci să cadă. Se bălăbăni şovăitor, sforţându-se să-şi regăsească cu chiu cu vai echilibrul. Dumnezeule Doamne, mă fac de râs de unul singur.

După circa un minut, ud leoarcă de sudoare, se pomeni întins pe spate cât era de lung, şi descoperi în sfârşit ce anume îl destabilizase. Unul dintre cele două cârlige, care îi

atârnau pe umăr, se agăţase în mânerul unei canistre de la piciorul scării şi brusca ei rezistenţă îi deplasase centrul de greutate. Tracţiunea pe care o exercitase asupra canistrei, încercând să înainteze, şi greutatea ei încăpăţânată acţionaseră în sensuri contrare, iar materialul rigid al scafandrului îl împiedicase să simtă ce anume se întâmplase.

Steven degajă cârligul şi rămase locului, cuprins de o furie care îi înceţoşă de-a binelea privirea. Dar îşi dădu repede seama că niciunul dintre ceilalţi membri ai echipajului nu asistase probabil la aventura lui hazlie.

Starea de surescitare nu-l părăsi, dar nervii i se mai domoliră, făcând loc unui oarecare sentiment de confuzie. A fost un moment de stres, în care o minusculă fărâmă de adevăr răzbătu prin platoşa autoamăgirii sale obişnuite, imponderabil mesaj, de undeva din interior, care-i şopti că atitudinea lui distantă din cursul călătoriei nu-l făcuse prea îndrăgit în ochii tovarăşilor săi.. Această iluminare declanşă în el o iritare crescândă, care se transformă până la urmă într-un simţământ de jignire. Dar n-avea rost să se mai căineze acum, îşi zise el împăciuitor.

Se grăbi apoi înspre cea mai apropiată colină din şirul pe care îl văzuse de pe scară. Nu era vulcanică, observă el pe măsură ce se apropia, dar era destul de abruptă şi presărată cu o mulţime de tufişuri, multe din ele gălbui, dar unele verzi cu câte o pată albăstrie ici şi colo. Aveau nişte frunze drăguţe, în formă de „L”. Pe Pământ nu exista aşa ceva, şi nici pe alte planete descoperite. Ia te uită, mi-au băgat totuşi ceva în cap, în ciuda împotrivirii mele. Şi deja m-am plictisit (se văzu el nevoit să recunoască). Vasăzică, voi da peste o grămadă de plante şi de animale noi. Dar asemenea amănunte nu contau defel pentru fiul celui mai bogat om din lume.

Îi trecură atunci prin minte privelişti ale confortului în care trăise, viziuni fugare ale unor maşini de lux scânteietoare, avioane pe care le avea în întregime la

dispoziţie, fete care mai de care mai bine îmbrăcate, arzând de pofta de a-l seduce pe frumosul moştenitor. Interioare elegante, locuinţe somptuoase, hoteluri princiare, servitori prea-supuşi... („Da, domnule Masters? Altceva, domnule Masters? Să aduc maşina, domnule Masters? Şi singurul lui răspuns era o ridicare din umeri şi o atitudine gen *nu-mă-sâcâii:* „O să te chem eu când o să am nevoie de tine”. Dar dacă se întâmpla Doamne fereşte ca ei să nu fie prin preajmă, urgent îi sărea ţandăra: „Pe unde naiba-mi umbli?”)

În cursul călătoriei spre Mittend descoperise şi lucruri care nu puteau fi cumpărate cu bani. Situaţia tatălui său îi asigurase, ce-i drept, o cabină separată, dar odată plecaţi n-a mai putut să părăsească nava şi nici s-o întoarcă din drum. Lumea n-ar fi tolerat să profiţi cu atâta neobrăzare de influenţa pe care ţi-o procură averea.

Şi doar încercase, fir-ar să fie! – şi nu reuşise decât să se izoleze de toţi cei de la bord. Nu că ar fi avut vreo importanţă părerea lor, dar în anumite stări emoţionale Steven se transforma într-un bloc compact de negaţie.

Ei da, m-am plictisit. Voi, amărâţilor, aţi vrut zor-nevoie să găsiţi o altă planetă înverzită. Aţi aşteptat cu sufletul la gură să vedeţi câmpii cu flori şi păsărele cântătoare. Dumnezeule, îmi vine s-o iau razna numai când mă gândesc la cele trei săptămâni şi mai bine petrecute în spaţiu, o lună aici şi apoi încă şase săptămâni interminabile la întoarcere.

Continua să se caţere, plictisit, nervos, făcând tot felul de gesturi de nerăbdare la fiecare pas, uitându-se în jur la lumea galben-verzuie care începuse să rămână încet-încet în urmă. pe măsură ce urca. Deoarece conţinutul de oxigen al aerului era la acelaşi nivel cu cel de pe Pământ, îşi scoase casca şi o aruncă la întâmplare. Şi zări cu ochiul liber o pădure îndepărtată şi scânteierile unui râu şerpuitor. Puţin îi păsa lui de frumuseţea care îl asalta din toate părţile şi strâmba din nas la parfumul ameţitor ce se înălţa

din plantele acelea ciudate care creşteau în jur.

Numai o frântură, da, o frântură minusculă din iritarea care îl cuprinsese era îndreptată asupra lui. „Steven Masters însoţeşte prima expediţie pe Mittend”, Era beat şi îl luase gura pe dinainte, dar a fost de-ajuns ca să iasă din asta nişte titluri senzaţionale. Căutându-le şi citind apoi şi lungile coloane în care era vorba numai de el şi de tatăl lui, fu atins prosteşte în amorul propriu. Îşi dădea acum seama că poveştile din ziare făcuseră din ţânţar armăsar, umflând neînsemnata fudulie, de care dăduse dovadă la un chef, până la proporţiile unei hotărâri de nestrămutat, când el nici nu se gândise la aşa ceva, la urma urmelor. Privind retrospectiv acea inepţie, îşi imagina urmările ei funeste. Şi fu cuprins de o fulgerătoare încredinţare: Nu voi supravieţui. De data asta e prea de tot.

Se opri în vârful colinei, îşi roti ochii în depărtare cât putea să cuprindă cu privirea şi fu aproape strivit de simţământul dezastrului, înţelegând cât de lipsită de rost era de fapt toată acea expediţie.

Şi în aceeaşi clipă îi trecu prin minte un gând ciudat, o senzaţie mai degrabă: *Mamă, îţi transmitem imaginea intrusului. Ne acorzi permisiunea şi puterea să ne ocupăm de el?*

Steven era cuprins uneori până şi el de valurile propriei sale conştiinţe. Dar nu se întâmpla prea des, iar acum nici nu era cazul. Înţelesul complet smintit al acelui gând îi flutură rapid prin minte şi se împrăştie. Nu mai rămase decât iritarea. Avea înainte un lung şir de dealuri, mai înalte decât toate celelalte coline, surori cu cea pe care tocmai urcase. Iar dealurile îi blocau aproape cu totul vederea înspre, să-i zicem, vest.

Bine, bine, îşi spuse el resemnat, o să mă duc şi acolo. În definitiv, singura calitate pe care am avut-o şi eu vreodată a fost încăpăţânarea. În legătură cu fetele, mai cu seamă. Se burzuluia întotdeauna când vreo mititică drăguţă, în loc

să se întindă repejor acolo unde-i arăta el, adică pe cel mai apropiat pat, se apuca să-i înşire aiurelile stereotipe de rigoare, silindu-l s-o aşeze chiar el şi s-o dezbrace personal. Până ce ea suspina şi se lăsa în voia lui, evident satisfăcută că acum era vorba în sfârşit de ceva serios. Ca să ajungă pe creastă, trebuia să coboare mai întâi într-o râpă şi apoi să urce o coastă nemaipomenit de lungă, nu prea abruptă, dar presărată din belşug cu fel şi fel de obstacole. Odată ajuns în fundul văii, dădu pe neaşteptate peste un pârâu îngust, ascuns aproape de urzeala încâlcită a unui soi de ierburi. Apa presărată cu băşici bolborositoare răspândea o duhneală jilavă. Şi mişuna de nişte creaturi mititele, închise la culoare. Fiindcă nu se aştepta la aşa ceva, îşi aminti, dar numai pentru câteva clipe, că într-o vacanţă petrecută la una dintre fermele tatălui său pe când avea vreo opt ani, descoperise un râuşor la fel de îngust şi, la fel ca şi acesta, pe jumătate acoperit de iarbă. Cât se mai bucurase atunci, ce plin era el de acea descoperire, ce...

Mintea i se agăţă de acea stare de pură reamintire. Cincisprezece ani de „maturitate” – el aşa îi spunea – din ce în ce mai plumburie se revărsară în avalanşă din încrengăturile timpului scurs de atunci până acum.

Maturitate?... Dar cum să nesocoteşti faptul că eşti fiul unui om super-bogat şi în acelaşi timp să profiţi de fiecare ocazie care ţi se oferă? Steven reuşise totuşi să se descurce minune. Având un dispreţ total pentru toţi oamenii. Comportându-se ca şi cum banii n-ar fi însemnat nimic, Luându-şi în zeflemea tatăl, nerodul bătrân care îşi irosise întreaga viaţă agonisind nişte fleacuri lipsite de valoare. Şi tocându-i averea într-o cinică destrăbălare, pentru că poţi să faci orice atunci când puţin îţi pasă.

Steven se avântă peste râuşor şi execută fără să-şi dea seama două isprăvi pozitive în acelaşi timp. Una la mână, începu să urce înspre creastă, şi a doua, socoti că mai are până în vârf cam la un sfert de milă. Erau într-un fel cele două însuşiri de preţ ale sale: s-o ţină mereu tot înainte, să

nu stea nicidecum în loc să prindă cumva mucegai, ori să se trezească încurcat în vreo împrejurare care să dăinuie prea mult. A doua comoară a sa era orientarea în spaţiu. Era în stare să evalueze direcţia şi distanţa ca un porumbel călător. Nu era acesta tărâmul în care să i se împotmolească mintea, ori să i se zăpăcească amintirile, ori în care să i se năzară felurite vedenii şi năluciri împrăştiate, defilându-i prin dosul frunţii ca nişte vise cu ochii deschişi, înzestrându-l cu un şirag nemărginit de scorneli prin care îşi justifica apucăturile. La vremea lui, se mai pomenea trezindu-se din beţie prin câte un pat străin, dar nu se întâmpla niciodată să nu-şi dea iute seama unde se afla.

Urcând înspre creastă, ajunse cam la vreo sută de picioare de o ridicătură… când zări nişte fiinţe goale-goluţe:

Mamă, se uită la noi! Dă-ne mai multă putere!

Masters stătu locului. Şi se întoarse pe jumătate. Era o reacţie nepregătită, nu că ar fi fost în întregime nouă ori deosebită de tot ce-i stătea lui în obişnuinţă. I se întâmplase odată să facă un pas în stradă – şi-apoi repede şi pe nepregătite unul înapoi, în vreme ce o maşină cu aburi, silenţioasă ca înserarea în mijlocul naturii, se repezi înspre şi apoi prin locul în care fusese el cu o clipă mai înainte.

Atunci se mişcase chiar repede în felul lui. Îşi aruncase ochii în direcţia în care dispăruse maşina şi apucase să-şi întipărească pentru veşnicie numărul în memoria lui răzbunătoare. Şi începuse astfel o bătălie judecătorească de trei ani de zile, susţinută de banii lui Masters, în decursul căreia Steven fabricase o acuzaţie din ce în ce mai elaborată împotriva nenorocosului posesor al maşinii, care se văzuse condamnat în primă instanţă la plata unei despăgubiri de un milion de dolari, pe baza plângerii cu totul false că l-ar cunoaşte pe Steven şi că ar fi fost vorba de o tentativă de asasinat. S-a ajuns până la urmă la Curtea Supremă iar acuzatul, câştigând în sfârşit procesul, n-a avut de plătit decât vreo 84.000 de dolari cheltuieli legale de

judecată.

De atunci, Steven a crezut fiecare vorbă a propriilor sale elucubraţii şi şi-a bătut mult timp gura după aceea, cu cinism, despre cât de greu le era bieţilor oameni avuţi să-şi câştige dreptatea.

În mai multe alte ocazii răspunsese unei ameninţări inopinate cu o săritură, sau o întoarcere rapidă a corpului ori un scurt moment de zăpăceală a minţii şi a muşchilor. Scurt, pentru că asemenea lucruri nu îl afectau pentru o durată prea mare. Chiar şi acum, pradă unei teribile presimţiri, îşi rememoră dintr-o răsuflare ameninţările cu care avusese de-a face. Şi-apoi băgă de seamă că indivizii din stânga lui nu erau atât de dezbrăcaţi cum i se păruse la prima vedere. Purtau cu toţii un fel de cingători care le acopereau cât de cât mijlocul.

Şi-apoi avu o a doua constatare, la fel de bruscă. Atât de bruscă încât o resimţi ca pe un pumn în stomac; atât de violentă încât n-o putea compara decât cu momentele de ură arzătoare pe care le trăise până atunci, el, care se simţea jignit atât de uşor: pricepu cât se poate de limpede că nu, *nu,* NU era vorba de o ocazie în care tribunalul să-i ofere mai târziu genul de satisfacţie pe care o savura întotdeauna când câştiga fie şi împotriva unui – vorba lui – S.O.B.[1]

Mai târziu, după atât de exagerat de multe gânduri, şi încă multe din ele marcă-neînregistrată, după cel puţin treizeci de secunde de sluj sau ploconire, nici el nu ştia bine ce, o tăie şovăielnic într-o direcţie care să-l îndepărteze de oamenii aceia ciudaţi.

De fapt, n-a făcut altceva decât să-şi ia picioarele la spinare, dar numai încetişor. Ceva din el se împotrivea cu tărie la retragere şi îi spunea că o ia în direcţia greşită. Era aproape ca şi cum o barieră interioară ar fi interferat cu fiecare pas pe care îl făcea. În mai puţin de un minut,

1 Son of a bitch - pui de curvă (n. trad.).

văzând că nici ceilalţi nu se grăbeau, o lăsă şi el la pas.

Continua să înainteze repejor, dar nu era prea bucuros. Drumul pe care îl luase îl ducea paralel cu creasta şi era tare accidentat. Între el şi colina unde ajunsese la început, se întindea deja o bucată bună de teren vălurit şi părea că ar fi trebuit să se întoarcă la navă trecând peste o altă colină, de vreme ce grupul de sălbatici – observase acum că erau înzestraţi şi cu un fel de ţepuşe nu prea lungi, aşa încât condiţia lor culturală era evidentă – l-ar fi împiedicat dacă ar fi încercat să se înapoieze pe unde venise.

Dintr-un anume motiv, descoperirea că erau încă în epoca suliţelor făcu să pară mai puţin periculos tot ce se întâmpla, întregul episod se dovedea a fi oarecum paşnic. Era înconjurat de o pustietate tihnită; singurele zgomote erau pricinuite de bocancii săi enormi şi de diferitele zorzoane ale costumului, care zdrăngăneau în ritmul paşilor. Aha, costumul părea a fi principala oprelişte a mişcărilor sale.

Din momentul în care îi veni asta în minte, începu să deşurubeze, să deszăvorască şi să mai slăbească levierele prea strânse. Era o alcătuire cu un design superb. În momentele finale ale operaţiunii de extragere din costum, fu silit să se oprească şi să stea mai întâi într-un picior şi apoi în celălalt, ca să se poată descotorosi de partea lui inferioară.

Scăpase în sfârşit de povară, se dezbărase de mormanul acela anevoie de mişcat, când zări un al doilea grup de indivizi pe jumătate goi, care tocmai ieşeau dintr-o râpă la o sută de yarzi în faţă. Nici aceştia nu-şi uitaseră lăncile şi se îndreptau aşijderea înspre el.

Steven o rupse la fugă îndreptându-se de data aceasta înspre zona accidentată pe care încercase mai înainte să o evite, de vreme ce era împiedicat să ajungă la cea de-a doua colină. E de-a dreptul ridicol, îşi zise el alergând.

Ajunse pe neaşteptate la pârâul acela micuţ. Numai că aici nu mai era chiar atât de micuţ şi era mai adânc. Fără să

stea prea mult pe gânduri, se avântă în apă şi intră încă de la primul pas până din sus de genunchi. La al doilea, se pomeni scufundat până la gât: şi-apoi, cuprins de furie, începu să se caţere pe celălalt mal, care se dovedi de-a dreptul abrupt. Ieşi murat până la piele, târându-se prin nămol pe coate şi genunchi până se văzu afară din apă, printre nişte bolovani care mai de care mai ascuţiţi. O tăie din nou la fugă.

Dar nu apucă să facă zece paşi, că se împiedică şi căzu. Se aburcă pe picioare cu chiu cu vai, dădu orbeşte într-o groapă şi, încercând să iasă, îşi scrânti glezna. Avu în primul moment impulsul să şchiopăteze mai departe dar, aruncând o privire în urmă către urmăritorii săi, băgă de scamă că cele două cete de suliţaşi făcuseră cumva şi îl depăşiseră binişor, fiind deja pe punctul de a se strecura între el şi vârful dealului care îi rămăsese singura scăpare. Pâlcul cel mai apropiat se găsea numai la vreo douăzeci şi cinci de yarzi de el, aşa încât putu să le zărească feţele omeneşti. I se zbârli părul pe spinare.

Era unul dintre acele momente în care timpul pare să stea în loc (dar curge la fel de repede). Un moment în care oricine încremeneşte acolo unde se găseşte (dar numai Steven era). Identitatea lor îl izbi abia când le putu distinge fără greş figurile.

Fiinţe umane!

Dar nu fu izbit chiar atât de rău. Un antropolog cu un ochi strict ştiinţific ar fi fost mult mai interesat decât el. Iar un antropolog mai simţitor ar fi căzut lat, cuprins de emoţie; însă asemenea sentimente obişnuite le sunt necunoscute unor tipi sofisticaţi precum Steven. Steven nu prea era el în pielea unui specialist, dar fusese de faţă, pentru că nu avusese încotro, atunci când subiectul altor rase de pe alte planete fusese discutat de către experţi. Şi iată că realitatea îl surprinsese tocmai pe el şi îl {intui locului. Şi se uita la ci şi iar se uita.

Şi văzu că băştinaşii de pe Mittend nu erau chiar albi.

Trebuie să fi fost o rasă amestecată. Îşi putu închipui aşa ceva pentru că şi el era un pic amestecat; şi chiar se referise, când avusese ocazia, la Steven Masters ca fiind cetăţean al lumii – în glumă, evident. Străbunica lui era în parte indiancă, în parte albă; nimeni nu ştia exact în ce procentaj. Şi nimănui nu-i păsase de altfel, pentru că era de o frumuseţe fabuloasă. Bunicul său se însurase cu o femeiuşcă drăguţă, care avea în ea o undă de chinezoaică şi hawaiiană. Tatăl luase în căsătorie o fată de origine germano-rusă, însă cu părul negru şi cu privire de spaniolă. (Spaniolii ăştia peste tot şi-au băgat nasul)

Ceea ce îl fascina în mod special pe Steven – şi îl îngheţa în acelaşi timp – nu era faptul că… mittendienii… păreau a fi umani, cât acela că *toţi* semănau un pic cu Steven, văzuţi mai de aproape. Între timp, cât îl examinase el cu luare-aminte, ajunseseră aproape lângă el.

Nu mai apucă să observe decât că alerga pe rupte, gâfâind zgomotos, simţindu-se la capătul puterilor. Începuse să se caţere, iar dealul părea mai abrupt acum, cu toate că urca pe acolo pe unde îl şi coborâse.

Incredibil, dar tocmai acum, în ceasul al doisprezecelea, îi dădu prin minte că nu fusese prea inteligent din partea lui să. se aventureze de unul singur; asemenea gânduri pur şi simplu nu îl chinuiau de obicei. A făcut de fiecare dată ce-a făcut, când a vrut, şi asta era, ce naiba. Dar de data asta îi veni în cap pentru prima oară un gând: Tâmpitule, strigă după ajutor!

Îşi căscă gura un pic mai tare; era deja deschisă din moment ce gâfâia din răsputeri. Şi prin această largă deschizătură scoase un sunet anemic.

Era *atât* de anemic, încât produse un impact aproape infinitezimal în aer. Dar reuşi totuşi să-i readucă în minte momentul în care se încuiase de unul singur în podul reşedinţei de cinci etaje, din New York, a lui Masters; folosit în cea mai mare parte drept debara, avea şi nişte camere pentru câţiva servitori.

Şi nimeni n-a ajuns vreodată să-şi dea cu presupusul cum de reuşise el să rămână încuiat în partea cu debaraua. Doar era nevoie de o cheie pe care să o răsuceşti în broască; şi la cincisprezece ani un băiat ar trebui să fie probabil atât de deştept încât să-şi dea seama că nu se face să încui o uşă pe dinăuntru şi apoi să pierzi cheia. (O aruncase pe fereastră, spunându-şi că îi alunecase printre degete).

Mai târziu, când începuse deja să se întunece, strigase de la aceeaşi fereastră după un angajat al lor. Cel puţin a pretins după aceea că strigase; şi poate chiar fusese destul de bine crescut şi strigase îndeajuns de tare încât să fie auzit de la patru picioare distanţă, dar nu de la nouăzeci şi patru. Dar nu aşa a descris el evenimentul mai târziu.

Povestea lui, mult înflorită, includea şi posibilitatea că omul, pe nume Mark Broehm, îl încuiase înăuntru şi apoi se aşezase pe pajiştea de sub fereastră, râzând de situaţia neplăcută în care se găsea Steven.

„Mă tem că-i nebun, tăticule. Cred că mă urăşte din tot sufletul, şi poate că-i urăşte pe toţi cei bogaţi.”

Tatăl lui, care avea atâtea pe cap tot timpul, de data aceasta se întrebă – şi nu numai pentru o clipă – cum se făcea că tocmai fiul lui dădea peste asemenea oameni ciudaţi şi pizmaşi. Şi îşi dădu repede seama despre ce era vorba. În consecinţă stătu de vorbă un minut cu băiatul.

Îi spuse că e cel mai bine să spui întotdeauna adevărul. Că orice răutate sau minciună este imediat pedepsită. Că rămâi legat psihic de persoana pe care ai minţit-o sau căreia i-ai făcut vreun rău şi e foarte greu pe urmă să te mai eliberezi.

Se putea presupune că Dumnezeu şi Steven cunoşteau adevărul. Dar în mintea lui Steven totul era tare răstălmăcit. Veni o vreme în care „unul dintre servitori a încercat să mă ucidă, fără niciun motiv. Şi n-am vorbit decât de vreo două ori cu el. Dar tocmai din cauza asta. S-o fi simţit ignorat. Poate că voia să i se acorde mai multă atenţie.”

Gura păcătosului adevăr grăieşte. Chiar şi la cincisprezece ani. Poate chiar Steven era cel care simţea nevoia ca mereu preocupatul său tată să-i acorde mai multă atenţie.

Amintirea, şi fuga, şi vaga tentativă de a striga după ajutor – şi neputinţa de-a o face – toate s-au amestecat şi s-au zăpăcit la capătul hăituielii în care el era cel urmărit iar urmăritorii erau la câţiva paşi în urmă.

Pe ultima sută de metri, când străinii se apropiară din ce în ce şi îl ajunseră, Steven se dădu bătut. Se adună în sine ca un arici. Era copleşit de sentimentul că, pentru prima oară de la apariţia vieţii pe Pământ, pielea unui pământean avea să fie atinsă de o mână străină şi nespălată. Acest gând îl pătrunse până în cea din urmă din înfioratele sale celule.

În următoarea clipă a eternităţii – inevitabilul se produse. Degetele răşchirate ale unui mittendian i se înfipseră în umărul drept. Alunecară. A doua oară fu înşfăcat zdravăn de braţ.

Undeva în adâncul lui Steven se auzi un ţipăt.

Mama, l-am atins. Îl simţim – e prea mult. Sunt o mie de nume în ăsta. Transferă-l, repede!

ZBANG!

Steven privea prostit la locul unde erau aruncate cele două halbe de bere pe podeaua roasă a barului. De undeva din spatele lui se auzi vocea piţigăiată a barmanului:

— Mark, ce naiba a mai fost şi asta? Trezeşte-te!

Steven se întoarse. Era o mişcare necontrolată, parte a unei enorme zăpăceli. În primul moment nu se gândi la sine ca la persoana ce fusese interpelată. Dar îi trecu prin minte: Mark? Care Mark?

Întorcând capul, zări ca prin ceaţă vitrina exterioară a barului. Pe geamul ei erau scrise cu negru nişte litere. Văzute de unde era el, dinăuntru, arătau cam aşa:

MOOR WOBLE[2]

După câteva clipe, urlând undeva în sinea lui şi mental la ani-lumină distanţă de acceptarea, pentru tot restul vieţii, a numelui de Mark Broehm, alunecă inert pe duşumea.

2 Joc de cuvinte intraductibil: citit invers *elbow room* - „loc de recreere”. *moor wobble* ar putea însemna „mlaştina şovăielii” sau „loc unde sunt vânaţi cei care şchioapătă” (n. trad).

Capitolul 2

Fără ca nimeni să-i poată stăvili simţămintele, fără să-i pese că ar putea deranja pe cineva, Steven începu să ţipe. Şi o ţinu aşa până se adună lumea în jurul lui. Cu toţii erau uimiţi şi înfricoşaţi, surprinşi cum fuseseră de brusca lui dezlănţuire.

— Şi-a pierdut minţile, îndrăzni sfios careva.

Steven ţipa din ce în ce mai tare. Cineva măi din spate se duse la telefon şi chemă poliţia. Dar înainte ca Legea să sosească, glasul de bariton urlător (până şi în urechile înnebunite ale lui Steven, ţipetele aduceau oarecum cu răgetul unui bărbat zdravăn care plângea şi suspina) evoca mai degrabă un alt telefon, de data asta pentru o ambulanţă.

Asistenţii de pe ambulanţă, atunci când aceasta sosi, se pomeniră că trebuie să se lupte cu un Steven care ţinea neapărat să povestească urlând ceea ce i se întâmplase, rezistând în acelaşi timp încercărilor de a i se injecta un sedativ. În spaima lui disperată că ar putea fi redus la tăcere, Steven se lupta feroce, dar fii în cele din urmă învins de doi poliţişti, care oferiră astfel răgaz asistenţilor să-i dea injecţia cuvenită. După aceea mai rămase conştient numai atât cât să-şi poată da seama că era pus pe o targă şi legat, şi-apoi vârât uşurel în ambulanţă.

Şi se trezi, evident, câteva clipe mai târziu (aşa cum i se părea lui). Abia îşi ridică pleoapele şi stabili dintr-o aruncătură de ochi că se găsea într-o cameră de spital. Descoperind un buton pe care îl apăsă fără întârziere

chemând astfel o infirmieră, luă hotărârea ca noua lui încercare de a explica ce i se întâmplase să nu fie chiar atât de deranjantă pentru ascultătorii săi… pentru că aceştia n-ar face decât să-l narcotizeze din nou, dacă s-ar arăta prea zgomotos.

Istorisi toată povestea cu cea mai mare grijă infirmierei, pe urmă unei alte infirmiere, apoi unui intern, unui doctor, şi încă unui doctor… în cele din urmă îşi făcu apariţia şi un psihiatru. Şi pe deasupra, cineva a mai anunţat şi un reporter. Şi uite-aşa, de încă două ori, vocea deja răguşită a neobositului Mark Broehm expuse, de fiecare la fel de detaliat, improbabilul dezastru căruia îi căzuse pradă Steven Masters pe îndepărtatul Mittend.

Ceva mai târziu, o soră îi aduse ziarele. Povestea lui fusese publicată pe aceeaşi pagină cu ştirea că în primele ore ale dimineţii contactul radio subspaţial cu astronauţii de pe Mittend încetase cu desăvârşire, la mai puţin de douăsprezece ore după dezastrul mental care îl cuprinsese pe Mark Broehm.

Citind ştirea, Steven nu se întrebă: Ce li s-o fi putut întâmpla tovarăşilor mei? Nici măcar nu-i trecu prin minte un asemenea gând. Privirea lui avidă scotoci în josul coloanei, până ce găsi ceea ce căuta. Şi anume: Agenţia *Associated Press* nu a primit niciun mesaj din partea unuia din purtătorii de cuvânt ai miliardarului Steven Masters Senior decât un răspuns laconic: „Deocamdată nu avem nimic de spus”.

„Deocamdată!” Răspunsul ascundea promisiunea unei reveniri, aşa încât Steven fu înviorat pe dată şi mai prinse niţel curaj. Tot restul serii şi o parte din noapte nu-şi mai luă gândul de la „bătrâna doamnă” – aşa-i spunea el mamei sale, care la vremea ei fusese o mare frumuseţe (şi se pare că încă mai avea oarece influenţă asupra soţului ei) – închipuindu-şi-o revărsându-şi emoţia fără de margini asupra „bătrânului ticălos”.

Nu-l va lăsa să închidă un ochi…, îşi zise el plin de

bucurie. Şi avea în minte imaginea unei mame plină de mâhnire, năucită de spaimă, insistând să nu se precupeţească niciun efort pentru siguranţa preaiubitului ei băiat.

Faptul că plecase totuşi în expediţie o făcuse la început aproape să-şi piardă minţile. Adevărul era însă că nevoia lui constantă de a-şi chinui unul sau altul din părinţi fusese cauza iraţională care-l îndemnase să se încăpăţâneze într-o aventură ce nu-l interesa defel.

Îl va scoate ea de-aici… Şi alunecă în cele din urmă în somn, convins că nu se putea întâmpla altfel. Se trezi în momentul în care o soră şi un asistent năvăliră cu sufletul la gură să-l anunţe că urma să fie transportat într-un salon separat, în vederea unei întrevederi cu doi psihiatri şi – se smeriră ei – cu dl. Masters.

Pentru tranziţia de la o încăpere la cealaltă, Steven se văzu nevoit să se dea jos din pat, sprijinit într-o parte de sora blondă şi nurlie, iar în cealaltă de braţul puternic al asistentului, care îl conduseră astfel de-a lungul unui coridor strălucitor, până într-o cameră luminoasă şi largă în care nu se găsea decât un singur pat. Zăcea acolo de numai câteva minute când uşa deja se deschise şi…

Ce chestie, îşi zise Steven, uite că arată tot aşa… „Chestia” era că, în ochii lui Mark Broehm, figura lui Masters Senior era exact aceeaşi de care îşi aducea aminte şi Steven, care mai descoperi ceva cu această ocazie… Fir-ar să fie (se minună el), toţi oamenii ăştia arată exact la fel şi sunt dotaţi cu aceleaşi accesorii.

Descoperirea îl zăpăci de-a binelea. În timpul cât a durat şocul, îşi expuse din nou povestea, dar de data asta mult mai potolit. Pentru întâia oară lăsă la o parte istericalele şi se gândi la ceea ce spunea.

Şi deveni brusc interesat. Propria lui poveste îi stârni mărunte sclipiri ale memoriei, risipindu-i pâcla în care i se bălăcea mintea. Nu dădea niciodată nici doi bani pe introspecţie, fiind aproape inconştient de puternicul flux de

asociaţii care îi străbătea fără încetare cugetul. Şi-acum – atent la detaliile pe care le înfăţişa retrospectiv – se surprinse judecând.

Fu cuprins dintr-odată de stupoare: observase în interiorul lui curgerea clocotitoare a conştiinţei. O minte de altfel inteligentă privi, pentru câteva momente, cum s-ar zice, cu ochii larg deschişi de uimire, cum creşte în el furia.

Cred că am început să o iau razna. Nu i se mai întâmplase niciodată *aşa ceva.*

Aproape la fel de repede cum venise, stropul de conştiinţă conştientă de sine îşi văzu de drum. Însă, experienţa cu totul nouă îl copleşi. Şi timp de un minut răspunse politicos la întrebările care îi erau puse.

Plictiseala îşi recâştigă însă brusc teritoriile pierdute. Zăcea în pat, pe spate, într-o postură relaxată. Se întoarse acum pe-o parte şi-l ţintui acuzator cu privirea pe bătrânul Masters.

— Tată, ce ţi-a venit să-i aduci pe pisălogii ăştia jegoşi să mă vadă? Furia îi creştea cu fiecare vorbă, încât termină ţipând ce avea de spus: Fir-ar al naibii, scoate şobolanii ăştia de aici!

Miliardarul se ridică în picioare.

— Mai avem ceva de făcut aici, domnilor? întrebă el plin de demnitate.

Cei doi doctori se uitară unul la celălalt şi dădură din cap.

— Ştim în fond despre ce-i vorba, spuse unul dintre ei.

— Un caz limpede de iluzie paranoidă, specifică celălalt. Având în vedere mai ales această ostilitate bruscă, gen de transfer afectiv invertit. Nu l-aş considera totuşi primejdios.

— Un caz clar de stupiditate, rânji Steven. Şi-apoi către bătrânul Masters: Doar n-o să-i laşi pe nătărăii ăştia să dezvăluie aşa ceva în ziare?

„Tatăl” lui răspunse cu o voce calmă:

— Vor scrie un raport, dar eu voi decide dacă va fi sau nu dat publicităţii.

Steven se relaxă:

— Fă bine şi arată-l întâi bătrânei, da?

Masters Senior nu-i mai răspunse. Se îndreptă către uşă, o deschise, făcu un pas pe coridor şi se opri.

— Îţi sugerez să părăseşti spitalul cât poţi de repede, zise el, să-ţi reiei vechea ocupaţie de ospătar şi să nu-ţi faci nicio iluzie. Povestea ta e o fantezie. La revedere.

Şi ieşi urmat de cei doi doctori. Steven se întinse înapoi în pat, cu un rânjet obraznic pe buze. Şi totuşi… era şocat. Se ascundea ceva în tonul vocii bătrânului. Ce-o fi vrut să zică?

Restul zilei trecu încet. Fu transportat pe un pat cu rotile în vechiul salon, unde mai erau trei paturi pe lângă al său, ocupate de trei persoane greu de descris (pentru Steven). Continua să primească un tratament uşor. Ceea ce însemna că nu fuseseră date niciun fel de instrucţiuni speciale în ceea ce-l privea. Tulburarea lui crescu.

Veni noaptea. Şi-apoi ora de culcare. Şi el era tot acolo, tot Mark Broehm, tot captiv.

Şi singur. Se ghemui şi se chirci în întuneric, de parcă ar fi vrut să se apere.

Zăcea în continuare şi se simţea pierdut. Tare, tare greu îi mai era… Trupul lui Mark Broehm era mult mai greu şi mult mai bătrân. Îi era groază şi nu prea se simţea acasă în el.

Dar îi dădu prin minte că îl tratau ca pe un nebun. Trebuia să fie atent, dacă voia să nu fie pus în cămaşă de forţă.

Restul nopţii şi-l petrecu punând la cale tot felul de planuri şi şmecherii, adormind, trezindu-se. Cum poţi pretinde că eşti sănătos când tu eşti Steven Masters în trupul unui bărbat – şi încă ospătar – de patruzeci de ani? Cum, cum, cum? Of, al naibii necaz.

Se făcu dimineaţă.

Steven îşi începuse ursuz micul dejun compus din două

ouă, două felioare de pâine prăjită unsă cu unt, gem de căpşuni şi cafea fără zahăr şi fără frişcă, când un tip necioplit, cu o mutră voioasă, dădu buzna în salon, îşi aruncă ochii roată şi se îndreptă spre Steven. Steven nu-l mai văzuse niciodată; asta a fost prima lui reacţie. Dar după o clipă fii cuprins de un ciudat sentiment că l-ar cunoaşte de undeva. Era patronul de la Elbow Room. Îl chema – ştia asta – Jess Reichter.

Grasul acela jerpelit veni clătinându-se până la marginea patului şi-i rânji lui Steven:

— Hai noroc, Mark, toate ziarele-s pline de tine. Avem de lucru acum, nu glumă, mai mult decât putem duce. Şi nu prea ne descurcăm fără tine, continuă el linguşitor. Ei, ce zici, când te întorci? Cât o mai ţine iureşul te plătesc dublu.

Gravă insultă. Jignire absolută. Întregul complex gen *nu-te-iert-de-aş-şti-că-mor.* Deschise gura să-l spulbere, dar…

Stai aşa un pic… Toate planurile lui de peste noapte ieşiră la iveală şi-i lipiră buzele. L-aş putea folosi pe ticălosul ăsta (la atât se restrânse rafala ucigaşă ce aproape că pornise adineauri) să mă scoată de aici… Avea nevoie de Elbow Room, unde putea să fie de capul lui până ce avea să-şi limpezească situaţia. Şi, mai important, acolo era locul în care „bătrânul” se putea aştepta să-l găsească.

— Mda, zise Steven, sforţându-se din răsputeri, dar mai mult de-atât nu putu să scoată.

— Tu întotdeauna ai fost un tip ciudat, Mark, făcu plin de admiraţie Reichter. Dar de data asta chiar că ai făcut-o lată.

— Mda, mormăi din nou Steven.

— Asta-i treaba mea, se arătă uşurat Reichter. Ţin-te tare pe poziţie.

— Mda.

Grasul zâmbăreţ se hlizi în continuare, bătu în retragere şi îi făcu cu mâna din uşă:

— Hai pa, Mark. Să ne vedem sănătoşi.

Şi o luă repede din loc. Venise rândul lui Steven să se simtă uşurat, pentru că îl apucase şi mai tare pofta să se

scoale şi să-i ardă un pumn în mutră.

Vizita aceasta neaşteptată îl cam descurajă. Doamne, se gândi el plin de amărăciune… dacă ia de bune toate aiurelile alea paranoide pe care i le-au băgat în cap pisălogii ăia doi… Numai la gândul că tatăl lui ar putea să-l lase baltă, îl şi trecea un fior îngheţat pe şira spinării. Pentru că atunci ar fi fost silit să rămână în continuare Mark Broehm. El, care nu avea decât douăzeci şi trei de ani, să se vadă dintr-odată la treizeci şi opt.

După ce termină de mâncat, veni o soră să-l anunţe că i se făceau formele de ieşire şi că putea să plece oricând. Drept urmare, îl năpădi imediat simţământul, rar (în ceea ce-l privea), că lucrurile nu mergeau chiar atât de prost pe cât ar fi putut să meargă.

La urma urmelor, putea foarte bine să fie încă acolo, pe Mittend, prizonier la sălbaticii aceia.

Buna dispoziţie i se risipi însă în mare măsură când fu chemat la casieria spitalului şi i se prezentă nota de plată: 1378,50 dolari. După o amplă răscolire prin toate buzunarele şi prin portmoneul lui Broehm, ieşiră la iveală două bancnote de câte un dolar şi mărunţiş în valoare de optzeci şi trei de cenţi, şi – din fericire – două cecuri în alb, boţite şi soioase, de la Fifth National Bank. Fără să ezite măcar o clipă, Steven folosi unul dintre cecuri ca să-şi plătească spitalul. Eventualitatea că în contul lui Broehm s-ar fi putut să nu fie chiar atâţia bani nu-l deranja defel – cel puţin nu încă.

Coborî scările de la intrare şi o luă pe alee. Şi stătu dintr-odată locului: începuse să-l pătrundă răcoarea după-amiezii de octombrie. Dar rămase bosumflat pe trotuarul acela îngheţat de ciment. Când fuse ultima dată în spital (era copil pe-atunci) nu fusese vorba de nicio scară pe care să trebuiască s-o coboare, personal. Fusese transportat cu un cărucior pe rotile până la o ieşire pentru vehicule şi de acolo, aşa cum se cuvenea, mutat până acasă cu o

ambulanţă, urmată îndeaproape de limuzina mamei.

Pe când acum – nimic. Simţindu-se din nou frustrat, o porni fără nicio tragere de inimă de-a lungul străzii, într-o zonă a oraşului care se dovedi în curând a fi cam dubioasă. Şi ajunse în dreptul unei cabine de telefon. Intră, simţindu-se cam nelalocul lui, şi – pentru că nu-i veni nicio altă idee şi pentru că trebuia să facă ceva ca să nu-l cuprindă furia – căută adresa de la Elbow Room.

Era pe octogonal Street la numărul 1643… Unde naiba să fi fost asta? Dădu un telefon la faţa locului şi-i explică vocii admirative a lui Reichter, de la celălalt capăt al firului, situaţia grea în care se găsea.

— Bine zis! exclamă şeful lui Broehm. Auzi, să nu ştii unde eşti. Hai c-ai întors-o grozav şi de data asta, Mark. O să-l trimit pe unul dintre băieţi după tine.

„Unul dintre băieţi” se dovedi a fi exact cum s-a auzit: cel mai tânăr (de şaptesprezece ani) dintre cei doi fii ai lui Reichter. Juniorul sosi într-o rablă de station wagon[3]; se vedea de la o poştă că era obişnuit să conducă rătăciţi de-ai tatălui său. O călcă plin de voioşie şi, după o cursă pe măsură, îl livră pe Steven la destinaţie, într-o altă parte a oraşului nu mai puţin dărăpănată decât însăşi Elbow Room, în faţa căreia opriră printr-un derapaj de toată frumuseţea.

---

3 Autoturism break tipic american de mari dimensiuni, fără să fie totuşi microbuz (n. trad.).

Capitolul 3

Steven se purtă de parcă ar fi fost tot timpul absent.

Era o şmecherie mentală pe care şi-o pusese de multă vreme la punct, ca să-i treacă timpul atunci când se plictisea. O mai folosea câteodată şi ca să dea de înţeles că, deşi trupul e acolo, el de fapt nu-i.

Căra tăvi cu băuturi de colo până colo, mişcându-se mereu ca un somnambul. Vorbea cu o voce ştearsă, leşinată. Primea comenzile şi le trecea mai departe patronului la bar cu acelaşi glas monoton. Şi spunea „Da, domnule!”, ca o păpuşă automată.

Surprinzător, dar nimeni nu părea să fie deranjat din cauza asta. Şi nimeni n-a remarcat ceva neobişnuit în comportamentul lui. Unii mai mucaliţi îl mai sâcâiau din când în când: „Încă n-a venit bătrânul cu Rolls Royce-ul, Mark?” „Nu ţi-ai luat încă partea din miliardul ăla. Mark?” „Mark – adică, pardon, Steven – ce…” Şi aşa mai departe, până la lehamite.

Steven se mulţumea să nu lase înţelesurile sau implicaţiile să răzbată prin vălul pe care şi-l ţesuse în jur. El ştia pentru ce se găseşte acolo şi de ce face munca aceea incredibilă. Pe dinafară se arăta rece, dar înăuntru era fierbinte. Şi altminteri nici nu avea alt loc unde să se ducă. Ştiuse desigur dintotdeauna că aceasta era cauza care-i obliga pe toţi neisprăviţii să se ţină totuşi de-o treabă, şi profitase mereu la maximum. Dar acum, pentru câteva ceasuri, era şi el un neisprăvit; şi reacţionă şi el de la nivelul unui neisprăvit. Fir-ar să fie!

Dar pe după-amiază, zăgazurile absenţei i se rupseră. Şi

trebui apoi să îndure toată seara şi apoi şi toată noaptea. Reichter mai trebălui o vreme prin spatele barului, apoi scoase banii din casa de marcat, îşi luă pe el o jachetă şi pe deasupra un fâş, şi-i zise lui Steven:

— În caz că nu ştii, tu dormi în spate.

— Mda, făcu Steven.

— Hai pa, îşi luă la revedere rotofeiul, dar se opri dincolo de uşă şi întoarse capul: Treaba ta e să faci curat pe-aici înainte de ora trei când deschidem. Ţi-aduci aminte?

Steven îl privi ieşind. Uşa se închise, apoi se zgâlţâi, de parcă Reichter ar fi vrut să se asigure că o încuiase bine. Linişte. Barul era gol. O parte din lumini fuseseră deja stinse, dar nu-i dădu prin minte lui Steven să le stingă şi pe celelalte. O luă încetişor înspre spatele barului, trecu pe lângă toalete şi ajunse într-o parte a clădirii împărţită în două. Pe stânga era o debara, plină cu vârf de lăzi goale; mai erau şi nişte frigidere de rezervă, care bâzâiau de capul lor.

Pe dreapta, o uşă. O deschise, bâjbâi după un întrerupător, îl găsi, şi când se aprinse becul observă că este un pat într-unul dintre colţuri. Văzându-l, îl gâdilă o umbră de memorie şi recunoaştere… *Aici* e camera din spate.

Steven rămase în prag şi îşi numără bacşişul: douăzeci şi opt de dolari şi şaptezeci de cenţi. Îl zgândări impresia că era o grămadă de bani pentru un ospătar dintr-un bar jigărit ca Elbow Room.

Vasăzică am bani de bilet până la New York, îşi dădu el cu presupusul. De fapt, habar nu avea cam cât ar putea costa un bilet de autobuz, indiferent până unde. Dar aşa socoti el, că are destui bani să plece de-acolo şi să se ducă la apartamentul lui din New York. Asta şi urmărea de fapt.

Se întinse alene în ruptura de pat, fără să se mai dezbrace, şi rânji înspre tavan, cuprins iar de o furie clocotitoare împotriva tatălui său. Scoase chiar un *mrrr* din gâtlej, amintindu-şi de ultimele vorbe ale lui Reichter

referitoare la curăţenia de dimineaţă.

Dar asta va fi la ziuă, îşi zise Steven Masters, constatând distrat că tavanul din camera lui din spate e într-adevăr foarte înalt, ca şi cel din barul propriu-zis, şi că mai era acolo încă o uşă care dădea înspre afară, şi că erau şi nişte rafturi până sus la tavan, şi…

Exact în acel moment cineva ciocăni la uşă, iar o voce înăbuşită de femeie şopti:

— Mark, eu sunt… Lisa. Deschide, Mark!

Hei! gândi Steven, sărind din pat, descuind şi deschizând uşa. Se dădu la o parte, dintr-odată înviorat, iar pe lângă el dădu buzna o brunetă tinerică, trasă prin inel, cu părul prins într-o codiţă de iepuraş.

Închise uşa la loc şi o încuie. N-apucă să se întoarcă bine, că ca îl şi luă în primire, zâmbind dulce:

— Pun pariu că nu te aşteptai să mă vezi după cearta aceea.

Văzând-o şi ascultând-o, Steven avu aceeaşi impresie de vagă memorie pe care o mai avusese şi în cazul lui Reichter şi a fiului său, a cârciumii Elbow Room şi a unora dintre clienţi: un simţământ de familiaritate – dar nimic mai mult. Iar acum îşi aducea aminte pe jumătate, şi pe jumătate deducea, că cearta de care era vorba fusese o ceartă definitivă. Ea voia să se mărite. El ce i-o fi răspuns?… Nu-i era prea clar. Dar parcă îşi aducea aminte, ca prin ceaţă, că Mark fusese căsătorit cândva, că îşi părăsise nevasta şi nu se mai încurcase şi cu divorţul. Aşa că i-ar fi fost desigur greu să se mai însoare o dată.

Pentru ce s-o fi întors Lisa după ce îl făcuse probabil praf şi pulbere pe Mark, fără îndoială că nici ea nu avea habar. Însă a făcut şi ea ceea ce ar fi făcut orice altă femeie în locul ei. Şi uite-o că apăruse, ca un răspuns la o dorinţă pe care lui Steven nici măcar nu-i trecuse prin cap să şi-o pună. Şi doar ar fi putut să se gândească la posibilitatea ca Mark să aibă şi el pe cineva care să-i ţină de urât, dar uite că n-o făcuse. Faptul că cineva trebuia totuşi să se ocupe şi

de celelalte femei, care mai rămâneau, îi trecuse ocazional prin minte; dar nu-şi pusese prea serios problema. Era şi acesta un gând aproape nou – chiar dacă nu în întregime.

Pe cât s-ar părea, fiecare-şi are moftul lui. Şi un asemenea moft o împinsese şi pe ea să se urce în maşină şi să conducă o grămadă de mile pe suprafaţa planetei, tocmai după un serviciu de noapte (era chelneriţă), numai ca să vină să-l îmbrăţişeze pe Mark Broehm în cămăruţa lui din spate.

Văzând-o, lui Steven îi trecu prin minte pentru o fracţiune de secundă că şi alţi oameni caută fericirea, plăcerea, bucuria, emoţia, - şi multe alte lucruri bune; şi că nici nu putea să fie altfel – aceasta fiind partea filosofică a reacţiei sale.

Dar această acceptare a situaţiei fu de scurtă durată, iar gândurile critice reveniră în forţă. Ea, conform standardelor lui, nu prea era la înălţime. Steven Masters fiind, lui nu-i prea plăcea cum îi arăta nasul, o parte a gurii, jumătatea de jos a bărbiei, obrajii, înclinaţia frunţii, felul în care îşi purta părul – şi-apoi, orişicum, el prefera blondele.

Dar se şi gândise că ar putea-o convinge să-l ducă până la New York cu maşina. Şi, la urma urmei ce era totuşi al ei nu-şi lăsase acasă – tinereţea, trupuşorul tras printr-un inel, ochii prietenoşi, felul drăgălaş de a fi – şi era dispusă să i le ofere lui Mark Broehm pe toate.

Se arăta a fi de felul celor care au nevoie să primească plata în avans, sub formă de tandreţe, minciuni agreabile, murmure alinătoare, şi în general, o atmosferă relaxată. Steven se hotărî, oftând în sinea lui, că şi aşa nu avea altceva mai bun de făcut. Vasăzică, se dădu, aşa cum era deprins în cazul unor astfel de femei, la un preludiu atât de exagerat, încât ea fu cât p-aci să dărâme patul, sfâşiind aerul cu gemete diverse, până ce, în sfârşit, Steven stinse lumina trecând la ceea ce numise el mereu „o dragoste fierbinte”.

Era chiar foarte ocupat cu această parte a tranzacţiei,

când auzi o voce în minte: „E întuneric acum. Întinde mâna cu grijă, ia cuţitul, şi înfige-i-l zdravăn în partea stângă”.

Dedesubtul lui Steven fata îşi eliberă mâna dreaptă şi o întinse… încotrova.

Vocea repetă: „Ai grijă cum te mişti, încet, să nu bage de seamă”.

Steven îi apucă mâna cu o mişcare convulsivă a trupului lui Broehm, bâjbâi după veioza de la capătul patului şi o aprinse:

Lisa se ridică în capul oaselor:

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu vocea tremurătoare. Ce n-a fost bine?

Steven se ridică ţinând-o încă de mână şi luă cu cealaltă mână cuţitul pe care ea încercase să-l scoată de sub hainele aruncate pe scaunul de lângă pat. Era singurul loc la care putea ea să ajungă, având în vedere ceea ce voia să facă… judecă el.

Lisa începu să se zbată.

— Dă-mi drumul. Ce vrei să faci? De unde-ai scos cuţitul acela? Te rog să nu mă omori. Te rog.

Steven se întinse şi puse cuţitul pe unul dintre rafturile dinspre tavan, şi apoi îi scotoci febril printre haine şi prin poşetă, cu mâinile tremurând. Conştient tot timpul de vocea ei plângătoare şi rugătoare. Conştient şi de faptul că era probabil nevinovată.

A fost trimisă aici ca să mă ucidă, se gândi el… Auzise acelaşi fel de voce în minte, care avea însă de data asta un ton imperativ, de comandă. O improbabilă parte analitică a creierului său avu o sclipire identificatoare: nu putea să fie altcineva decât însăşi *Mama.*

Întinzându-se la loc lângă Lisa, îi veni alt gând în minte. Trebuia să afle de ce ei o aleseseră tocmai pe ea.

— Stai liniştită. Cineva te-a hipnotizat să vii aici să mă omori.

— Nu, nu.

— Erai cu cuţitul în mână când am aprins lumina; să pornim deci de-aici. Ţi-aduci aminte cum l-ai luat prin întuneric?

— Nu, nu, nu.

— Termină, se răsti el. Aşa, şi-acum să gândim. De ce ai venit aici în seara asta?

— M... mi-am dat seama deodată că nu mai sunt supărată pe tine.

Interogatoriul continuă în acelaşi chip. Lisa mărturisi codindu-se că era un cuţit de felul celor care erau folosite în bucătăria restaurantului unde lucra ea. Dar nu-şi amintea să-l fi luat.

Amnezie. *Mama* se folosea de însuşirea omului de a putea fi hipnotizat. Steven se îndeletnicise el odată cu hipnoza, dar ajunsese repede la concluzia că nu era decât o pierdere de vreme obositoare. De data asta însă, nu mai avea de ce să fie plictisit. De fapt, fu de-a dreptul cuprins de emoţie dându-şi seama că era receptiv la mizerabilul ei soi de comunicare mentală. Pot şi eu să mă acordez cu fleacul ăsta naiv prin care nu face decât să se dea de gol, îşi zise el vesel nevoie mare...

Triumful însă i se risipi vertiginos când îi trecu prin minte o altă posibilitate, încă şi mai îngrozitoare. Poate că frântura aceea de acordaj nu mergea decât cu cineva pe care Mark Broehm să-l fi cunoscut personal. Şi poate că lucrurile n-ar mai sta la fel în cazul unui străin. Un străin n-ar avea decât să-l împuşte de la distanţă.

Simţi cum i se duce culoarea din obrajii lui Broehm, la gândul acela oribil. I se cam muiară genunchii, însă după câteva clipe îşi luă inima în dinţi, dându-şi seama pentru prima dată în viaţă, că s-ar putea – dar numai cât s-ar putea – să trebuiască să înceapă şi el să se gândească la... la ce?

— Poate că ar trebui să mă îmbrac, zise femeia de lângă el.

— Ba stai aşa cum eşti, făcu Steven cu o asprime

automată.

— Nu cred că după tot ceea ce s-a întâmplat, am mai putea avea chef de ceva.

— Ia nu mai da din gură, mormăi Steven. Nu pot gândi din cauza ta.

Tocmai se gândea că ar trebui să-şi facă un plan în legătură cu… *Mama.*

În ultimii ani, nimeni cu mintea întreagă n-ar fi sugerat vreodată că Steven Masters ar trebui să aibă un scop în viaţă. Dacă o asemenea idee ar fi avut îndrăzneala să iasă din gura cuiva, Steven s-ar fi simţit cel puţin dezonorat.

Intrase totuşi la colegiu – care n-a fost însă decât o glumă pentru Steven. Dar se aştepta să se poată distra acolo, aşa încât rămăsese în continuare, ba dăduse şi pe la cursuri şi până la urmă îşi luă şi diploma. Lucru care aproape că nărui respectul de sine al profesorilor, cu toate că ei admiteau că, la urma urmelor, nu era deloc prost, şi ar fi putut chiar să-şi ia examenele, dacă şi-ar fi dat osteneala sau măcar dacă ar fi făcut şi el o lucrare – ceea ce, natural, era mult sub demnitatea lui Steven. Oricum însă, în primele sale zile de şcoală, tatăl lui se mulţumi fără multă vorbă cu vestea că fiul îi era totuşi la colegiu, şi în timpul uneia din obositoarele sale vizite sugeră ca Steven să se gândească să-şi fixeze drept scop să obţină o diplomă fie în administraţia financiară, fie în economie, fie amândouă.

Evident că, după aceea, cele două materii au fost cele pe care Steven le-a evitat meticulos, aproape cu premeditare, s-ar putea spune.

Şi aceasta a fost ultima dată când cineva şi-a exprimat o opinie serioasă cu privire la faptul că Steven ar trebui să-şi stabilească o direcţie în viaţă. După aceea, bătrânul Masters, lămurit asupra situaţiei. Îşi lăsă discret avocaţii să vorbească despre mărimea donaţiei cu care ar potoli nervii zdruncinaţi ai facultăţii. Şi se întâmplă că fiecare profesor avea câte un mic proiect de cercetare care îi stătea la

inimă şi care, finanţat de banii lui Masters, se dovedea atât de valoros încât, da, pentru *asta* se vădea dispus să nu dea ascultare strigătelor conştiinţei şi să dea o notă de trecere, bazându-se pe faptul că, la urma urmei, Steven nu va trebui niciodată să demonstreze practic ceea ce învăţase în colegiu.

Ce-ar trebui pentru ca Steven să…?… Se întâmplase… acolo, o chestie. S-a pomenit cu identitatea corporală a lui Mark Broehm… cumva, după aceea, în ceea ce făcu şi gândi, se vădi implicit *scopul* că trebuia să redevină Steven Masters. Dar nu era disperat de urgent acest scop. Nu prea avea el tragere de inimă să plănuiască – auzi – să se întoarcă pe Mittend. Şi în mintea lui nu era prea împăcat cu situaţia, şi se aştepta, vag, ca totul să se întâmple cumva de la sine, automat.

Steven rămase pe gânduri încă o oră după ce iubita lui Mark Broehm fu în sfârşit liberă să-şi ia zborul, la orele mici ale nopţii. Se înfuriase năprasnic pentru că Lisa persistase în încercarea ei prostească de a pleca. Nevoia de a o pedepsi îi crescu subit atât de mult, încât se transformă într-un iubit insaţiabil. Iar fata, văzându-l de ce-i în stare, dându-şi seama că trebuie să se supună total – dar total – îi răspunse cu o pasiune extraordinară, pe care numai o combinaţie de vinovăţie şi spaimă o poate stârni.

Acum rămăsese singur şi stătea întins pe întuneric, cu mintea fierbându-i de atâtea gânduri. Unul însă îl chinuia mai mult ca orice: o să rămân în tâmpenia asta până la moarte.

Spaima însă îl aţâţă şi atinse un nivel care îi transcendea identitatea ca Steven Masters. Fu cuprins de o pornire neîndurătoare împotriva lui… Pentru numele lui Dumnezeu, de ce tocmai *eu*? Era desigur o reacţie tipică a lui Steven. Toate astea ar fi trebuit să i se întâmple unui nenorocit oarecare. Ce se petrecea cu aceşti oameni nici că-i păsa; Steven credea sincer că neisprăviţii ştiu că sunt neisprăviţi

şi că sunt bucuroşi atunci când cineva îi omoară, de exemplu, scoţându-i astfel din mizerie.

Şi hotărârea veni încetul cu încetul. Stătea pe spate cu ochii în tavanul camerei sordide a lui Mark Broehm, abia, abia vizibil în lumina filtrată prin jaluzelele murdare ale unui gemuleţ ascuns undeva într-un colţ. Trebuie să fac ceva.

Adormi cu gândul acesta în minte şi se trezi cu el pe buze. Era o hotărâre încă lipsită de formă, pentru că se găsea abia la început. Ideea era atât de nouă pentru el, încât se simţea neajutorat şi chiar fără nicio speranţă.

Dar hotărârea nu avea să-l mai părăsească şi avea să se întărească cu timpul.

Capitolul 4

— Hei, Mark – Steven – ia te uită!

Vocea veni de undeva din spatele lui, pe când stătea aplecat deasupra unei mese aşezând un pahar de *Old-Fashioned* cu *Canadian Club.* Era vocea lui Jess Reichter. Aşa că Steven, după ce îşi îndreptă spatele, se întoarse către barul plin de sticle şi pahare. Barmanul-proprietar al lui Elbow Room arăta înspre şi prin vitrina de la stradă.

Steven privi în direcţia braţului, mâinii şi degetului întins şi văzu un Rolls Royce care tocmai trăgea lângă trotuar.

Nu puse nicio întrebare. Nu se gândi la nimic. Puse jos tava, se îndreptă către uşă, o deschise şi fu izbit de frigul de afară. Se înfioră, dar nu se dădu bătut. Dădu buzna şi ajunse la maşină tocmai când şoferul deschidea uşa să coboare. Steven ştia că îşi spune Brod (de la Broderick şi Nu Ştiu Cum, îşi aminti el).

— Salut, Brod, eu sunt Steven. Te-a trimis bătrânul?

Urmă o pauză semnificativă. Şoferul, uscăţiv şi echipat în uniformă, cunoştea fără îndoială povestea lui Mark Broehm. Dar, la fel de sigur, nu ştia ce anume ajunsese.

— Ăă, bună, şopti el în cele din urmă. Tu eşti Mark Broehm?

— Da.

— Şi, ăăă, se bâlbâi el, vrei să mergi la New York să-l vezi pe domnul Masters?

Steven se proţăpi în dreptul strălucitoarei uşi din spate a scânteietoarei maşini şi aşteptă. Brod ezită un moment. Se înălbi la faţă, dar ştia fără discuţie ce aştepta de la el un Masters autentic. Deschise uşa înăbuşindu-şi mânia, şi o

închise la fel de pornit după ce Steven intră în maşină. Se întoarse împleticindu-se înspre locul lui, porni motorul şi plecară.

Lui Steven îi dădu prin minte să arunce o privire în urmă şi să le facă din mână celor ce rămăseseră la Elbow Room. Ieşiseră cu toţii grămadă în faţa uşii crâşmei şi Steven îl zări pe Jess Reichter trudindu-se în van să-şi facă loc printre cei care îl blocaseră înăuntru. Nu văzu decât o figură obosită, ciudat de palidă pentru un bărbat atât de roşu la faţă în mod obişnuit.

Descuie uşa cu o combinaţie a cifrului bazată pe data naşterii lui. Apăsă butoanele corespunzătoare şi, când auzi clicul deszăvorârii, o împinse şi se repezi triumfător înăuntru.

Masters senior îl urmă în apartament, iar Steven fu conştient că bătrânul îl supraveghează, aşa încât arătă către o primă uşă, apoi către alta, apoi alta, spunând cu voce tare ce era îndărătul lor: bucătăria, trei dormitoare, camera de muzică şi biblioteca.

Banalitatea a ceea ce făcea, umilinţa la care se supunea, frustrarea că era plictisit cu asemenea stereotipii, dădură dintr-odată pe dinafară:

— La naiba. Dacă ai nevoie de mai multe dovezi, caută-ţi-le singur.

Se tolăni apoi într-unul dintre fotoliile mari şi moi, cu spatele la „bătrânel” – ăsta era cuvântul pe care îl avea în minte – iar înapoia lui începu familiarul proces al dregerii glasului.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, tată, îl compătimi Steven. Cu toţi banii tăi n-ai fost în stare să-ţi găseşti un doctor care să-ţi scoată flegma din gât pentru totdeauna?

Pauză.

— Omul cu care vorbeşti pe un ton atât de lipsit de respect, se auzi vocea gravă a lui Masters din spatele lui – este cunoscut pentru logica sa, pentru înţelegerea sa

asupra naturii umane şi pentru refuzul său de a se lăsa luat drept fraier de oricine altcineva, în afara fiului său. Într-un anume fel eşti subiectul celei mai ciudate poveşti legate de explorarea cosmosului. Aşa încât lucrurile se vor desfăşura în felul următor. Vei rămâne în acest apartament până în momentul în care vei primi o altă înştiinţare şi ţi se va îngădui să ieşi… Îţi spun că povestea ta, continuă vocea, este considerată incredibilă de către avocatul meu şi prietenii mei. Oricum însă. aşa cum i-am spus din când în când lui Steven, eu am o filosofie…

— Orice acţiune vătămătoare, îl maimuţări Steven, va trebui cândva răscumpărată… Se întrerupse plictisit, plictisit, plictisit. Fir-ar să fie, tată, simt că mor.

— Din câte pot să deduc, ceea ce ţi s-a întâmplat, natura *exactă* a ceea ce ţi s-a întâmplat, dovedeşte că i-ai făcut un rău lui Mark Broehm. Era o minciună, reluă el după o scurtă întrerupere, tot ceea ce ai spus despre Mark Broehm, nu-i aşa? El n-a făcut niciodată ceea ce l-ai acuzat.

— Hei! tresări Steven.

Cele două incidente nu fuseseră până atunci conectate în mintea lui. Nu fusese şocat acum de reamintirea vechii distrugeri a reputaţiei lui Mark Broehm, ci de faptul că Mark *fusese* ultima persoană la care se gândise înainte să aibă loc transferul conştiinţei.

Înfrigurat şi grăbit, cuprins de o furie absolută la adresa lui Mark, şi a părinţilor săi pentru că au avut un asemenea angajat, se învârti de colo, colo şi îi descrise bătrânului Masters desfăşurarea evenimentelor, sfârşind cu:

— Poate că aşa funcţionează şmecheria *Mamei*. Îţi transferă mintea în cel la care te gândeşti.

Familiarii ochi plumburii îl priviră cum îşi varsă furia; şi după ce termină, Masters continuă ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Am o informaţie confidenţială, conform căreia urmează să fie trimisă o nouă expediţie. Şi am luat

hotărârea că tu vei face parte din echipajul navei de salvare. Îţi revine sarcina ca, odată ajuns pe Mittend, să localizezi forma viabilă a lui Steven Masters şi să-l eliberezi din orice condiţie nefericită în care îl vei găsi. Mama lui insistă să merg eu însumi, dar ar fi ridicol. Îţi atrag atenţia că, în cazul în care povestea ta e adevărată, atunci sarcina pe care ţi-o încredinţez este probabil unică. Vei merge să te salvezi… pe tine însuţi.

Şi figura lui contractată se relaxă brusc.

— Ei, cum ţi se pare? zâmbi „tatăl”.

De neclintit. Neatractiv. Tonul era cam… Bătrânul chiar vorbea serios. Steven dădu din colţ în colţ, şi în timp ce el îşi manifesta stinghereala, Masters Senior scoase un document împăturit din buzunarul de la piept şi îl azvârli cu precizie în poala lui Steven.

— Acesta e raportul psihiatrilor. Cred că o să te intereseze. Şi adăugă: la sugestia mea au stabilit că ai fi, de fapt, chiar Steven. Şi acesta e rezultatul.

Steven ridică hârtia cu dezgust şi o puse neglijent pe un scaun apropiat.

— O s-o citesc mai târziu, spuse el indiferent, dacă voi avea timp.

Tatăl lui ezită. Conform obişnuinţei sale, trebuia să ducă la bun sfârşit problema. Dar se răzgândi, se îndreptă către uşă şi apoi se întoarse:

— Diferitele grupuri însărcinate cu noua expediţie vor lua curând legătura cu tine. Dacă mi se va aduce la cunoştinţă că nu eşti dispus sau că nu faci ceea ce îţi vor cere, vei zbura din acest apartament în douăzeci şi patru de ore.

— Ar fi mai bine ca bătrâna să nu audă ce-ai spus acum.

Ochii reci şi cenuşii îl priviră fără să clipească.

— La urma urmelor, povestea ta *e complet* fantastică.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi închizând uşa.

Steven rămase aşezat.

Şi fu şocat după o vreme să constate că nu are de fapt

nimic de spus.

Ce-aş putea să fac? întrebarea îi reaminti vag de zilele petrecute în somn, dragoste, băutură, tenis, mâncare, night-cluburi.

Şi nu-i veni nicio idee. Nu-l mai interesa nimic. Avu doar câte un impuls care îl lasă baltă imediat. Fu cuprins de bruşte izbucniri de furie. Avu momente de ură instantanee. Şi un soi de aşteptare constantă a cuiva care să-l scoată din pepeni.

Dar îi dădu prin minte că, fiind cu *Mama* pe urmele lui, nici nu va avea timp pentru mare lucru.

Şi în timp ce toate astea îi umblau prin minte, continuă să arunce câte un ochi raportului psihiatrilor. Şi totodată să reziste impulsului de a-l citi.

Şi trecu un minut după altul în care se simţea aproape pierdut.

Într-un sfârşit, nehotărât, se ridică şi luă hârtia. Se lăsă înapoi în fotoliu cu o specifică lipsă de nerăbdare şi despături chestia aceea stupidă. Care începea cam aşa:

Această evaluare este bazată pe premisa că principalul scop al ego-ului este crearea unei realităţi care să-i îngăduie individului să se descurce în lumea lui particulară. Lumea bogată a lui Steven Masters îi oferea un evantai de opţiuni peste medie. În concluzie, Steven a ales ceea ce în termeni moderni este cel mai bine descris sub numele de „elefantiază” a ego-ului – adică o totală subiectivitate, modificată numai de aparenta lui conştiinţă că ar fi periculos să comită crime sau să provoace vătămări corporale directe altor persoane. Aşa încât n-a fost niciodată un monarh absolut, care să-şi aroge puterea de viaţă şi de moarte asupra celorlalţi. A abuzat totuşi, în limitele permise, de condiţia sa influentă, fără compasiune sau milă, şi nu a arătat nimănui un semn vizibil de afecţiune, nici măcar părinţilor săi.

Pe scurt, Steven avea să devină unul dintre marii

antipatici ai vremii noastre, aparent fără măcar să încerce…

Ajuns aici cu cititul, Steven îşi zise: Tii, chiar că i-am atins unde trebuie când am zis ce-am zis în spital…

Şi aproape imediat avu o nouă reacţie: se simţi ultragiat.

Greşiţi cu totul, băieţi. Nu era uşor, să ştiţi. Abia de mă descurcam… Adevărul e că de multe ori se întrebase de ce se lăsase pur şi simplu să alunece în mlaştină, ca alţi tâmpiţi.

Fir-ar să fie, gândi el plictisit, nu-i defel uşor să stai la datorie toată noaptea. Nu-i uşor să alergi după alte fete, când cele pe care le ştii încă sunt doritoare de pat. Şi nu era atât de plăcut să-ţi iei prânzul la miezul nopţii şi cina la nouă dimineaţa. Se simţi atât de nedreptăţit încât aruncă din nou hârtia.

Însă era fericit că se găseşte din nou în apartament. Şi deodată mult mai stimulat. Sări din fotoliu şi îşi puse câteva din înregistrările sale favorite.

Poate că ar trebui s-o sun pe pipiţa aceea a lui Mark şi s-o invit să stea cu mine…

Dar îşi aminti de cuţit şi din nou îşi simţi obrajii goliţi de o parte din culoare. Scutură din cap.

Nu, hotărî el. *Mama* a luat-o în stăpânire. Ar fi otravă curată.

Amintirea îl mai temperă niţel. Opri muzica, zicându-şi furios că mai bine ar sta departe de toţi cei pe care-i cunoscuse Mark Broehm.

Până ajunse la o asemenea hotărâre, afară se întunecase. Auzi servitorii umblând prin partea din spate a apartamentului şi îşi aminti că ţipase şi chiar urlase la ei şi îi poreclise în fel şi chip, atât pe femeie cât şi pe cei doi bărbaţi. Din cauză că era un trio ciudat de capabil, nu era uşor să-i prinzi pe picior greşit.

Nu-i cădea deloc bine lui Steven când se gândea că s-ar putea totuşi să existe cine ştie ce departament de justiţie în

care strigătele insultătoare să fie considerate drept acţiuni vătămătoare. Faptul că acest departament de justiţie special îşi avea cartierul general undeva. În partea din spate a propriei sale cutii craniene, nu-i dădu prin minte lui Steven.

Dar se simţi subit nelalocul lui. Până dimineaţa, avea să fie singur în apartament cu trei inamici.

La gândul ăsta, se refugie febril în dormitor şi, după ce răscoli amănunţit întreaga încăpere, dulapul de haine şi baia (cum să cauţi „amănunţit” prin camera de baie? Steven se uită în spatele paravanului de la duş şi examină pereţii să nu aibă cumva treceri secrete), încuie amândouă uşile de trecere şi împinse în ele şi nişte fotolii.

Un pic mai târziu, când femeia îl chemă prin interfon şi îl anunţă timidă că cina era gata, în loc să-i spună să-şi vadă de treburile ei afurisite, Steven îi răspunse politicos:

— Nu vreau nimic pentru cină, mulţumesc, nu mi-e foame.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Steven se trezi cu o stare complet neobişnuită pentru el. Probabil că-i venea de la Mark Broehm. Era cuprins de un fel de linişte interioară, şi se simţea chiar voios.

Steven, care ca Steven dormea de obicei scrâşnind din măsele – aşa după cum îi raportaseră prietenele sale – şi la trezire se purta ca un nebun furios (sau măcar la un minut după ce deschidea ochii) rămase cu ochii în tavanul dormitorului său înalt şi fastuos. Totul i se părea atât de normal, încât timp de câteva secunde nici măcar nu se gândi să fie furios.

Cât ţinură aceste câteva secunde, îşi plimbă ochii de jur împrejur, la draperiile luxoase, covorul luxos, magnifica masă de lucru, picturile de pe pereţi, pictura de pe tavan, la fotolii şi la canapea. Apoi, aceeaşi privire admirativă alunecă înapoi în pat, printre cearşafurile albe de Irlanda şi delicioasele cuverturi elveţiene.

Chiar şi atunci când îşi aminti de furiile lui – şi desigur că-şi aminti până la urmă – pur şi simplu nu fu în stare să se lase prins de mlaştina lor abisală.

New York, New York, se gândi el. Iată că ajunsese până la urmă şi aici, în cele cinci zile incredibile.

E drept că nu arăt ca Steven Masters, dar contează că sunt aici. Şi n-am spus nici măcar o singură minciună.

Se cuibări cuprins de sfială şi impresionat în moliciunea patului. New York-ul nu era decât dincolo de ferestre, de cealaltă parte a draperiilor. În fiecare zi de-acum încolo

afară va fi frig, va îngheţa, însă aici înăuntru va fi călduţ şi bine. Dat naibii trebuie să fie cineva ca să-i dea de capăt unei asemenea isprăvi, când are aparenţa exterioară a unui fost angajat.

Măi să fie!

Gândindu-se la aparenţa exterioară a lui Mark Broehm, îl cuprinse o tristeţe trecătoare. Trebuia să şi-l scoată cu grijă din cap pe Mark şi tot ceea ce era legat de el. Să nu se uite direct în nicio oglindă. Făcea stânga-mprejur imediat ce vreunul dintre geamuri avea ocazional tendinţa stupidă – atunci când nu cădea lumina aşa cum ar fi vrut el – să-i arate imaginea lui însuşi, reflectată ca într-o oglindă.

Dar în ciuda tacticilor sale de evitare, avusese deja de-a face cu câteva sticliri dezmeticitoare ale realităţii. Astăzi vasăzică, îşi făcu el curaj, când mă voi urni din pat şi câtă vreme mă mai simt încă de nota zece, o să văd eu cum stă treaba şi cu Mark ăsta.

Nu era însă deloc uşor să te dai jos din pat. Trecuse deja o oră şi el încă se mai întorcea de pe o parte pe cealaltă. Dar în sfârşit, pe la amiază, se trase până la marginea patului de dimensiuni împărăteşti şi se aburcă în capul oaselor. Din această poziţie reuşi să se ridice în picioare şi să se ducă, un pas înainte şi doi înapoi, până la oglinda din baie, care-l arăta din cap până în picioare.

Şi cum era de aşteptat, nu avu nicio surpriză. Ceea ce mai zărise el din greşeală – şi nu voise în ruptul capului să creadă – era la urma urmelor, adevărul gol-goluţ: Mark nu era decât un tip bătrân (pentru Steven), de vreo treizeci-patruzeci de ani. Avea obrajii buhăiţi, nu netezi şi fini şi frumoşi aşa cum îi avusese el.

Steven rămase în faţa oglinzii aceleia uriaşe, în lumina crudă a băii, şi se forţă să privească. După ce se uită până i se făcu lehamite, se resemnă cu voce tare:

— Bine, tată, bine. Nu se mai poate. Deja e prea mult. De acord, mă duc pe Mittend…

Înainte să se îmbrace, chemă bucătăria:

— Micul dejun în douăzeci de minute.

— Imediat, sir, răspunse prompt o voce de bărbat.

— Mulţumesc.

Abia după ce întrerupse legătura, se gândi la neobişnuita lui politeţe de cu seară şi de acum de dimineaţă, şi se puse un pic în gardă.

Dacă ar fi luaţi la întrebări, oamenii aceştia ar putea să fie martori împotriva mea, şi ar dovedi că nu sunt eu Steven pe care îl cunoşteau.

Dar în cele din urmă ridică din umeri. Lasă-i în sărăcie! Dacă aşa simt eu că nu mai e defel o idee bună să abţigui pe cineva cu o vorbă sau cu un pumn, asta-i treaba mea.

Într-un mod ciudat şi întortocheat, era deranjat de faptul că cei din jur se aşteptau ca el să se dedea la acţiuni vătămătoare, când, la urma urmelor, niciodată nu fusese cazul. El nu avea pe atunci în minte decât un gând, foarte simplu şi limpede. Pentru el, aceşti oameni pur şi simplu nu contau şi se comporta în consecinţă. Prin definiţie, era imposibil să-i faci vreun rău cuiva pe care nici nu-l pui la socoteală.

Steven tocmai se îmbrăca şi în acel moment îi dădu prin minte, şi se înfioră, că undeva în imensitatea spaţiului cineva *îl judecă* privindu-l ca fiind la acelaşi nivel cu toţi ceilalţi.

Îşi luă micul dejun, servit cu *da-sir* şi *nu-sir* şi *ce-doriţi-sir*, de un trio care nu prea se simţea în apele lui şi care avusese grijă de apartament cât timp Steven fusese plecat pe îndepărtatul Mittend. Ce şocaţi trebuie să fi fost pomenindu-se dintr-odată înapoi la treabă.

Dar nici Steven nu era la rândul lui mai puţin şocat. Cei trei servitori, pe care cândva îi considerase într-un hal de bătrâneţe şi degradare de nesuportat, erau cam de aceeaşi vârstă cu Mark Broehm. Şocant era că de multe ori spusese: „Când voi începe şi eu să arăt aşa, o să-mi trag un glonţ în cap.” Steven era extrem de revoltat când întâlnea

pe oricine care părea mai bătrân de 37 sau 38 de ani. Din câte ştia el, bătrânii ăştia provocau toate accidentele pe şosea. Cei de la patruzeci de ani în sus încurcau locul în toate restaurantele bune şi nu făceau decât să-ţi stea în drum.

Spaimele care îl chinuiseră seara dispăruseră parcă. Nu-i dădu prin minte că Nina, bucătăreasa, sau Joseph şi Bob, cei doi valeţi, ar putea să fie de fapt agenţi ai *Mamei.* Dacă s-ar fi gândit (dar n-o făcuse) l-ar fi uimit procesul mental prin care îşi îndepărtase din minte bănuiala că ei ar putea constitui o ameninţare la adresa lui: toate faptele rele trecute încetaseră să existe din momentul în care a hotărât să nu le mai repete.

După ce îşi dădu gata micul dejun, Steven începu să se plictisească; aşa că se duse în uriaşa cameră de zi şi trecu apoi până în bibliotecă, unde se opri în faţa ferestrei cât peretele. Stând în faţa ferestrei, observă raportul pe care tatăl lui i-l lăsase după-amiaza trecută. Îl ridică plin de curiozitate şi citi încă o dată prima pagină.

Fir-ar să fie, se gândi el dezgustat, psihiatrii ăştia trebuie neapărat să facă doisprezece ani de şcoală în plus ca să poată scrie asemenea elucubraţii…

Nervii îl făcură să se ridice în picioare şi îndesă documentul în sertarul unei mese lustruite. Până nu se linişti, ridică receptorul şi-şi chemă la întâmplare vechii amici.

Fiecare nouă încercare se transformă din ce în ce într-o frustrare pentru Steven. Căci fiecare din cei chemaţi avu o ezitare la auzul vocii nefamiliare a lui Mark Broehm care-i spunea:

— Steven Masters la telefon, în noul meu corp. Nu treci pe la mine?

Oricât de scurtă ar fi fost ezitarea, pentru Steven era totuşi prea lungă. De fiecare dată se consola cu câte o explozie de furie de o clipă, care părea să nu le convină

unora, căci şi ei începeau să se poarte urât, iar alţii chiar îi închideau telefonul în nas.

În ciuda acestor câteva negaţii, după-amiaza târziu începură să sosească, fie perechi, fie singuri. Fiecare nou venit ezita la vederea trupului lui Mark Broehm, dar Steven băuse şi în felul ăsta nu se mai simţea atât de legat de „pocită carcasă” a lui Mark – aşa cum o descrise el plin de voioşie – şi noua ezitare a vizitatorilor nu-l mai deranja.

Destul de repede casa începu să arate ca în vremurile bune. Într-o cameră urla muzica şi în tot locul nu se auzeau decât discuţii, şi râsete şi clinchet de pahare. Târziu, târziu după miezul nopţii, după ce ultimul petrecăreţ se strecură pe uşă afară, rămase la urmă o fată pe nume Stephanie.

Era una dintre blondele dinamite sexuale ale lui Steven, care nu se împotrivi când Mark Broehm – Steven – îi şopti confidenţial:

— Tu rămâi până mai târziu, bine?

Atunci n-a zis nici da, nici nu, dar când Steven intră în dormitor o găsi în pat; şi era deja dezbrăcată şi în largul ei.

Steven nu era atât de beat ca să nu-şi amintească totuşi că era urmărit. Şi îşi amintea precis că în timpul după-amiezii şi seara, şi în timpul nopţii, băgase de seamă că avea oaspeţi nepoftiţi. Din când în când se uitase la câte o figură necunoscută şi în nişte ochi în spatele cărora se ascundea o minte străină lui. Aşa că se gândise că ar trebui să verifice un pic prin casă înainte de a se duce la culcare.

Cu gândul ăsta în minte, se îndreptă spre cel mai apropiat dulap de haine. Exact în momentul în care făcu primul pas, ceva îl trase parcă de mânecă. Era un simţământ atât de ciudat, încât Steven se întoarse.

Şi asta probabil că i-a salvat viaţa lui Mark Broehm. Se auzi un huruit groaznic şi un nor de ţăndări zburară din uşa dormitorului, spre mirarea lui Steven.

Şi nici nu s-a mişcat prea repede. Îi trebuiră câteva clipe bune ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Dar a avut noroc că s-a întors atât de încet, pentru că astfel a putut să

observe fulgerele de lumină ce ieşeau din spatele singurei canapele ce se găsea într-un colţ al dormitorului.

Din poziţia în care se găsea în pat, Stephanie aruncă un pantof cu toc cui înspre capul ce se iţea deasupra canapelei. Şi şi-a ratat ţinta – evident. Dar bărbatul ce se ascundea acolo o fi observat cu coada ochiului că zboară ceva spre el. Şi reacţionă normal: se lăsă în jos.

Iar Steven înhăţă un fotoliu şi îl azvârli cu putere înspre aceeaşi canapea. Aşa încât, atunci când capul ieşi prevăzător la iveală, fotoliul îl izbi cu întreaga forţă, greutate şi energie pe care i-o imprimase trupul zdravăn al lui Mark Broehm.

Individul, pe care Steven îl scoase la vedere, se dovedi a fi una dintre acele figuri necunoscute pe care le observase mai devreme. Şi pentru că începu să se mişte aproape imediat, la sugestia fetei („Am citit eu într-o carte”), Steven se grăbi să sfâşie capătul unuia din cearşafuri şi-l legă butuc pe respectivul, cum putu el mai bine.

Aşa că iată-l pe ucigaşul nostru de adineauri deschizând ochii şi uitându-se la ei.

— Nu spun nimic, răspunse el morocănos la întrebările asupra numelui, adresei şi ocupaţiei.

Era un bărbat cam de douăzeci şi şase de ani, de înălţime medie, cu o faţă ursuză şi ochi încăpăţânaţi, plumburii şi furioşi. Steven îl percheziţionă sistematic. În portofel găsi un permis de conducere cu numele Peter I. Apley şi o adresă de undeva din zona estică a New York-ului. Avea şi o legitimaţie de membru al asociaţiei fotografilor.

Asta îi declanşă lui Steven o amintire vagă:

— Hei, tu eşti fotograful căruia i-am spart eu odată aparatul şi…

Dar se opri brusc, jignit de nedreptatea sorţii. Bănuia că-i vorba iar de un efect al răutăţilor sale din trecut… Dar, stai un pic, ce, *el* nu m-a hăituit pe mine? Era vorba de chestia aceea urâtă, când fotograful l-a urmărit zi şi noapte, riscându-şi viaţa, căţărându-se pe la ferestre cu

teleobiective şi alte şmecherii, ca să surprindă instantanee compromiţătoare.

Steven însă era cuprins de simţământul acesta de nedreptate, când o altă amintire îşi făcu loc în mintea lui. Ah, despre asta o fi vorba, îşi zise el abătut. Îşi amintise că, după ce îi făcuse praf omului aparatul acela scump, şi-a trimis şi spionii pe urma tipului, în felul său caracteristic, cercetându-i viaţa particulară: căsătorit. Şi cu o iubită pe deasupra. Îi făcuse o deosebită plăcere atunci să-i anunţe soţia despre existenţa iubitei. Pe urmă, când tărăboiul era în toi, îşi pusese măiestria la treabă şi îi sedusese mai întâi soţia, apoi şi iubita, aducându-i şi acest fapt la cunoştinţă fotografului, cu aceeaşi dibăcie.

Amândouă femeile, cu inocenţa obişnuită (obişnuită pentru Steven) în acest domeniu al sexului slab, luaseră de bun faptul că farmecul lor, atâta cât era, atrăsese în cele din urmă ceea ce ele visaseră dintotdeauna. (Aici îşi avea măiestria rolul ei, făcând să pară accidentală fiecare întâlnire, urmată apoi de o aparent deznădăjduită urmărire, de parcă un bărbat tânăr şi bogat se îndrăgostise, datorită destinului, tocmai de ea).

Niciuna dintre ele nu păruse să-şi dea cât de cât seama că o mie de femei trecuseră înaintea lor prin acel pat. Şi după ce le-a cucerit aşa cum scrie la carte, le-a lăsat evident cu buzele umflate. Şi dacă măcar una dintre ele două ar fi putut pretinde după aceea că i-a mai rămas măcar o fărâmă de sentiment pentru Peter Apley, ar fi fost o mincinoasă înveterată.

Înveselit fiind de amintire, Steven îşi uită vasăzică sentimentul de nemulţumire şi îl întrebă pe Peter:

— Şi ce mai face Sue?

Se uită în ochii omului, dar acesta nu avu nicio reacţie vizibilă. Steven ridică din umeri şi-şi zise: trebuie să fie numele nevestei unui alt mizerabil…

Se ridică şi se duse la un seif din bibliotecă, unde îşi ţinea agenda de nume şi adrese. (Da, păstra o evidenţă completă

numai asupra trudei sale personale.) Deschise la litera A volumul de-acum respectabil şi găsi pe Apley aşa cum bine îşi amintea. Numele soţiei sale era Sarah, nu Sue. Iar al iubitei Anna Carli.

Steven dădu bucuros din cap, închise impunătorul album cu foi mobile, îl puse la loc şi încuie seiful. Se întoarse în dormitor şi o întrebă pe fată:

— Ce crezi că ar trebui să facem cu el?

— Ar trebui să-l târăşti până în hol, îi sclipiră ei din nou ochii, Am citit într-o carte că…

Nu-i dădu prin minte lui Steven că ar putea să cheme poliţia. Era sigur că Apley nu era decât un alt agent al îndepărtatei şi neîmpăcatei – dar oarecum ineficientei – *Mame,* care pusese stăpânire asupra lui, aşa încât nu era personal vinovat.

Puţin după ora patru dimineaţa Steven îl depozită cu cea mai mare plăcere pe Peter I. Apley, bine împachetat şi în garanţie, într-unul dintre lifturi, ale cărui uşi se închiseră automat. Evident că liftul a rămas pe loc, şi aşa urma să rămână până când cineva de la alt etaj avea să apese pe buton.

Şi Steven se întoarse la el în apartament.

Capitolul 6

Se întoarse în casă, dar neliniştea de adineauri reveni împreună cu el.

Reveni odată cu constatarea că Apley era victima lui Steven, şi nu a lui Mark Broehm.

În consecinţă, trebuia să-şi ia nişte precauţii suplimentare.

În timpul absenţei sale, blonda Stephanie se strecurase sub pătură. Stătea întinsă pe spate şi îl privea cu ochii ei căprui, aşteptând. Steven rămase în picioare lângă pat şi observă – aşa cum îşi aminti că mai observase cândva – că nu-i plăcea combinaţia de păr blond şi ochi căprui. Întotdeauna fusese convins că blondele naturale au ochi albaştri, aşa încât deduse că Stephanie era un produs al saloanelor de modă şi al vopselelor de păr. Iar acum nu se simţea prea în largul lui, pentru că el nu ştia chiar nimic despre fata aceasta.

De felul lui era o fire practică şi, la un nivel abisal al realităţii, un câştigător aflat în dreptul său. Aflase de multă vreme că multor oameni le place să fie trataţi cu asprime, unii evitându-l după aceea pe cel care i-a maltratat. Alţii însă încercau mai degrabă să se conformeze dorinţelor unei persoane furioase, ca şi cum ar fi crezut că în spatele furiei se ascundea ceva raţional. Câtă vreme în spatele furiilor lui Steven nu era altul decât Steven, aceştia îşi meritau cu prisosinţă dispreţul cu care erau trataţi.

Stephanie încercase întotdeauna să fie împăciuitoare şi conformă aşteptărilor celor din jur, ascultătoare şi dispusă

la orice. De data asta însă – constată Steven – nu mai era o recomandare suficientă. În mintea lui, trecutul ei era amestecat cu cel al altor blonde pe care le cunoscuse. Păru să-şi amintească de faptul că fusese căsătorită de două ori; şi că a doua oară îşi părăsise soţul numai pentru că avusese impresia că Steven era interesat de ea.

De fapt, ridică din umeri, s-ar putea să nici nu fie ea. La fel de uşor putea să fie cazul celorlalte 93 de blonde.

Se apropie de pat, apucă păturile şi le trase jos de pe Stephanie. Stătu apoi câteva secunde şi se uită pur şi simplu la trupul ei gol şi zvelt. Apoi rupse scurt tăcerea:

— Ridică-te!

Nu chiar ca o păpuşică, dar aproape, Stephanie se ridică. Steven îngenunche pe pat şi, fără să bage în seamă trupul perfect al femeii ce era la numai câţiva centimetri de el, ridică pernele. Poşeta fetei era sub una dintre ele. O luă şi îi goli conţinutul pe pat. Căută cuţitele ascunse, sau altfel de arme. În poşetă nu erau însă decât lucruşoare feminine. Aşa că o aruncă şi căută sub cearşafuri, apoi pipăi şi scutură pernele.

Mulţumit de faptul că nu găsise nimic, o acoperi din nou. cu păturile şi o întrebă, încruntându-se:

— Ţi-am făcut vreodată vreun rău?

— Vrei să spui – Steven?

Întrebarea fusese pusă cu titlu de încercare, dar trezi instantaneu în Steven frustrările dimineţii trecute, când avusese de suportat toate tăcerile de la telefon.

— Cine altcineva, proasto?

— Mi-ai făcut un rău chiar acum, spunându-mi că sunt proastă, răspunse ea cu timiditate, după o pauză.

— Ah, nu. Voiam să ştiu dacă te-am lovit vreodată.

— M-ai izbit de câteva ori prin cameră. N-a fost prea frumos din partea ta, zise ea cu o voce plângăreaţă.

Steven rămase unde se găsea. Pentru un bărbat care lovea femeile când făceau pe „târfuliţele” – aşa cum procedase el întotdeauna – ţi-ar fi fost greu să crezi că

poate să aibă un asemenea impuls. Voia cu disperare să îndrepte cumva situaţia, fără să-şi piardă însă rolul dominant.

— Numai atât? încarcă el să se eschiveze. Numai câteva îmbrâncituri?

— Păi…

Pe faţa ei se putea citi ceva greu de definit. Amintirile ieşeau la iveală, iar ea se arăta cât se poate de neliniştită, începu să se foiască sub pături şi se jelui din nou:

— Am motive să cred că mi-ai fost necredincios.

— Doamne sfinte! scăpă Steven involuntar.

Se alarmase imediat. Avea sentimentul că tocmai asista la naşterea unui sindrom al răului. Până în acest moment, această creatură ignorantă nu ar fi îndrăznit să afirme că ceea ce făcuse el în trecut nu ar fi avut dreptul să facă. Dar acum, în atitudinea lui avusese loc o înmuiere… pe care ea o sesizase. Şi făcea în aşa fel încât să profite.

— Ascultă! o luă repede Steven. Accepţi o scuză pentru acele îmbrânceli?

— Sigur că da, fu ea cuprinsă dintr-odată de speranţă.

— N-o să te mai lovesc şi n-o să te mai îmbrâncesc niciodată. Îţi promit!

— Ah, mă bucur. Ochii ei mari şi căprui erau deja înlăcrimaţi. Şi să-mi promiţi că nu mă vei înşela niciodată, mai suspină ea.

Steven rămase blocat şi se zgâi mental la viteza cu care o femeie profită, atunci când crede că are un bărbat la mână. Trebui să-şi înfrângă conştient rezistenţa la ceea ce tocmai se întâmpla. Şi zise cu cel mai sigur ton cu putinţă:

— Absolut.

— Nu te cred, replică ea cu o expresie de ostilitate pe figură. Mă minţi. Nu cred că tu eşti Steven.

Situaţia îşi ieşise din matcă. Iar el avea altceva de făcut acum.

— Uite ce e, Stephanie. Trebuie să controlez apartamentul. Dacă cineva a putut să se ascundă aici,

poate că au mai fost şi alţii. Aşa că o să mă aştepţi aici până mă întorc.

Fata adăugă ceva dar Steven o luase din loc şi nu mai auzi ce anume. Se uită mai întâi în spatele canapelei, unde zăcea pistolul care era să-l ciuruiască mai devreme. Era unul de calibrul 38, cu amortizor.

Îi eliberă încărcătorul cu un aer de expert şi îl scoase. Mai avea încă două gloanţe. Vasăzică, mai trebuia să mai fie încă unul netras pe ţeavă. Îi ajungeau pentru ceea ce voia el, fără să mai fie nevoie să-şi deschidă sertarul secret din dormitor, unde avea două automate încărcate.

Cu pistolul pregătit, Steven deschise grijuliu al doilea dulap de haine. De acolo, plecă în control în celelalte camere. Se uită în spatele fotoliilor şi al canapelelor. Îşi băgă nasul în closetul de serviciu. Verifică până şi bucătăria şi debaralele din spate. Se abţinu să-i trezească pe cei trei servitori, hotărând că, în cazul în care ar fi fost un intrus acolo, putea să fie scos afară de dimineaţă.

Şi o să mă încui cu Stephanie în dormitor, se asigură el de unul singur.

Când se întoarse în sfârşit în dormitor, era mai neliniştit decât înainte. Atacul lui Apley îi aruncase în aer ipoteza că numai persoanele împotriva cărora Mark Broehm săvârşise vreo atitudine dăunătoare puteau să fie folosite de *Mama* împotriva lui Steven, atunci când era în trupul lui Mark.

Ori nu era aşa.

Apley era o victimă dintr-o întreagă serie de răzbunări, îndeplinite nu de Mark, ci de Steven.

Ceea ce era şi mai rău era că trecutul de răutăţi al amândurora era acum combinat.

Înainte de a intra în dormitor, lui Steven îi veni un gând – şi scoase gloanţele din automat. Le ascunse sub perna unui fotoliu iar pistolul sub perna altuia.

Simţindu-se apoi mai liniştit, fu brusc aţâţat de potenţialul femeii care îl aştepta în dormitor şi dădu năvală pe uşă.

Se opri bălăbănindu-se imediat dincolo de prag. Şi se uită prostit.

Nu mai era nici urmă de Stephanie. Privirea îi alunecă înspre scaunul unde îşi aranjase ca hainele mai înainte: dispăruseră.

Fir-aş al naibii, zise Steven tare şi limpede.

Evident că nu-i acceptă imediat absenţa.

Dar până la urmă nu mai avu încotro. În cinci minute sau chiar mai puţin de dialog neatent, transformase una dintre cele mai flexibile fete – singura care acceptase să spere că, printr-o completă supunere în faţa fiului celui mai bogat om din lume, ar putea să-l facă să se îndrăgostească într-atât încât să se vadă ajunsă prinţesă... o transformase astfel încât, dintr-o pradă uşoară ce era, a ajuns s-o piardă.

Însă nu era el chiar atât de supărat, evident. De fapt era chiar istovit. Şi adormi chiar înainte de a-şi pune capul pe pernă.

Se trezi puţin după-amiază în ziua următoare, din cauza telefonului. Era prima din acele agenţii guvernamentale.

— ...Doar pentru o întrevedere, domnule. Aţi putea veni azi după-amiază la o oră care va convine, domnule Masters? Centrul Militar de Cercetări Spaţiale, Institutul de Biologie, Departamentul pentru Fenomene Electromagnetice. Întrebaţi de doctorul Martell.

Amintindu-şi de ameninţarea tatălui său din ziua trecută, şi de cele două atentate la care fusese supus, da, acceptă, dar cam fără tragere de inimă.

Dispreţuia oamenii de ştiinţă la fel de mult cum dispreţuia pe oricine – dar poate că unul dintre ei va avea o fărâmă de informaţie pe care s-o poată folosi.

Avea în sfârşit nevoie de ceva de la cineva.

Capitolul 7

Îi spunea antrenament biofeedback.

— Ceea ce urmărim este să… începu Martell şi se opri. Se uită în tavan; ridică dintr-un umăr; ochii îi căpătară o expresie sticloasă; făcu o mişcare de rotire cu o mână:

— …Vrem să…

Maxilarul de jos îi căzu, iar gura îi rămase deschisă vreo zece secunde; apoi continuă, părând să nu bage de seamă că se oprise:

— …Punem această chestie…

Şi râse zgomotos de parcă şi-ar fi adus aminte de cine ştie ce banc, ori ca şi cum cuvântul „chestie” ar fi avut o conotaţie umoristică pentru el.

— …În capul dumneavoastră.

Steven se prăbuşi pe fotoliul care îi fusese indicat. Stătea pe jumătate aşezat, pe jumătate întins, iar pe cap îi fu pusă un soi de cască. Şi se gândi: dacă-i adevărat că un om de ştiinţă poate cunoaşte o disciplină fără să fie un exemplu al acesteia, atunci înseamnă că nu-mi pierd vremea de pomană…

Îşi făcea curaj de unul singur, parafrazând o afirmaţie făcută la un curs de psihologic la care asistase în colegiu. Instructorul care făcuse afirmaţia cu pricina le preda consilierea maritală, cu toate că studenţii ştiau că are probleme cu nevasta.

(Steven, un pic cam pervers, nu se ducea decât la cursurile la care credibilitatea profesorului era suspectă, sau năruită. Pentru asemenea cursuri îi dădea mâna să se ridice din pat chiar şi în acele dimineţi imposibile când nu

dormise întreaga noapte).

Aşa că, stând în camera aceea îngustă şi lungă, începu să aibă sentimente mai bune faţă de programul lui de antrenament.

Credibilitatea căzuse deja la zero. Cu toate că, evident, era probabil adevărat că un electronist al cărui televizor merge cum vrea el este totuşi capabil să pună lucrurile la punct într-o staţie de televiziune. Ori un chimist să amestece elementele ştiinţei sale cu abilitate de maestru, dar să-ţi ofere o cafea mizerabilă. Steven avea un doctor căruia îi curgea tot timpul nasul, dar el înghiţea ascultător tot ce îi prescria acesta, ca şi cum tipul ar fi fost cu adevărat în stare să vindece o răceală obişnuită.

Aşa că, îşi zise Steven bucuros, viaţa privată nenorocită şi personalităţile sucite ale oamenilor de ştiinţă în general (a celor pe care îi întâlnise deja în centrul guvernamental de antrenament în particular) nu trebuie amestecate în niciun fel cu priceperea lor în meserie.

— Gândiţi-vă la ceva care să transforme în verde lumina aceasta! îi ceru incertul (pentru Steven) doctor în halat alb şi curat.

Steven găsi gândul, amintirea unui film aiurit pe care îl văzuse în copilărie şi care tocmai îi trecuse prin minte. Câtă vreme se gândea la acel film, lumina rămânea verde.

— Acum gândiţi-vă la ceva care s-o transforme în albastru!

Fusese o vreme în care se îndrăgostise de o femeie mai în vârstă decât el, pe când avea şaisprezece ani. Surprinzător (pentru Steven, care era deja bărbat cu vechi ştate de serviciu, fiindcă începuse la treisprezece ani şi jumătate) ea îi rezistase. Şi el fusese furios.

Şi cât timp îşi păstra în minte furia aceea, lumina albastră rămânea aprinsă, chiar dacă pâlpâia. Aşa s-au perindat lumini verzi, albastre, roşii, galbene… şi îi spuneau biofeedback.

Până la urmă ar fi trebuit (bănui Steven) să poarte tot

timpul casca aceea. Dacă învăţa să susţină anumite gânduri, un computer la care era conectată casca prin unde radio subspaţiale ar fi reacţionat… cum?

Nu-i spuseseră exact cum. Să aştepte şi va vedea. Aceasta era atitudinea. Steven avea impresia că neghiobii aceia amărâţi şi bâlbâiţi credeau că au descoperit ceva extraordinar. Martell era cuprins de o emoţie reprimată, de un clocot incoerent, care-i trezea lui Steven un adânc instinct de supravieţuire, chiar dacă celălalt eu al lui, cel superior, îşi găsea un motiv de satisfacţie în nevrozele lor evidente.

Capitolul 8

În momentul translatării, adevăratul Mark Broehm tocmai se pregătea să facă mişcările de punere pe o măsuţă a două halbe de bere înspumată. În mintea lui îşi făcuse deja loc gândul că cei doi oameni care comandaseră băutura îi lăsau un bacşiş gras.

Deja pipăia mental monedele pe care avea să le strecoare curând, plin de satisfacţie, în buzunarul unde îşi aduna bacşişurile în fiecare zi.

Şi în acel moment se întâmplă. Era forţat să alerge. Nişte oameni în pielea goală îl alergau. Deasupra colinelor se boltea un cer albăstrui... iar el gâfâia rupt de oboseală, din cauză că alerga atât de tare.

În timpul primelor minute, supărarea că pierduse bacşişul îl împiedică să observe că se petrecuse o schimbare. Orice ospătar răsuflă uşurat atunci când se aşteaptă să primească un bacşiş gras, aşa încât banii pierduţi îi stăteau pe suflet, pe când bătea dealurile acelea destui de pitoreşti ca prizonier, cu mâinile legate la spate.

Cum ar putea o fiinţă umană să se adapteze unei asemenea tranziţii? Lui Mark îi era destul de greu.

Îmi voi da seama imediat (se gândea el) cum şi când am fost făcut knock-out şi transportat tocmai, tocmai...

Lui Mark i se părea vag că locul acela ar fi undeva prin vestul mijlociu al Statelor Unite.

Întreaga lui viaţă trăise într-o stare de intens realism.

Nimic nu-l surprinsese vreodată. Lumea era ceea ce era, iar oamenii – avea propria lui opinie negativă cu privire la ei – erau nişte oi. Fără nicio îndoială că avea să afle cine sunt

cei care l-au capturat şi ce aveau de gând cu el.

Aşa trebuie să fie. Nimeni nu face ceva fără să aibă un motiv.

Aici ajunsese cu aprecierea lui automată asupra situaţiei, când intrară într-o zonă împădurită şi încetară să mai alerge, continuând însă cu un mers rapid.

Mark îşi regăsi suflul surprinzător de repede. Atât de repede, încât fu el însuşi mirat. Nu se gândise, evident, că ar fi fost transferat, ca principiu de conştiinţă, într-un trup mai tânăr (Steven îşi echilibra întotdeauna nopţile pierdute cu partide de tenis – nu că ar fi vrut neapărat să se antreneze, dar chiar îi plăcea şi juca bine).

Mergând prin umbra crengilor lungi ale copacilor, Mark decise că ceea ce i se întâmplase trebuia să fie un caz de identificare greşită. Mecanismul evenimentelor părea destul de evident unei minţi întortocheate ca a lui: i-au dat ceva care l-a făcut knock-out; apoi i s-a rupt filmul tocmai când îi servea pe cei doi cu bacşişurile grase. Iar restul, evident, era cât se poate de logic. O fi venit cineva cu o ambulanţă falsă, l-au răpit şi l-au dat pe mâna…

Se uită încă o dată în jur, cu ochii îngustaţi şi nedumeriţi, la indivizii aproape goi care mergeau de-o parte şi de alta, înaintea şi înapoia lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine-or fi tipii ăştia? Cu cât mai repede îi voi lămuri că nu sunt eu cel pe care-l vor, cu atât mai repede voi fi înapoi la muncă.

Vasăzică stabilise ce avea de făcut.

— Hei! exclamă el cu voce tare.

Niciunul nu întoarse capul. Niciunul nu părea să-l fi auzit. Întregul grup se deplasa plin de zel de-a lungul a ceea ce părea să fie o cărare naturală printre copacii destul de deşi.

Foarte bine, ticăloşilor, îşi zise Mark înverşunat. Şi stătu locului brusc. Se propti cu un picior într-o brazdă de pământ şi se dădu înapoi, împotrivindu-se smuciturii la care se aştepta din partea celor ce ţineau capetele frânghiilor cu care era legat.

Şi încercă iar să le atragă atenţia, de data asta ţipând.

— Hei! Avem ceva de vorbit… ah-h-h-h!

Gemetele îi fură smulse de pe buze, pe când era târât cu cruzime înainte. Cei care îl ţineau captiv nu se opriră şi nici măcar nu încetiniră paşii. Cu o forţă irezistibilă, şi cu aceeaşi expresie ciudată a ochilor (o mânie deloc plăcută), nici nu băgară în seamă biata lui încercare de a-i ţine locului. Îl traseră după ei împleticindu-se, alunecând, căzând aproape, şi abia după câţiva paşi reuşi să-şi regăsească echilibrul (cu un efort teribil).

Pe parcursul restului zilei, şocat dar convins, Mark Broehm se uită cu alţi ochi la cei care-l înconjurau. Şi ajunse la o altă concluzie, înspăimântătoare: erau nişte cocainomani… Ochii lor fuseseră factorul decisiv al concluziei. Prima lui impresie – aceea că ochii ar exprima ostilitatea – cedă treptat în faţa conştiinţei faptului, adevărat de data aceasta, că nu arătau deloc a fi cu mintea întreagă.

La sfârşitul după-amiezii, când amurgul începuse să se aştearnă asupra dealurilor acoperite de tufişuri – ieşise din pădure – au ajuns pe malul unui râu.

Lângă apa ce clipocea şi scânteia, era o tabără a altor oameni goi – dar sălbatici. Arătau parcă şi mai necivilizaţi decât ceilalţi.

Câteva minute mai târziu, Mark mai căpătă niţel curaj, deoarece fu dezlegat. După aceea însă nu se simţi deloc bine când un bărbat veni cu o strachină plină cu un fel de supă groasă, îi făcu semn să se aşeze (se aşeză), şi îi îndesă chestia aceea în gură cu un fel de lingură de lemn.

Când termină de înghiţit, bărbatul îl împinse, iar săracul Mark se lăsă culcat pe o parte.

Rămase în poziţia aceea cea mai mare parte a nopţii, trezindu-se de mai multe ori din cauza unor zgomote ciudate. Nişte plescăituri în apă şi un fel de mormăit. Şuierături şi clipocit, mormăieli şi apă stropită, de parcă nişte animale mari s-ar fi bălăcit respirând din greu.

Şi era o noapte neagră ca smoala. Mark se făcu mic de tot, aşteptă şi ascultă cu inima cât un purice. Încet, încet însă, fiindcă zgomotele acelea puternice continuau – dar nu se întâmplă nimic altceva – ajunse să fie din ce în ce mai calm. Şi adormi din nou.

Ceea ce îl deranja însă din ce în ce mai tare, cu fiecare asemenea trezire, era absenţa oamenilor acelora din imediata lui apropiere. Când adormise îi ştia întinşi pe iarbă pe lângă el. Şi se chinuise să vadă dacă îl păzeşte careva, însă nu zărise pe nimeni. Nicio mişcare, niciun ochi care să-l supravegheze.

Şi îi veni un gând abil: dacă aş încerca să spăl putina?…

La primul impuls însă, auzi în întuneric un răget teribil. În urechile înspăimântate ale lui Mark, păru să fie tocmai ca al unui leu.

…Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu suntem în Africa!

Fantastica posibilitate îi fu confirmată de ţipetele şi urletele care veniră ca răspuns la răgetul leului. Dar se potoliră şi acestea curând după aceea. Şi adormi din nou, liniştit.

Data următoare când se trezi, Mark profită de întuneric ca să-şi facă nevoile. Se uşură atât de urină cât şi de fecale, fără să se simtă prea în largul lui, căci îşi amintea că văzuse mai devreme un grup de femei adunate grămadă pe o înălţime, care îi domina şi patul şi toaleta. Iar ochii lor sălbatici şi strălucitori îi dădeau impresia că puteau să-l vadă şi prin întuneric.

Noaptea păru să fie lungă, dar în cele din urmă luă sfârşit. Şi de dimineaţă toată lumea era prezentă. Amăgirea momentană de cu seara se dovedi a fi fost numai o amăgire, pentru că fiinţele pe care le văzu erau cu toatele umane; şi semănau într-un fel cu o persoană deosebit de nesuferită, pentru părinţii căreia lucrase cândva Mark. Însă evident că ar fi fost ridicol…

Mark nu putea să-şi amintească limpede cum arăta la

cincisprezece ani Steven Masters. Însă avea în minte o versiune mai în vârstă a acestuia.

Iar îi fu turnată, în gura larg deschisă şi îndreptată în sus, strachina aceea de terci. Acum avea experienţa după-amiezii trecute, aşa că tăcu din gură. Şi era un pic surprinzător pentru el să-şi dea seama că şi ceilalţi indivizi păstrau în continuare tăcerea. În tot acest timp nu fusese scoasă nici măcar o vorbă; nu se auzise decât tărăboiul făcut de animale.

Cât despre fiarele acelea gălăgioase, nu se vedea nicio urmă. Însă în josul râului şi în nisipul de pe mal parcă ar fi fost nişte rămăşiţe ale unor carcase uriaşe. Văzu nişte oase albe, cuşti toracice, cranii – însă nu era limpede ce fel de animale să fi fost.

La scurt timp după masă, grupul, de-acum mai mare, trecu râul prin apă, urcă malul, trecu de o colină abruptă, şi se găsi în curând într-o pustietate la fel cu cea din ziua trecută.

Pe la amiază, Mark îşi revizui opinia asupra locului unde se găseau. Nu era în niciun caz Vestul Mijlociu. Fusese însă pe la doisprezece ani, în călătoriile lui cu autostopul, în Arizona; cunoştea ţinutul înalt (5000 de picioare), acoperit de mărăcinişuri din jurul Tucson-ului, şi chiar şi mai înaltele povârnişuri vulcanice (7000 de picioare) din lungul şoselei 60 înspre New Mexico. Nu avea o prea bună memorie a detaliilor, dar îşi amintea că şi pe-acolo era pustiu.

Undeva pe lângă şoseaua aceea, decise el din nou. Prin spatele colinelor, prin ceva tabere de nudişti.

Se duse şi ziua aceea. Şi Mark se mira că, deşi niciunul dintre ceilalţi nu căra nimic, nici măcar un pachet cât de mic, în cea de-a doua seară iar apăru strachina cu terci şi lingura du care îi fu turnat în gură. Asta era! el şi grupul din care făcea parte ajungeau la un alt grup de nudişti deja opriţi pe malul unei ape – probabil că aceştia aveau ustensilele şi materia primă pentru terci. Şi totuşi…

A doua zi de dimineaţă urmări cu marş grijă să vadă dacă luau cu ei vreun echipament... Şi spre marea uşurare a simţului său logic, văzu că, de fapt, totul era lăsat în urmă. Lăsat pur şi simplu pe jos.

Şi Mark deduse triumfător că indivizii aceia ciudaţi campau în locuri pe care le revizitau din când în când.

În cea de-a treia zi, mărşăluiră din nou până la asfinţit, prin pustietatea aceea nesfârşită, până la un nou loc de campament, unde îi aşteptau alte chipuri înnegrite de soare, lângă un alt râu sclipitor.

Foarte bine, bandiţilor, dacă nu vreţi să vorbiţi, Mark Broehm o să vă arate el vouă: tăcere pentru tăcere.

Trecu şi cea de-a patra zi. Dar de data asta, la apropierea nopţii, în vreme ce grupul din ce în ce mai mare de bărbaţi şi femei se îndrepta către lucirile îndepărtate ale focurilor de tabără, se auzi un bubuit ca de tun.

Suna parcă a artilerie grea.

Mark îşi târa cu greu mai departe picioarele, iar bubuiturile continue ale artileriei se auzeau din ce în ce mai aproape. Şi din ce în ce mai tare.

Pentru numele lui Dumnezeu, se îngrozi el, de ce nu sting focurile alea? Sunt nebuni? Cei care trag o să le poată lua la ţintă şi or să-i nimicească.

(La optsprezece ani, Mark îşi făcuse de nevoie serviciul militar şi văzuse un asemenea echipament de artilerie în exerciţiul funcţiunii, în timpul unei trageri fără sfârşit; i se păruse atunci fără sfârşit).

Surprinzător, dar nimeni altcineva nu păru să fie deranjat. Cei care îl capturaseră îşi continuau liniştiţi drumul prin întuneric, printre tufişurilor noduroase. Când ajunseră în tabără, găsiră deja la faţa locului un grup destul de mare. Şi ca şi până atunci, luară cu toţii loc pe jos într-o aparentă bună-înţelegere.

În vreme ce tunurile, sau orice altceva or fi fost, îşi continuau cacofonia lor îngrozitoare, un bărbat îi dădu din nou să mănânce. Izbucnirile de lumină roşii şi

ameninţătoare şi bubuiturile nemaipomenite veneau de undeva dinspre stânga; iar Mark, strâmbându-se, dar neavând încotro, deschidea gura mare de fiecare dată când îi era oferită lingura. Ca de obicei, o parte din lichidul gros şi fierbinte se prelingea în jos pe bărbie şi pe hainele mânjite. Însă nici asta şi nici tărăboiul tunurilor nu păreau să-l deranjeze pe acel bărbat aproape gol, care se ghemuise liniştit în faţa lui Mark. Nici nu zâmbea; nici nu se încrunta. Nici nu tresărea, nici nu întorcea capul. Fantastic.

Această totală lipsă de reacţie îl făcu în cele din urmă pe Mark să-şi dea seama (şi aproape că-i stătu mintea în loc de mirare) că aceşti oameni nu s-ar fi împotrivit chiar dacă ar fi fost împuşcaţi.

Se simţi mai uşurat şi chiar putu să doarmă după aceea, dar cu intermitenţe. Şi-apoi – nu-i era limpede când se întâmplase exact – într-unul dintre momentele în care se trezi, îşi dădu seama că artileria se oprise.

După aceea, noaptea se scurse la fel ca toate celelalte. Doar că avea sentimentul că dimineaţa ce se apropia avea să fie de data asta mult mai semnificativă.

Inamicul urma să apară, chiar dacă nu mai dădea niciun semn de viaţă. Şi vor trebui să ţină cumva seama de asta, credea Mark.

În cea de-a cincea dimineaţă, Mark Broehm deschise ochii şi văzu ceea ce mirosise deja: un alt râu. Însă dincolo de apă era ceva care semăna cu un oraş bombardat. Şi se simţi dintr-odată lămurit.

Vasăzică într-acolo trăgeau!

Fu hrănit ca de obicei de un bărbat. Să fi fost acelaşi din ziua trecută? Ca de obicei, Mark nu era sigur; şi era aţâţ de absorbit în gânduri, încât întrebă:

— Auzi, îl cunoaşte careva din voi pe Steven Ma…

Pleosc, îi fu închisă gura de o lingură de terci. Şi învăţă pe loc, dacă nu cumva ştia de dinainte, că nu-i prea bine ca cineva care tocmai mănâncă sau se pregăteşte să

mănânce, să şi vorbească în acelaşi timp.

Se înecă; şi tuşi; şi îl umplu de terci pe faţă pe cel care îl hrănea, şi iarba şi propriile haine.

Când îşi recăpătă răsuflarea, fu condus cu fermitate către râul din apropiere. Încă se simţea răscolit pe dinăuntru, iar stomacul şi muşchii gâtului îl dureau.

Dumnezeule, atâta chin numai pentru că am uitat pentru o clipă unde mă aflu… şi am pus o întrebare prostească.

Pârâul curgea alene printre malurile înverzite şi se pierdea curând din vedere printre clădirile dărâmate ale fostului oraş.

Adierea apei îl făcu pe Mark să se simtă mai bine. Se uită întrebător către paznicul lui, care făcuse un pas înapoi.

Nu mă mai ţine în lesă.

Dar Mark nu mai pierdu timpul. Oftă, se lăsă în genunchi şi se aplecă, aşteptându-se să fie din nou înhăţat de mâinile acelea neîndurătoare. (Niciodată nu-i mai dăduseră voie să facă asta până atunci).

Mâinile îi erau încă legate la spate, aşa încât n-ar fi putut nici să scape şi nici să se ferească dacă s-ar fi întâmplat să fie din nou împiedicat.

Secundele se scurgeau una după alta şi nimeni nu se atinse de el. Mark nu mai făcu niciun efort să vadă ce se întâmplă în jur. Îngenuncheat pe malul ierbos, se aplecă să-şi moaie pentru prima oară capul în apă, de când fusese luat prizonier. Anticipând senzaţia înviorătoare a apei deschise ochii mari şi, cu un zâmbet de plăcere, îşi privi chipul care se formă pe oglinda apei.

Numai că… faţa care urca din profunzimea apei puţin adânci către marginea dinspre mal *nu era a lui.*

Mark se zăpăci!

În momentele de stres, mintea umană reacţionează într-un mod foarte complex, însă luciditatea individului nu se intensifică. Apare un efect considerabil după aceea; efect ce include adesea traume grave, care îl vor afecta întreagă

viaţă şi a căror influenţă automată asupra comportamentului este enormă. Pe moment însă…

…Zăpăceala, aiureala… o incredulitate difuză, şi doar o infimă scânteiere de recunoaştere.

În clipa următoare era cu capul la fiind şi se îneca.

Mark îşi reveni atunci când sesiză că mai multe mâini îl scoteau parcă de la o adâncime considerabilă. Şi că fusese întins, cu mâinile dezlegate, pe ceva tare şi aspru.

Vasăzică încă n-am murit, oftă el cu dezgust. Şi după aceea deschise ochii.

Îi trebui atunci un timp să-şi dea seama limpede că se afla pe pluta ce era mai înainte legată de un ţăruş. Să observe apoi că pluta fusese dezlegată de ţăruş şi că aluneca uşor pe firul apei, înspre ruinele oraşului.

Mark se răsuci să privească în urmă şi văzu câţiva din foştii lui gardieni stând pe malul râului şi uitându-se după el.

— Hei! gângăvi el. Ce aveţi de gând?

Dar nimeni nu-i răspunse. Mark deschise gura ca. să încerce din nou să strige, apoi o închise şi se mulţumi să privească. Văzută din acest loc, care îi oferea o perspectivă largă, scena ce rămânea în urmă era absolut fantastică.

O întreagă tabără de nudişti. Trupuri goale, mergând încoace şi încolo, învârtindu-se, întorcându-se, aplecându-se, la poalele unei coline dincolo de care, în depărtare, se zărea un lanţ de munţi plumburii şi înceţoşaţi.

Pluta a fost prinsă de un curent mai rapid şi ocoli ieşitura unei clădiri dărâmate. Încetini apoi din nou şi alunecă într-o parte.

Dar în mişcarea aceea bruscă, Mark pierdu din vedere tabăra.

Iar pluta alunecă înainte, ducându-şi pasagerul solitar printre ruinele oraşului.

Capitolul 9

Micul grup de oameni coborî separat din nava spaţială, cu Steven în frunte.

Nu fusese prea bucuros când căpitanul Odard spusese:

— În definitiv, domnule Masters, dumneavoastră sunteţi singurul care aţi mai fost aici înainte. Ne încredinţăm experienţei dumneavoastră anterioare.

Dar, totuşi, n-a fost cine ştie ce.

Bine, bine. Mă duc eu primul.

Aşa că iată-i pe toţi la sol: şapte persoane făceau parte din echipajul acestei prime navete de debarcare. Mai aşteptau încă patru alte module pe orbită, împreună cu nava-mamă, asemănătoare unui tren de marfă – alcătuită din vreo doisprezece cilindri uriaşi şi separaţi, fiecare cu proviziile şi cu echipajul său. La nevoie, 54 de oameni ar fi putut debarca împreună cu armele lor.

Căpitanul, bărbat îndesat, cu o constituţie asemănătoare lui Mark Broehm – dar mai vânjos decât el – veni lângă Steven.

— Sper că nu vă supăraţi, domnule Masters, dacă o să stăm cu ochii pe dumneavoastră.

— Nicio grijă, m-am îmblânzit. M-am învăţat minte prima oară. N-o să mai hălăduiesc de unul singur printre dealuri, printre văi.

Şi se duse în vârful picioarelor până la o canistră abandonată pe nisip. Apoi îşi ridică privirea către şirul de coline. Totul arăta cât se poate de neplăcut, la fel ca prima dată.

Chiar acolo, se gândi el. Sub acel trio de coline… Privi

totul, scuturat de un acut simţământ al realităţii.

La câteva sute de picioare înspre stânga era prima navă. Goală. Pustie. Nici urmă de echipaj.

Iar aici – în dreapta – modulul nou sosit, cu echipajul *său* încă foarte vizibil.

Luă o gură răcoroasă de aer mittendian, remarcând absent că părea mai rece decât data trecută şi că trebuie să vină iama.

Hai să le spun şi celorlalţi… Ca un simplu camarad cooperant, se întoarse să-i spună lui Odard, însă acesta se îndepărtase. Steven putea să-şi activeze intercomul, dar luminiţele care clipeau îi arătară că vorbeau deja mâi mulţi… Foarte bine, o lăsăm pe mai târziu!

Din câte se putea vedea, nu exista nicio ameninţare. De aceea, cel puţin pentru astăzi, nu se va întreprinde nimic agresiv împotriva a orice s-ar fi găsit dincolo de orizont.

Ştia că există un plan. Oh, da, sigur, era un plan minuţios pus la punct de minţi militare. Un scuter aerian urma să fie scos din navetă şi să răscolească întregul orizont; iar când echipajul său avea să localizeze vreun grup de mittendieni, trebuia să încerce să captureze unul dintre ei. După aceea ar fi debarcat şi ceilalţi oameni.

Echipajul scuterului avea să-l includă pe Steven câte o zi, alternativ, un pilot şi doi oameni cu echipament de captură. Forţa de atac avea să fie, evident, înarmată, iar membrii acesteia urmau să acţioneze – din nou evident – cu agresivitate şi păzindu-şi propria piele, aşa cum au făcut întotdeauna şi oriunde forţele armate ale oamenilor.

La debarcarea celeilalte navete, aveau să fie făcute multe incursiuni. Iar un grup trebuia să apere mereu tabăra, gata să lupte până la moarte.

De câte ori se gândea la aceste ordine stringente, Steven nu prea era dumirit. Putea să sesizeze că un asemenea program era necesar… pentru soldaţi Dar în mintea lui, într-un fel, soldaţii erau… ceilalţi. Ei şi nu el: şi, în mod deosebit, cel puţin pentru moment, nu prea accepta ca Mark Broehm

să fie tratat ca o unitate disponibilă a unei asemenea forţe. Posomorât de perspectiva care îl aştepta, se uită nu prea interesat cum cei doi oameni desemnaţi să-l însoţească – Ledloe şi Erwin – veniră şi făcuseră nişte teste canistrei lângă care stătea: Multă vreme nu realiză implicaţia a ceea ce făceau. Însă aceasta îl izbi subit. Imediat, ca şi cum ar fi fost interesat de ceva din apropiere, făcu stânga împrejur şi se îndepărtă. Apoi se îndepărtă şi mai mult. După aceea se grăbi să ocolească naveta şi aşteptă acolo, tremurând, explozia care, din fericire, nu avu loc.

Dar nu-i ieşeau din cap toate acele minute în care stătuse fără să se gândească lângă o rămăşiţă a expediţiei anterioare, minute care puteau fi mortale, dar n-au fost.

Dumnezeule Atotputernic, Steven Masters, când vei începe să te gândeşti dinainte la asemenea lucruri?

Detaliile debarcării şi ale testelor le luară aproape tot restul zilei. Scuterul fu coborât cu grijă din adăpostul lui, îi fu pornită experimental instalaţia de sustentaţie; verificate comenzile; simulat zborul de a doua zi.

Totul era în bună regulă.

Se făcu noapte. Jumătate din oameni se culcară la bord. Cealaltă jumătate – plus unul – se cuibăriră la sol, în sacii de dormit. S-a tras la sorţi cu fire de iarbă de diferite lungimi cine să rămână sus şi cine jos. Lui Steven îi căzu sacul de dormit şi o noapte afară. Ceea ce l-a deranjat în treaba asta (aproape la fel de mult ca dormitul afară) a fost faptul că el întotdeauna se crezuse norocos.

Fir-ar să fie! îşi aminti Steven. Trupul omului ăstuia, Mark Broehm! De asta nu-mi mai merge mie cum ar trebui.

Stătu treaz o vreme Printre alte distracţii pe care şi le găsi pe întuneric era şi un punct luminos pe cerul sudic, despre care cineva spunea că ar fi soarele Pământului. Privirea îi rămase agăţată de el.

Noaptea trecu repede, pentru că dormise cea mai mare parte a timpului, şi nu se întâmplă nimic.

Îşi luară micul dejun, apoi scuterul se înălţă în şuieratul uşor al jeturilor. De data asta, trupul lui Mark Broehm a fost norocos. Pentru că Steven a fost unul dintre cei patru oameni care au rămas jos şi au privit scuterul urcând oblic spre cer, şi-apoi făcându-se din ce în ce mai mic până se pierdu în norii risipiţi.

Cei de la sol nu au avut prea mare lucru de făcut. N-au mai avut decât să scoată echipament din navetă. Trecu apoi şi dimineaţa. Veni amiaza; prânzul. Şi apoi…

Unul dintre difuzoare căpătă viaţă. Era vocea stridentă a pilotului de scuter:

— Ne întoarcem. Fiţi pregătiţi. Am capturat o femeie tânără. Se zbate ca un demon. E complet nebună. Pregătiţi-vă pentru o aterizare rapidă şi veniţi la bord să ne ajutaţi!

O singură femeie, mare lucru! îşi zise Steven. Se mai gândea încă îngăduitor la asta, când se auzi un strigăt. Unul dintre oameni arătă cu degetul la un punct negru de pe cer. Era scuterul, care coborî în numai câteva minute. Atinse solul cu o izbitură înăbuşită şi i deschiseră sabordurile.

Steven se uită curios, iar ceilalţi trei tovarăşi ai lui urcară la bord. El nu se clinti din loc, cu toate că auzi zgomotele luptei violente dinăuntru. Însă îi veni un gând nevinovat: să se fi zbătut ea chiar tot timpul ăsta?… De mirare. Să reziste atâta fără să obosească, asta era ceva inuman.

Ce s-a întâmplat după aceea n-a mai fost deloc o joacă.

A fost nevoie de patru bărbaţi care s-o ţină, până să fie scoasă afară. Unul o ţinea de cap – ea încerca tot timpul să-l muşte. Doi veneau de fiecare parte ţinându-i strâns câte un braţ şi umărul. Iar al patrulea se lăsa cu toată greutatea pe picioare.

Chiar şi-aşa, se zvârcoli şi se răsuci şi zvâcni din picioare nebuneşte, încercând să evite acul pe care un al cincilea bărbat – sanitarul – i-l înfipse în cele din urmă în coapsă.

Şi-apoi aşteptară.

După un minut încă se mai zbătea. Două minute. Trei. Începu s-o lase mai moale. La capătul a cinci minute nu mai

mişca.

Aşa cum zăcea, într-o stare de anestezie fizică – sperau ei – şi de hipnoză mentală, i-au proiectat imagini Kirliann[4] în câmpul electromagnetic din jurul trupului şi, simultan, i-au imprimat limba engleză în subconştient cu ajutorul unui aparat de inducţie.

În fantasticul răstimp de numai o oră, era deja trează. Şi zăcu în continuare cu mâinile şi picioarele legate. De câte ori cineva se aventura în apropierea ei – deşi evitară s-o facă – îi sticleau ochii şi îşi arăta dinţii. Se repezea să muşte ca un animal neîmblânzit.

La căderea nopţii, ochii îi scânteiau cu o sălbăticie care-i şocă pe toţi.

— Iisuse Cristoase, zise Ledloe, mai bine am sta bine cu ochii pe doamna asta. Dacă se dezleagă în timpul nopţii, o să ne omoare pe toţi.

Aşa părea să fie. Până şi Steven îşi modifică puţin anumite idei care îi umblau prin centrii motivaţionali.

S-a stabilit deci să se stea cu rândul de gardă. Fiecărui om i-au fost repartizate câte două schimburi de câte treizeci de minute. Şi au făcut în aşa fel, încât să fie treziţi pe rând de un timer, prin intermediul unei căşti introduse în ureche.

Asta pentru cazul în care vreunul ar adormi accidental în timpul celor treizeci de minute de priveghere. Mark-Steven, căruia nu-i era frică de fetele neîmblânzite, îşi notă cele două schimburi zâmbind pe sub. mustaţă. Avea el un plan în creieraş pentru prima jumătate de oră când avea s-o păzească.

…Timer-ul îi bâzâi în ureche pe întuneric, scuturându-l din vise. Dar aşteptă să vină să-l trezească cel care fusese înaintea lui (Johnny). Şi fiindcă nu mai venea nimeni, îl

---

4 Semion Kirliann, electrician rus din Krasnodarsk, a descoperit, în 1939, aura - un halo luminos care înconjură corpul omenesc şi toate corpurile vii, în fapt câmpul energetic iradiat de acestea. (n. ed).

trecu un fior pe şira spinării. Inima începu să-i bată mai tare, respira deja precipitat şi mişcările începură să-i fie spasmodice.

Se răsuci plin de grijă şi puse mâna pe pistol. Se ridică în genunchi mai întâi şi aruncă un ochi prin tabără. Era întuneric, dar stelele străluceau şi era totuşi o zare de lumină. După vreun minut, începu să distingă forma trupurilor.

Îi numără şi erau toţi prezenţi, inclusiv fata, inclusiv Johnny care stătea întins. Oare dormea? Aşa părea. Santinelele ar fi trebuit să stea în picioare în jumătatea lor de oră.

Se târî de-a buşilea până la fată, iar ochii ei deschişi şi strălucitori îl fulgerară întrebători când el îi ridică fustiţa, dezgolind-o. Grăbit s-o violeze, nu-i trecu prin minte niciun gând analitic asupra consecinţelor şi nu-şi zise: „Sunt pe cale să comit un act vătămător asupra unei mittendiene, şi astfel *Mama* va putea s-o folosească pe fată împotriva mea...”

Steven opera acum la un nivel mult mai coborât al logicii decât acesta. Nu simţea şi nu-şi spunea decât: „Iată-mă la mai mult de doisprezece ani-lumină de Pământ, şi nu trăgeam nădejde să am o fată înainte de a mă întoarce acasă. Dar acum o am şi sunt singura persoană de aici care poate să înţeleagă treburile astea.”

Atât de prost a putut să fie. De fapt acesta era Steven cel dintotdeauna.

Cum se zbătea pe întuneric, desfăcând mai întâi picioarele fetei cu genunchii, nu-i dădu prin minte că ultima dată când fusese atins de aceşti mittendieni ce reacţionaseră plini de oroare şi de repulsie la ceea ce putuseră să perceapă la el.

Pentru Steven, realitatea era că femeia îi fusese pur şi simplu oferită pe tavă (ca să spunem aşa) de către camarazii lui puri şi candizi, în măsura în care fiecare din aceşti bărbaţi cu o viaţă dusă în integritate, loialitate, curaj,

simţul onoarei şi al datoriei, contribuise la capturarea ei şi ajutase să fie legată – fără vreun scop de nemărturisit.

Ei nu erau mânaţi decât de bune-intenţii. Voiau s-o calmeze, să-i câştige încrederea, şi astfel, în timp, s-o convingă să comunice cu ei aşa cum comunică între ele fiinţele civilizate.

Steven înţelegea foarte bine toate acestea şi, în felul lui, era şi el gata să dea o mână de ajutor. Chiar aşa, cu fantezia lui bolnavă îşi imaginase că metoda lui de comunicare era cea care avea de fapt să rezolve problema… Ea se va îndrăgosti de mine şi…

Aşa obişnuiau să facă fetele de pe Pământ după ce se purta rău cu ele. Îşi părăseau vechii prieteni, iar el se lepăda rapid de ele, evident, şi nici că le mai adresa vreun gând, ba chiar nici nu-şi mai amintea limpede de ele, dacă se întâmpla să le mai vadă din nou.

Gândindu-se la toate nebuniile lui, se lăsă asupra ei cu toată greutatea şi începu s-o mângâie. Crisparea, zbaterea şi rezistenţa trupului fetei nu puteau decât să-i facă plăcere unui semi-violator de cursă lungă ca Steven. Steven aparţinea acelei şcoli de masculi (de pe Pământ) care îşi închipuie că toate femeile vor ca bărbaţii să le siluiască.

Avu grijă să se ţină departe de dinţii ei ascuţiţi, dar îi plăcu faptul că ea nu scoase nici măcar un sunet, nu zise nimic şi nici nu ţipă. Respira din greu şi – iată şi justificarea – vaginul i se umezi în suficientă măsură încât să uşureze penetrarea.

După ce îşi astâmpără dorinţa, Steven se ridică cu grijă, îi puse la loc fustiţa şi tocmai îşi vedea de drum când…

Mamă – transferă-mă!

Se pomeni întins pe spate, cu mâinile şi picioarele legate. Observă prin întuneric că Mark Broehm se ridică în picioare. Nu putea decât să privească, nefiind pe deplin adaptat, când Mark scoase pistolul, se apropie de fiecare din cei trei ce dormeau pe jos, ţinti de fiecare dată în cap şi nu se

auziră decât pocnituri uşoare la fiecare foc al automatului.

Doar unul dintre ei scoase un geamăt şi acesta a fost singurul sunet care se mai auzi.

După o clipă, fata se întoarse lângă Steven.

Era evident că cel care o manipula, oricine ar fi fost, îşi făcuse bine planul şi urmărea multe.

Mark dezlegă picioarele trupului femeii şi îşi legă propriile glezne, apoi o întoarse pe o parte, îi desfăcu încheieturile şi îi puse pistolul în mână.

Mamă – transferă-mă înapoi!

Transferul mental care urmă îi afectă pe amândoi, dar Steven a fost cel mai rapid.

Când i se şterse ceaţa de pe ochi, constată că era din nou Mark Steven – pentru că nu avusese nicio idee clară, nicio asociere mentală care să-l poată duce în altă parte în timpul acelor clipe fatidice – şi se ridică.

Chit că amândouă picioarele îi erau legate strâns, ţopăi din toate puterile.

Se duse la ea, îi înhăţă pistolul şi se luptară acolo în întuneric, gâfâind amarnic, dar fără să scoată un sunet. I se părea de necrezut, dar fata se arăta la fel zdravănă ca un bărbat. Era incredibil de greu să-i ţină în loc trupul gol şi alunecos, în vreme ce se dădeau amândoi de ceasul morţii să intre în posesia automatului.

Nu mai domneau acolo decât liniştea, bezna şi groaza… Steven nu îndrăzni să-i strige pe cei trei din modul să-i vină în ajutor – pentru că nu avea nicio explicaţie satisfăcătoare pentru ceilalţi trei care fuseseră ucişi… Totul se derulase atât de repede, încât nu avusese timp să scornească o minciună; se întâmplaseră atâtea, şi mai era şi bătălia aceea disperată…

O luă zdravăn în braţe: era prioritatea numărul unu. Apoi îi veni o idee care avea să dea roade: fără să-i dea drumul, se împinse cât putu în picioare şi se lăsă cu toată greutatea trupului lui Mark Broehm peste ea.

O imobilizase şi o simţi dintr-odată nesigură. Smuci fulgerător de pistol, mobilizându-şi până şi ultimul atom de energie şi puse stăpânire pe el. Apoi izbi năprasnic. (Steven era în stare să lovească o femeie. Le mai lovise el de multe ori când îl enervau, dar numai cu dosul mâinii sau cu pumnul, evident).

Apucase pistolul de ţeavă ca să i-l poată smulge, aşa că o pocni cu mânerul.

Şi trupul ei i se muie în braţe.

Tremurând ca frunza şi cu degetele parcă de plastilină, Steven moşmondi înfrigurat la frânghiile cu care îi erau legate picioarele. Dezlegând nod după nod, punea deja la punct o poveste care să ţină – în cazul în care s-ar fi putut bizui pe banii lui Masters Senior pentru a evita detectorul de minciuni.

Bani fuseseră destui atunci când avocaţii tipului pe care-l lovise cu maşina încercaseră să-l supună unui test cu detectorul…

Şi i se tăie din nou filmul.

Steven clipi, căci lumina zilei îi bătea direct în ochi.

Îi trebui un pic de timp (până să-şi revină din şoc) dar sesiză destul de repede – cam în 18 secunde – că se găsea înapoi pe Pământ.

Şi avu nevoie de un răstimp un pic mai îndelungat (ceva mai mult de două minute) ca să-şi amintească ultimele gânduri pe care le avusese pe Mittend, să cerceteze încăperea în care se afla – biroul de acasă al cuiva – să se uite într-un sertar în care se găseau nişte scrisori adresate, unele lui Daniel Utgers, iar altele lui Lindy Utgers…

Şi în cele din urmă să se gândească: Of – să – mă bată – soarele – când – mi-o – fi – mai – frig – dacă – nu – mi-a – dat – din – nou – peste – nas – afurisita – de – filosofie – a – lui – tata.

Capitolul 10

Unii spun că ar trebui să consideri viaţa un joc pe care să-l joci plin de voioşie. Alţii pledează pentru ceea ce ei numesc gândire pozitivă, stăruind că nu trebuie să te laşi doborât de nimic. Şi iarăşi alţii susţin că trebuie să tinzi mereu să fii un învingător: un învingător – afirmă aceştia – se simte automat mai bine decât unul care pierde.

E posibil ca toate aceste sisteme să şi-l revendice pe Steven ca un perfect exemplu al ideilor pe care le apără. Steven a respectat mereu toate aceste lucruri şi pe fiecare în parte (şi nici măcar nu i-a dat prin cap că ceea ce face el constituie un sistem).

Ca să spunem aşa, el a căzut de fiecare dată în picioare şi s-a simţit mereu extrem de mândru pentru asta.

Nu era deloc un câştigător modest Steven. Câştigând, îşi însuşea rapid laurii victoriei – fiind perfect convins că orice consecinţă negativă a metodelor sale poate fi depăşită mai devreme sau mai târziu.

Ca şi acum.

Douăzeci şi opt de ani vasăzică! Steven se simţi surprinzător de bucuros. Iată-mă din nou mai tânăr, se gândi el, plin de optimism. Conducătorul automobilului cu aburi de odinioară, pe care îl urmărise atât de răzbunător, se dovedi – remarcă Steven – un maniac al exerciţiilor fizice. În consecinţă, corpul lui se găsea într-o condiţie splendidă, şi fără îndoială strălucea de sănătate: era zvelt, musculos şi vibrant.

Şi deoarece şi Utgers beneficia de un venit peste medie, combinaţia dintre aspectul fizic şi capacitatea financiară

atrăsese o fată nemaipomenită, cu ochi strălucitori, care la cei douăzeci şi şase de ani ai ci îşi purta încă lung părul blond şi mătăsos.

Întreaga ei înfăţişare o făcu să fie atrăgătoare până şi pentru Steven, care, ca să nu mai lungim vorba, nu se mai grăbi de data asta. Două nopţi întregi au trebuit să treacă până să se acomodeze cu „soţia” lui şi să-şi regăsească obişnuita plictiseală.

Apăruse de fapt încă un motiv pentru grabnicul lui simţământ că se săturase de locul acela şi de femeie.

A doua zi, titlul unui ziar anunţa transmiterea unei ştiri asupra expediţiei de pe Mittend, dată publicităţii de Autoritatea spaţială. Era comunicată moartea celor trei membri ai echipajului şi evadarea fetei capturate, care a fugit la adăpostul întunericului după ce a folosit pistolul lui Mark Broehm ca să lichideze cele trei victime.

Se preciza că dezastrul avusese loc în timpul gărzii lui Mark, dar supravieţuitorii nu obţinuseră de la el, până la transmiterea ştirii, nicio relatare obiectivă.

Ştirea ca atare nu făcea nicio menţiune asupra recentei publicităţi care se făcuse pretenţiei lui Mark Broehm că ar fi Steven Masters. Mijloacele de informare însă n-au mai fost atât de reticente. Au readus totul în atenţia cititorilor şi a telespectatorilor – în cazul televiziunii – fără să lase nicio frântură posibilă de informaţie ori speculaţie netipărită sau nedifuzată.

Ceea ce îl deranjă pe Steven în ştirea aceasta era sentimentul că Autoritatea Spaţială ştia mai multe decât afirmase. Era convins că fuseseră înştiinţaţi de căpitanul Odard de pe Mittend asupra insistenţei cu care Mark Broehm susţinea că ar fi Daniel Utgers.

Şi în consecinţă, aceasta nu se va lăsa fără urmări.

În cea de-a treia dimineaţă, se sculă şi anunţă că are nişte afaceri de rezolvat în oraş. Şi-a luat micul dejun, a ieşit, s-a instalat în maşina lui Daniel şi a plecat. Către New

York.

Nu se mai opri decât la apartamentul lui Steven Masters (unde locuise ca Mark Broehm), formă cifrul şi luă din nou casa în stăpânire. De-acolo îşi sună tatăl pe firul scurt.

— Ei bine, tată. m-am întors – de data asta sunt altcineva. Te sun de la Stig…

Se referea evident la complexul de apartamente Stigmire Towers.

— Vin imediat, îi răspunse Masters Senior..

Se simţea un zor în felul lui de a vorbi, care îi semnală lui Steven că bătrânul ştia deja tot ceea ce se întâmplase pe Mittend. Şi adevărul era că numai o asemenea posibilitate l-ar fi putut determina pe Steven să-l caute atât de repede (relativ).

Punând jos receptorul, auzi o uşă deschizându-se în spatele lui; şi avu o suspiciune ciudată. Se întoarse dintr-o mişcare şi îl recunoscu… Joe.

Servitorul se oprise pe prag cu un pistol în mână, şi avea pe figură o expresie care indica o hotărâre ceva mai specială.

Cu un zâmbet convulsiv, Steven se aruncă într-o parte. Primele două gloanţe izbiră probabil foarte aproape de locul unde se aflase cu o clipă mai înainte.

Următoarele două gloanţe îl urmăriră în timp ce se rostogolea pe duşumea, repezindu-se în cele din urmă în spatele unei canapele. Din spatele îndoielnicului adăpost pe care îl găsise, Steven strigă:

— Joe! Domnul Masters Senior va fi aici în douăzeci de minute.

Chiar dacă o fi înţeles ce i-a spus, nu s-a văzut deloc după felul în care l-a somat:

— Ieşi de-acolo cu mâinile sus!

Steven se târâse deja repede şi fără zgomot pe covor, înspre celălalt capăt al canapelei. Nu era să se dea pe mâna unui nebun care trăsese deja de patru ori după el. Joe intuise cumva cam cine ar putea fi intrusul şi ura pe care o

acumulase de-a lungul anilor îl transformase într-un asasin.

Până una alta, se mai auziră încă două împuşcături. De data asta, în loc să izbească cu zgomot în lemnul duşumelei, gloanţele bufniră înăbuşit în pernele din celălalt capăt al canapelei, unde Steven se adăpostise cu câteva secunde mai devreme.

— Ieşi odată! Ieşi afară! ţipă Joe.

Steven nu-i dădu niciun răspuns, chibzuind ce avea de făcut în continuare… Coridorul care ducea către dormitorul lui nu era decât la zece picioare distanţă. Luă o gură bună de aer şi apoi, ghemuit ca un alergător la startul unei curse de 100 de metri plat, se avântă într-acolo.

Şansele matematice ale unei asemenea curse sinucigaşe erau 99,9 la sută în favoarea lui Steven. Un alergător bunicel poate străbate o sută de yarzi în unsprezece secunde şi probabil că aceasta era şi rapiditatea lui Utgers. Era deci posibil ca Steven să fi parcurs primii patru yarzi în mai puţin de o secundă. Reflexele umane nu sunt chiar atât de rapide. Mult, mult după ce Steven era deja în siguranţă pe coridor, şi de fapt era pe punctul de a intra în dormitor, auzi ultimele două împuşcături.

Teoretic, idiotul îşi consumase deja primul încărcător şi era posibil să nu mai aibă unul, iar Steven avu tot timpul să închidă şi să încuie uşa. Deschise după aceea sertarul secret, puse mâna pe un browning calibrul 32, descuie uşa, aruncă o privire rapidă după colţ şi, neauzind şi nevăzând nimic, păşi înainte.

Îl apucase furia şi nu-i mai era deocamdată frică. Străbătu coridorul fără să se oprească, gata să tragă. Nu mai era nici ţipenie de Joe, dar o uşă deschisă îi arăta unde fugise ticălosul – să-şi ia probabil un alt încărcător.

Steven sosi în fugă în bucătărie, unde o găsi pe Nina luptându-se cu soţul ei. Se certau grozav iar ea încerca să-i smulgă pistolul; nu părură să fi băgat de seamă că intrase altcineva peste ei.

Femeia îl văzu cea dintâi şi se dădu imediat înapoi. Soţul

ei o fi observat că ceva nu era în regulă, pentru că se încordă şi se întoarse încet. La indicaţia lui Steven, aruncă ursuz automatul pe podea. Steven îl ridici! şi le spuse:

— Domnul" Masters Senior va fi aici în câteva minute. Vreau să vă faceţi bagajul şi să plecaţi înainte să sosească el. O să vă primiţi şi banii. Spune-i şi lui Bob acelaşi lucru. Daţi-i drumul!

Se strecurară pe lângă el, iar femeia se plânse:

— Nu ştiu ce l-o fi apucat. I-am spus doar să vă întrebe cine sunteţi, şi…

Steven presupuse că Joe fusese desigur „scos din minţi” de către *Mama,* însă nu se răzgândi:

— Afară! Să nu mai văd pe niciunul!

Tatăl lui, după ce ascultă ce se întâmplase şi constată urmele gloanţelor, îşi dădu şi el acordul. Îi plăti pe cei trei, acum reduşi la tăcere şi-i priviră amândoi târându-şi picioarele pe intrarea din spate a apartamentului, afară. Steven încuie şi zăvorî uşa, şi călcând pe urmele bătrânului înspre living, realiză cruntul adevăr.

Întreaga afacere avea acum un alt aer. Cu cei trei oameni ucişi nu avea să mai meargă la fel de uşor ca până atunci. Şi îi trecu prin minte ceea ce ar fi putut să pară – pentru Steven – o idee de bun simţ.

Care în felul ei constituia un moment de răscruce. Dar mai mult decât atât, un trist comentariu asupra naturii umane. Care sugera o dată în plus că bastonul folosit cu dreptate şi pedeapsa neîntârziată pentru o crimă, şi o lege egală pentru toţi (aplicată însă într-un fel sau altul fără avocaţi) mai este încă un ideal în cazul indivizilor acestei rase inteligente, mişunând pe cea de-a treia planetă a unui soare galben de tip G, localizat într-o margine a discului galactic al Căii Lactee, la 36000 de ani-lumină de centrul acestui disc. Anume, locuitorii Pământului.

Când un om s-a purtat de-a-ndoaselea întreaga sa viaţă,

primul său gând raţional – unul, şi cât de mic ar fi – trebuie să fie băgat în seamă. Această fărâmă de bun-simţ, pusă într-o lumină suficient de strălucitoare, poate să-şi arunce umbra până departe în viitor… creând posibilitatea unei schimbări în bine a lucrurilor. Mai multă judecată; mai multă responsabilitate. Şi dacă rudele, prietenii, părinţii (dacă e cazul), şi-au ţinut până atunci răsuflarea, vor putea în sfârşit să ofteze uşuraţi şi plini de speranţă.

Şi care era ideea plină de bun-simţ a lui Steven? Era absolut imposibil să-şi justifice rolul real pe care l-a jucat în crimele de pe Mittend…

Era într-adevăr o adevărată mărturisire faţă de sine însuşi pentru o persoană care, încă din copilărie, nu acceptase niciodată conştient că ar fi greşit în vreo privinţă. Pentru Steven, problema cu care se confrunta era cât se poate de simplă: Da, am făcut-o. Cum aş putea acum s-o ascund?

Diferenţa faţă de trecut consta în aceea că niciodată până acum nu mai acceptase evidenţa unei situaţii, aruncând imediat vina asupra altcuiva.

Au mai rămas şi asemănări cu trecutul, evident. Ca de obicei, Steven n-a acordat prea multă atenţie chestiunii, până la difuzarea ştirii cu o seară înainte. Era o obişnuinţă destul de folositoare. Acuzatorii care se confruntaseră cu el cu ocazia trecutelor fărădelegi erau pur şi simplu trăsniţi când constatau că lui Steven îi ieşise din minte tot ce făcuse. După aceea, nu mai ieşea la iveală decât înşelăciunea, cu excepţia faptului că în condiţii de stres minciunile îi curgeau de pe buze într-o asociere liberă, fără sfârşit. În asemenea momente, Steven era de obicei mult prea ocupat ca să mai observe acest lucru sau să mai gândească la el. Era invariabil extrem de nonşalant, pentru simplul motiv că atenţia îi era îndreptată în altă parte.

Cei doi bărbaţi – tatăl şi presupusul fiu – se găseau deci în apartamentul lui Steven. În ciuda eforturilor celui mai în vârstă, pe întreaga durată a dialogului nu au stat nici măcar

o dată faţă în faţă. Ceea ce era în sine o evidenţă parţială a faptului că cel mai tânăr era într-adevăr Steven. Bătrânul Masters nu putea să-şi amintească de vreun moment în care Steven să fi privit în ochi vreo altă persoană. Bănuia, pe drept cuvânt, că excepţie trebuie să fi făcut fetele, în poziţia clasică, orizontală.

De fapt era o confruntare directă, rezonabilă. Steven se tolănise cât era de lung pe o canapea în stilul său nonşalant, iar Masters Senior măsura încăperea încoace şi încolo, în stilul *lui.* Se oprea din când în când şi se uita indispus la persoana întinsă pe canapea, dar era totuşi atent.

Povestea lui Steven nu spunea chiar totul, dar nu nega faptele ca atare.

— Era întuneric beznă, îşi începu el raportul. Stăteam în apropierea femeii aceleia stupide, când deodată ea s-a rostogolit înspre mine şi m-a izbit peste mână cu piciorul. S-ar părea că şmecheria funcţionează prin atingere. După aceea m-am pomenit aici.

Cât despre omorurile săvârşite, Steven bănuia ca Utgers, care nu avea cum să înţeleagă ce se întâmplă, a fost folosit în vreun fel ca s-o elibereze pe fată.

— Asta-i tot ce ştiu, ridică el din umeri.

— Având în vedere ceea ce s-a întâmplat prima oară, când ai fost transferat în trupul lui Mark Broehm, de ce nu ţi-a dat prin minte să te ţii mai departe de ea?

— Dar lor de ce nu le-a dat prin minte să nu mă oblige să stau de gardă? Doar nu-ţi închipui că ardeam de nerăbdare să stau treaz la două noaptea în întunericul acela de smoală.

Replica trebuie să fi conţinut o oarecare undă de adevăr pentru bătrânul Masters. Se opri din mers şi se uită o vreme pe fereastră la oraşul nesfârşit de dedesubt. Apoi se întoarse dintr-odată şi puse mâna pe telefon. Conversaţia care a urmat nu i-a scăpat în întregime lui Steven Junior. Însă ultimul lucru pe care l-a auzit a fost că persoana de la

celălalt capăt al firului era de acord să contacteze imediat Autoritatea Spaţială şi să aranjeze o întâlnire.

Întâlnirea a fost fixată pentru după amiază, ceea ce demonstra că era totuşi cineva care se gândea să urgenteze întreaga afacere. Steven a fost de acord. Dar când coborî din maşina tatălui său şi dădu cu ochii de una dintre acele clădiri pocite, pe care militarii le ridică peste tot unde lucrează, fu cuprins de o intuiţie neplăcută şi refuză să intre.

— Nu vrei să intri, i-o întoarse simplu bătrânul Masters, nu mai ai ce căuta în apartament.

Steven urcă din nou în maşină şi luă telefonul din furcă:

— O să vorbesc de-aici cu ei. Să le spui că nu intru într-o clădire care arată ca o închisoare şi are şi gărzi înarmate înăuntru.

— Cu siguranţă nu-i nimeni acolo căruia să-i fi făcut tu cândva vreun rău.

— Am intrat prea tare în mlaştina asta ca să mai risc. Din câte ştiu, oricare din ofiţerii cu care o să stăm de vorbă poate să considere drept o insultă personală faptul că datorită ţie nu mi-am făcut serviciul militar, şi poate că ei mă acuză pe mine pentru tot ceea ce s-a întâmplat pe Mittend. Dă-mi microfonul tău portabil pentru conferinţe şi o să stau de vorbă cu ei.

În cele din urmă, după o lungă pauză şi spre completa surpriză a lui Steven, un zâmbet uşor răzbătu prin severitatea acelei fizionomii întrucâtva contractate:

— Steven, până în acest minut aş fi jurat că ai rămas până acum în viaţă numai datorită protecţiei mele. Dar tocmai am început să înţeleg că poate ai şi tu talentul de a supravieţui în felul tău. Foarte bine, nu te împiedic, poţi să rămâi aici. Putem discuta prin microfonul meu de conferinţe. O să încerc să le explic punctul tău de vedere cu toate că n-o să fie uşor. Bine – ne vedem mai târziu.

Se întoarse şi intră în clădire.

N-a fost uşor. Au trecut minute lungi şi plictisitoare în care cineva, prezentat ca generalul Sinter, obiectă împotriva absenţei lui Steven. Pentru Steven argumentul ajunse repede să pară ridicol, şi nu o dată trebui să-şi înfrângă tendinţa de a pleca, cu tot cu maşină. Ceea ce l-a împiedicat a fost faptul că generalul avea un prost obicei aproape incredibil. N-a fost de la bun început vizibil, din cauza sistemului telefonic prin care vorbeau, dar până la urmă, datorită tonurilor vocale diferite care apăreau a devenit evident. Incredibil, dar omul acela purta două discuţii în acelaşi timp. Cea principală consta în dialogul cu Steven iar cea de-a doua conversaţie o ducea cu propriile lui gânduri, o mormăială continuă, comentariu al spuselor lui Steven, întrebări pe care generalul şi le punea singur şi răspunsuri mormăite la întrebări, prin care subconştientul generalului părea să scoată la iveală ceea ce gândea el cu adevărat.

Remarca lui deschisă n-a fost prea aspră, chiar dacă tonul era ofensiv.

— Tinere, am fost deja informaţi asupra versiunii tale. Dar vrem să-ţi auzim declaraţia ca să o putem înregistra – trebuie să-ţi spun că această discuţie este înregistrată.

— Cred că acest corp, spuse Steven, este al unui om pe nume Daniel Utgers. Însă în urmă cu două zile eu, ca principiu de conştiinţă, mă găseam pe Mittend cu expediţia de salvare. Principiul de conştiinţă de care vorbeam are memoria şi felul de a fi, adică identitatea lui Steven Masters Junior.

Se auzi apoi comentariul secundar al generalului:

— Dacă am trăi pe vremea inchiziţiei i-am putea smulge imediat adevărul.

Şi continuă cu replica principală:

— Relatează-ne cu cuvintele tale exact ceea ce s-a întâmplat.

Steven îşi expuse minciuna exact aşa cum i-o spusese şi

tatălui.

— E cea mai mincinoasă poveste pe care am auzit-o vreodată, se auzi din nou generalul vorbind singur. Cred că ar trebui să-l băgăm un pic în sperieţi pe ticălosul ăsta.

Au mai urmat apoi câteva întrebări şi câteva comentarii, toate la fel de antagoniste. Şi, în mod ciudat şi nemaivăzut, ofiţerul părea că, simultan cu neîncrederea pe care o arăta, învinovăţea versiunea Daniel Utgers a lui Steven pentru noul dezastru de pe Mittend.

În cele din urmă şi-a dres vocea, care i-a rămas însă la fel de răguşită şi a spus:

— Voi da ordin ca acest tânăr să fie arestat, trimis în faţa curţii marţiale şi judecat pentru neglijenţa în serviciu care a cauzat moartea a trei ofiţeri din forţele armate de pe Mittend.

Steven i se adresă tatălui:

— Tată, tu nu te-ai săturat de nerodul ăsta? Mie mi-ajunge.

Masters Senior îşi chemă avocatul cu o voce calmă:

— Domnule Glencaim, vreţi să le spuneţi şi acestor persoane neinformate ceea ce mi-aţi spus şi mie? Domnule Glencaim este avocatul meu personal, lămuri el ofiţerii.

Glencaim, aşa cum şi-l amintea Steven, era un personaj pedant, cu ochelari şi cu nasul ascuţit.

— I-am comunicat domnului Masters mai devreme că *trupul* unui individ constituie persoană în faţa legii. Trupul lui Steven Masters se găseşte pe Mittend probabil, fie că este în viaţă sau nu. Dacă doriţi să aduceţi cândva acest trup în faţa unui tribunal, militar sau civil, va trebui să-l aduceţi mai întâi înapoi pe Pământ. I-am mai comunicat domnului Masters că Daniel Utgers, al cărui trup în viaţă se găseşte afară în maşină, este civil, şi nu poate fi judecat de o curte marţială militară. În cazul în care guvernul îl va acuza pe Daniel Utgers, voi reclama o înregistrare a acestor proceduri. Afirm acum, în faţa tuturor, că în cazul în care această înregistrare este distrusă accidental, îl voi cita ca

martor pe general. Totuşi, înainte de a ajunge la asemenea extreme, îl sfătuiesc pe domnul general să asculte înregistrarea. Se pare că dânsul suferă de o maladie pe care sunt sigur că orice psihiatru va putea s-o evalueze. Şi prezic că va fi o evaluare negativa. Vă mulţumesc. Asta-i tot. Îi sfătuiesc acum pe aceşti doi domni, care sunt amândoi clienţii mei, să părăsească acest loc, şi susţin cu putere că orice împiedicare a acestei plecări este ilegală. Sunt sigur că acceptă faptul că sunt supuşi unei proceduri legale. Corect, domnule Masters?

— Da, se auzi vocea lui Masters Senior.

— Corect, domnule Utgers?

— Dacă luăm în considerare trupul, da.

Afară în stradă, Masters Senior rămase dus pe gânduri.

— Foarte neobişnuit comportament, spuse el în cele din urmă. Mă întreb dacă generalul Sinter o fi fost la fel şi până acum.

Subiectul acesta însă nu-l interesa pe Steven:

— Hai să plecăm.

— Numai o clipă.

Însoţit de avocat, tatăl lui Steven se îndreptă către maşina acestuia şi purtară o discuţie înfocată timp de câteva minute.

În cele din urmă, bătrânul Masters se întoarse repede la limuzina care îl aştepta, urcă lângă Steven şi îi spuse şoferului:

— Stigmire Towers.

Se întoarse apoi către Steven:

— Cred că ar fi timpul să examinăm implicaţiile acestei situaţii. Dacă tu eşti Steven, atunci ceea ce s-a întâmplat pe Mittend poate constitui un pericol naţional. Aşa încât, *orice* comportament neobişnuit care apare în legătură cu tine trebuie evaluat cu cea mai mare grijă.

— Nu pare să te fi afectat şi pe tine. Şi tu ai fi cea mai serioasă pradă pentru ei.

Tatăl lui nu-i mai răspunse nimic şi continuară tot drumul în linişte. Abia când Steven coborî, Masters Senior îi spuse:

— Pentru că pe Mittend se află deja o expediţie relativ importantă, nu se intenţionează să se mai trimită vreuna în viitorul apropiat. Aşa că poţi să rămâi în continuare la Stigmire, dar cu venit limitat. Cred că noul tău nume şi declaraţiile tale vor fi date publicităţii, aşa că pregăteşte-te. Ai vreun mesaj pentru mamă-ta?

— Spune-i că de data asta arăt ceva mai bine, dar nu atât de bine cum m-a făcut ea.

Apoi se întoarse şi plecă fără să mai arunce nicio privire în urmă.

Capitolul 11

Steven se trezi în toiul nopţii amintindu-şi ceva şi fu cuprins imediat de furie.

Ce spunea avocatul acela mizerabil, Glencaim? „…trupul lui Steven Masters… mort sau viu…”

Era unul dintre gândurile, printre multe altele, pe care Steven nu le mai avusese. Până acum.

Aprinse lumina şi întoarse ceasul de lângă pat, care avea pe partea cealaltă un calendar. Apoi făcu în minte o socoteală.

Şi îi stătu mintea în loc. Pentru că… de-atâta vreme, eu, mă găsesc pe Mittend, prizonier, cu Mark Broehm la cârmă. Exact în momentul trezirii, Steven fusese într-un fel sau altul izbit de întreaga şi neplăcuta semnificaţie care decurgea de aici.

După ce se trezi de-a binelea, acel simţământ cam nelalocul lui începu să se mai şteargă. Treaz fiind, Steven avea oricum destule lucruri de care să se îngrijoreze.

Însă trecu un minut întreg şi mai bine, şi o parte din repercusiuni încă îl mai sâcâiau. Coborî din pat şi se duse la oglindă ca să se asigure încă o dată: Pentru cel puţin încă un minut se zgâi la imaginea lui Daniel Utgers. Şi nu era chiar atât de rău pe cât s-ar fi putut crede.

Nu sunt decât cu cinci ani mai bătrân, îşi spuse el. Se mai poate totuşi trăi…

Era pe punctul să se întoarcă la loc în pat, când observă o figură fantomatică într-un colţ al camerei.

Pentru că putea să privească prin ea – şi băgă imediat de seamă că poate – nu fu deranjat chiar atât de mult. La

început. Pentru moment i se păruse că a căzut pradă unei simple halucinaţii datorate hazardului reflexiilor luminii.

Apoi însă bărbatul – pentru că bărbat era – deschise gura şi începu să vorbească cu o voce de bariton:

— De la această distanţă şi sub această formă eterată nu pot să-ţi fac niciun rău. Dar am luat hotărârea să vin şi să arunc o privire ultimei versiuni corporale în care te găseşti.,

Steven tresări un pic la primul sunet al vocii fantomei, dar nu făcu nicio altă mişcare. Nu se lăsa el prea uşor impresionat. Putea să vadă peretele şi o parte dintr-un scaun prin trupul bărbatului, însă se şi gândise la o metodă care ar fi putut să fie folosită pentru obţinerea unui asemenea efect. Avusese ocazia la colegiu să vadă filme şi chiar televizoare holografice tridimensionale. Cam aşa ceva trebuia să fie şi acum. Aşa că aşteptă, gândindu-se cui îi arde să se joace în felul acesta cu el. Venindu-i în minte că cineva ar putea avea ceva cu el, începu să se îngrijoreze. Şi chiar să-i fie puţin teamă.

Dar îşi aduse aminte că îşi luase cu el în pat Browningul automatic. Îl avea încă acolo, sub plapumă.

Mai bine aş încerca să o iau înspre pat... Şi încercă. Iar imaginea aceea nepoftită nu îl împiedică s-o facă.

Steven ajunse la pat şi se aşeză fără pic de sfială.

Bărbatul fantomatic se mulţumea să stea şi să se uite la el.

Steven se întinse, băgă mâna sub plapumă, apucă pistolul şi îl scoase la iveală.

Bărbatul îl privea în continuare.

Folosindu-se de amândouă mâinile şi dintr-o singură mişcare, Steven trase cocoşul.

Bărbatul, care stătea asemenea unui spectru de partea cealaltă a patului, lângă uşă, zâmbi. Era destul de înalt, părea să aibă cam patruzeci de ani şi era bine clădit.

— Vasăzică astea sunt armele de care vă folosiţi, când nu ştiţi la ce să vă aşteptaţi.

Steven se ridică de pe pat şi îl luă la cătare, bătăios:

— Cine eşti tu?

— Nu-i o întrebare prea uşoară. În esenţă, sunt străin în această parte a universului, dar aş putea spune că locuiesc pe Mittend. Am dat o mână de ajutor la eliberarea acestei planete de sub stăpânirea unor fiinţe care practicau un cult mai deosebit, şi care au atins cu multă vreme în urmă o asemenea stare de puritate mentală, încât nu mai erau capabile să facă rău nici măcar unei muşte. De câţiva ani, şi-au dat seama că e nevoie să înveţe din nou arta uciderii în autoapărare, dar sunt cu totul neajutorate şi nu ştiu să se descurce.

Steven, care nu putea să-şi fixeze atenţia prea mult timp şi nu dăduse niciodată ascultare nici unor explicaţii, îi replică:

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Dar îşi lăsă mai în jos pistolul.

— Foarte bine, zâmbi bărbatul, hai s-o luăm mai simplu. Atunci când ai ajuns prima oară pe planetă, fiinţa compozită care este numită *Mama* a văzut în tine salvatorul Mittend-ului. Aşa că m-am gândit să vin să văd pe cine se bazează ea. Steven, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu mi se pare defel că ai fi la înălţimea rolului pe care ţi-l atribuie *Mama* în mintea ei, clătină bărbatul din cap.

Steven, care rămăsese cu mintea doar la o afirmaţie anterioară, întrebă surprins:

— De la ce s-o salvez pe *Mama*?.

— S-o scapi de noi, de Gi-Int-i.

— Şi de ce aş face eu aşa ceva? întrebă Steven, care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii încercând să nu se amestece în nicio problemă.

— Nu voiam decât să mă asigur că vei înţelege cum trebuie consecinţele, zise străinul plin de bunăvoinţă. Uite cum stă treaba: Dacă tu, dacă *eul* tău va mai veni vreodată pe Mittend, noi, Gi-Int-ii, o să te ucidem cât ai clipi.

Steven nu se prea împăca el cu un lucru. Era vorba de o ameninţare, iar lui nu-i plăcea să fie ameninţat. Însă nu era

totuşi nicio dificultate, căci la urma urmelor, dacă ar fi fost după el, nu ar mai fi pus vreodată piciorul pe Mittend.

— Ai priceput?

— Stai numai un pic.

Steven îşi amintise de canistră şi de spaima care îl cuprinsese la vederea ei, când fusese ultima oară pe Mittend. În doi timpi şi trei mişcări, ajunse în baie şi strigă de acolo:

— Gata, facem târgul!

Închisese deja uşa şi tocmai trecea de o a doua uşă, pe care trebuise s-o descuie, când în dormitor se auzi o explozie violentă. Bubuitul aproape că îi sparse timpanele. Dar o ţinu tot o fugă până la telefonul din living, de unde chemă pompierii.

Abia după o oră reuşiră să stingă şi ultimele flăcări, dar Steven nu mai aşteptase să vadă rezultatul. Mai avea o casă de rezervă în altă parte a oraşului şi îşi petrecu acolo cât îi mai rămăsese din noapte, dormind neîntors.

A doua zi, pe la amiază, îi dădu telefon tatălui, căruia îi descrise tot ceea ce se întâmplase şi, în cele din urmă, îşi manifestă nedumerirea:

— Tare aş vrea să ştiu dacă explozia a fost proiectată să mă ucidă pe mine sau numai să distrugă echipamentul instalat sub podea, care a produs vocea şi imaginea tridimensională.

— Tocmai am fost la faţa locului şi am inspectat distrugerile, împreună cu câţiva din inginerii mei. La urma urmelor, e o clădire de treizeci şi opt de milioane de dolari. Cea mai mare distrugere a fost constatată în colţul de lângă uşa ce dădea înspre hol.

— Acolo stătea el.

— Şi erau o grămadă de fiare arse şi încâlcite sub podea în acel loc.

— Asta voiam să ştiu, exclamă plin de satisfacţie Steven.

— Aş vrea totuşi să te mai informez că, în opinia

specialiştilor, ar fi putut să te omoare în orice loc din cameră te-ai fi găsit. Mai ales că toată încăperea este împănată de schije.

— Bine. La revedere, tată.

— Hei, stai un pic!

Steven, care era deja pe punctul de a închide, îşi aduse din nou receptorul la ureche, dar fără prea mare tragere de inimă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mai multe. Mai întâi, am chemat poliţia şi le-am cerut să-i găsească pe cei trei servitori ai tăi. Cei care au venit şi au instalat maşinăria aceea nu puteau s-o facă decât atunci când au fost ei de serviciu.

Era un subiect care nu-l prea interesa pe Steven. Dar oftă şi aşteptă să vadă ce mai urmează.

— Şi-acum vreau să-ţi pun o întrebare. Te-a avertizat cumva vreo voce interioară aşa cum ţi s-a mai întâmplat?

— Ă-ă, nu, doar am şters-o de-acolo cât mă ţineau picioarele.

Steven uitase de brusca reamintire a canistrei de pe Mittend.

— Exact la momentul potrivit, din câte observ.

Steven oftă din nou. Nu era deloc interesat de un post-mortem prelungit. A fost, s-a dus, las-o în sărăcie. Vom mai vedea data viitoare ce-o să mai fie.

— Încă ceva, continuă bătrânul Masters. Au ieşit deja ziarele de după-amiază. Îţi sugerez să citeşti şi tu articolul de pe prima pagină.

— Despre incendiu?

— Nu, acela e în pagina a treia.

— Despre Mittend?

— Nu. O să vezi tu. La revedere.

Iată ce spunea articolul:

NOUTĂŢI ÎN AFACEREA TRANSFERULUI MINTAL

Soţia lui Utgers se adresează tribunalului

D-na Lindy Utgers s-a prezentat astăzi în faţa justiţiei, în cadrul afacerii deja celebre a transferului mental, în care este implicat Steven Masters

Reclamanta pretinde că trupul soţului îi aparţine acestuia şi în acelaşi timp şi ei. În sens legal, cerând ca justiţia să-i interzică lui Steven Masters, care susţine că ar fi momentan în posesia trupului lui Utgers, să întreţină raporturi cu alte femei şi să se angajeze în activităţi care ar putea cauza vătămări fizice trupului în chestiune, iar ei i-ar putea provoca suferinţă...

Steven citi în întregime articolul, apoi luă telefonul şi formă un număr interurban. După câteva clipe, la celălalt capăt al firului se auzi o voce feminină destul de drăguţă.

— Ştii cine e la telefon? întrebă el.

Urmă o pauză şi apoi se auzi din nou aceeaşi voce, dintr-odată iritată:

— Ce vrei?

— S-ar părea că avem amândoi motive ca eu să nu mă arăt în lume şi să fiu scos din circulaţie, aşa încât ai putea veni aici să-mi ţii de urât până se vor rezolva cumva toate aceste lucruri.

— Oh, nu pot să fac aşa ceva. Ce ar crede soţul, meu când o să se întoarcă?

— Uite ce e, dacă o să ţină seama de aspectele morale ale problemei – în caz că la acestea te referi – atunci înseamnă că-i un bărbat mult mai bun decât mine.

— Din câte am auzit despre tine, toţi sunt mai buni.

— Întotdeauna ai o limbă aşa de ascuţită? Ascultă-mă un pic, reluă el grav după o scurtă pauză, îţi ofer o cale de ieşire din această dilemă. Dacă vrei să ştii unde se găseşte trupul soţului tău, fie că e zi sau noapte, ar fi mai bine să-mi spui chiar acum că eşti deja pe drum încoace. Şi-apoi ar fi mai bine să te îmbraci şi să vii chiar astăzi – înspre seară.

Dacă e vorba despre o companie feminină, apoi să ştii că nu mai pot aştepta până mâine.

În receptor se auzi un suspin uşor, indicând starea de îndoială neliniştită de la celălalt capăt al firului.

— La urma urmelor, am petrecut deja cu tine două zile şi două nopţi.

— Dar atunci nu ştiam despre ce-i vorba, se jelui ea.

— Dar *eu* ştiam. Şi o să ştie şi soţul tău până la urmă. Vii? Sau nu vii? Ori vrei să aştepţi până ce un avocat al lui Utgers sau banii lui Masters vor câştiga procesul? Vii, da sau nu?

Urmă o pauză înfiorător de lungă şi-apoi un suspin:

— Da.

— Să fii aici înainte de zece seara. Asta e ora mea de culcare atunci când sunt singur prea multă vreme.

Şi puse bucuros receptorul în furcă. Nu că ar fi fost Lindy cine ştie cât de grozavă, ori măcar cât de cât bună. Era şi ea la fel de plictisitoare ca toate celelalte. Dar măcar acum că ştie, poate o să se grăbească un pic.

Şi-apoi, oricum nu avea nicio importanţă. El, Steven, şi-aşa nu avea altceva mai bun de făcut.

Capitolul 12

În primul an de liceu al lui Steven, când încă se mai străduia oarecum, un profesor îi spusese:

— Steven, de ce nu stai tu un pic în banca ta într-una dintre zile, să te gândeşti la toate necazurile pe care le-ai provocat de când ai venit în această clasă?

Nenorocită sugestie în clipa imediat următoare, Steven îşi astupă urechile la tot ceea ce ar mai fi putut să-i spună profesorul acela tâmpit; şi-apoi, luă hotărârea absolută să nu se mai gândească niciodată la nimic, orice s-ar întâmpla.

De atunci încoace, ori de câte ori i se prezenta o problemă sau o situaţie, fie că o rezolva dintr-o suflare, fie că o lăsa să alunece pe firul asocierilor mentale libere.

Erau corecte reacţiile lui de moment? Nu-i o întrebare pe care să şi-o fi pus Steven vreodată. Uite cum făcea el: în caz că apăreau consecinţe nedorite, se ocupa de fiecare pe rând în acelaşi fel. Dacă nu mergea şi nu mergea, ori dacă nu-i venea nicio idee, niciun răspuns de la sine, uita pur şi simplu problema.

În cea de-a doua dimineaţă după explozie, Lindy şi Steven s-au mutat înapoi în apartamentul lui principal. Lucrând în schimburi, muncitorii reparaseră deja toate stricăciunile. Patul şi mobila din dormitor fuseseră înlocuite cu altele noi. O echipă de experţi scotociseră întreg apartamentul căutând alte bombe, dar nu mai găsiră niciuna.

În cea de-a doua dimineaţă, deci, lui Steven îi veni în minte un gând. Greutatea acestuia, care deveni fulgerător

realitate pentru Steven, consta în aceea că tot ceea ce era legat de Mittend trebuia să fie privit mai îndeaproape de oameni care se ocupă cu aşa ceva.

În timp ce Lindy se foia prin cameră în felul tipic îngrijorat al iubitelor lui Steven, acesta din urmă îşi sună tatăl şi îl întrebă:

— Cine a luat hotărârea plecării pe Mittend a ultimei expediţii? Cu câtă vreme în urmă a fost pusă bomba în apartamentul meu? Cum se face că tipul care mi-a zis balivernele alea cu Gi-Int-ul vorbea atât de bine în americana de toate zilele? De ce era el atât de sigur că omorând trupul în care mă găsesc, nu voi apărea într-un altul, căruia i-am făcut vreodată un rău?

Era un set de întrebări raţionale şi logice atât de neaşteptat, încât bătrânul Masters rămase fără replică. Sperase cu ardoare ca toate aceste ameninţări personale să-l facă în cele din urmă pe Steven – aşa cum îi spusese soţiei lui – să-şi „adune minţile acasă”. Aşa încât acum, când auzi un asemenea tir de întrebări pline de bun-simţ, trase concluzia – greşită – că va putea avea un dialog raţional cu moştenitorul lui.

— Te-am ascultat foarte atent încă de prima oară de când mi-ai povestit despre toate astea. Şi am impresia că a încercat să îţi atragă atenţia astfel încât să nu-ţi vină în minte niciun alt nume, prin asociaţie. Probabil că aici se ascunde cheia enigmei.

Greşeala lui a fost că şi-a închipuit că Steven nu observase unele lucruri. Lui Steven nu-i scăpa niciodată nimic. Ori, dacă se întâmpla să-i scape, atunci uita imediat.

Aşa încât era acum gata să uite, automat.

— Bine tată. Nu vreau să te mai reţin. Hai pa.

— Hei, ca s-a…

Dar Steven deja închisese.

Când sună telefonul câteva clipe mai târziu, Lindy era deja instruită ce să spună.

— Tocmai a ieşit. Spunea că o să se întoarcă pe la miezul nopţii.

Descoperise că a trăi cu Steven era de la bun început cu totul altceva decât fusese cu Daniel. Trebuia să înveţi să te mişti repede, chiar dacă Steven era în acel moment tolănit confortabil pe una dintre canapele.

Masters Senior îşi exprimă mirarea că îi răspunsese o voce feminină.

— Aş putea să vă întreb cine sunteţi?

După ce îi spuse, se lăsă o tăcere de moarte la celălalt capăt al firului.

— Vasăzică Steven s-a însurat până la urmă. Transmite-i cele mai bune urări când, ă-ă, se va întoarce la miezul nopţii şi mai spune-i că oamenii mei se vor ocupa imediat de această problemă.

— O să-i spun.

— Cât despre tine, draga mea, îţi voi trimite, personal, un dar de nuntă de o valoare egală cu cheltuielile legale pe care mă aşteptam să le plătesc ca să-l apăr în procesul pe care i l-ai intentat. O să-ţi retragi plângerea, nu-i aşa?

— Am anulat-o azi dimineaţă.

— Bine, bine, îţi mulţumesc dragă. Şi, deocamdată la revedere.

— Uite cum văd eu situaţia, zise Steven după ce „soţia” lui a pus receptorul în furcă, voi rămâne aici cu micuţa mea Lindy, vom ţine uşile încuiate, şi înainte de culcare voi verifica mai întâi apartamentul. Apoi voi sta cu tine atâta vreme cât timp voi fi treaz, după care te vom tăinui în camera de oaspeţi. Şi-apoi…

Se opri.

Percepuse ceva ca un dangăt în interiorul capului.

Apoi o bruscă şi intensă diminuare a conştiinţei. Viziunea i se întunecă într-o asemenea măsură, încât obscuritatea din ce în ce mai profundă dădea o irealitate obiectivă distorsiunii subiective care transformase deja lumina

strălucitoare a dimineţii într-o noapte interioară. După aceea…

Percepu un alt sunet în minte. La început mai slab şi îndepărtat parcă. Dar se apropia din ce în ce.

Şi apărură fulgerător o serie de imagini mentale. Prima care căpătă formă în conştiinţa lui Steven a fost figura unui bărbat. Sesiză după un moment că era acelaşi bărbat care provocase explozia cu două zile în urmă. Bărbatul zâmbea în acelaşi mod ironic.

Sunetul, care nu încetase câtă vreme se formaseră imaginile, se transformă în voce:

— Steven, te-ai gândit vreodată ce se întâmplă atunci când eşti supus unui transfer mental? Procesele implicate sunt fie imposibile – dacă stai să te gândeşti – fie sunt o parte a condiţionării automate a naturii lucrurilor. Această a doua posibilitate este cea adevărată. Şi, deoarece eşti conectat la acest proces, vei fi ucis… imediat. Îmi pare rău.

Steven nici nu auzi de fapt toate acestea, poate doar în retrospectivă. Exact în momentul în care figura bărbatului deveni identificabilă, Steven experimentă una dintre reacţiile sale complexe, la un nivel mai degrabă subconştient.

Era convins că este o ameninţare cu moartea. Îşi aminti ceea ce observase tatăl lui mai devreme. Îşi reaminti afirmaţia nemaipomenită a Gi-Int-ului, privitoare la faptul că *Mama* îl considera drept salvatorul de care avea nevoie. Deduse că va trebui să se salveze prin propriile-i puteri, căci *Mama* nu părea să se îngrijoreze dacă trupul lui în exerciţiu era spintecat de un cuţit sau împrăştiat de o bombă.

Şi făcu toate aceste lucruri fără să se mai gândească. Şi-apoi…

Mintea începu să deruleze lista persoanelor vătămate. Numele care veniră în contact cu atenţia lui Steven au fost: Mark Broehm (pe Mittend), Daniel Utgers (pe Mittend), Apley, fotograful (care se ascunsese în dormitorul lui când

cu rebeliunea lui Stephanie), fata sălbatică (pe Mittend)…

Steven le respinse imediat pe toate. Îi fusese de ajuns că i se întâmplase de două ori fără să controleze mecanismul. Aşa că îşi fixă solid atenţia asupra *Mamei.*

Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ea este în legătură cu mine, atunci de ce să nu profit de asta…? Nu-i trecu bine gândul acesta prin minte că figura bărbatului începu deja să se şteargă. În ultima clipă înainte de a dispărea definitiv, faţa aceea se umplu de stupefacţie, apoi de neîncredere, şi-apoi… de ferocitate pură.

Capitolul 13

Daniel Utgers se deşteptă în întuneric.

Şi se minună de unul singur, căci tocmai citea ceva, din câte îşi aducea aminte.

Probabil că am adormit şi am alunecat pe podea, se muştrului el.

Şi se înfurie imediat pentru că Lindy îl lăsase în halul acesta. Dar se linişti aducându-şi aminte că, intelectual vorbind, Lindy nu mai era decât un suflet pierdut.

Supărarea i se risipi când Utgers sesiză că nu era întins pe covor, ci pe iarbă. Îi stătu mintea în loc încercând să găsească o explicaţie… şi îl cuprinse teama.

Îşi ridică privirile înspre cerul înstelat şi lipsit de lună, şi observă apoi în apropierea lui nişte forme vagi întinse pe jos. Fu şi mai deconcertat când descoperi două clădiri ciudate, un pic mai departe (navele spaţiale), dar nu le mai dădu atenţie, căci una dintre formele de pe jos începuse să se mişte.

Ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul şi mintea începu să i se mai limpezească. Fu surprins să constate că cel ce mişcase adineauri se ridicase în capul oaselor şi avea părul lung, de femeie.

— Lindy! exclamă Utgers iritat.

Îi trecu deodată prin minte că soţia lui, care nu era prea de Doamne-ajută, provocase într-un fel sau altul tot ceea ce se întâmplase. Cum făcuse sau măcar ce făcuse nu-i era deocamdată prea clar. Dar Lindy era o nătăfleaţă cu capul plin de idei care mai de care mai romantice. În ceea ce vedea în jur şi în ceea ce i se întâmpla existau anumite

elemente pe care ea, cu mintea ei lipsită de logică, le-o fi luat drept genul de excitante pe care rareori i le procura un soţ intelectual ale cărui hobby-uri nu erau decât maşinile sport şi culturismul.

Utgers tocmai deschise gura să-i spună pe un ton critic: „Lindy, pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi-a mai trecut prin cap?”

Dar înainte s-o poată lua la rost (eveniment obişnuit în căsătoria lor) se întâmplă un lucru neaşteptat. Femeia se ridică în picioare clătinându-se şi se îndepărtă ameţită în noapte. Şi tot atunci observă şi Utgers că era cu desăvârşire goală.

— Hei! strigă el scos din fire de-a binelea. Unde te duci, eşti tâmpită?

Sunetul vocii lui păru să aibă un efect stimulator asupra femeii, care îşi luă de-a binelea picioarele la spinare şi în câteva clipe dispăru din raza privirii lui.

Dispăru, însă Utgers fu cuprins de un simţământ ciudat şi înceţoşat cum că el ar fi de fapt cel care aleargă în noapte.

Simţământul, imaginea acestuia, se reduse la o scenă continuă şi nebăgată în seamă pe fundalul minţii lui, odată cu un zgomot metalic care se auzi în apropiere. Fără ca el să-şi dea seama, vocea îi fusese auzită de cei din navetă, care aveau să coboare şi să descopere cadavrele. Vor urma apoi ore întregi de zăpăceală, firească incredulitate, furie, insulte şi, în cele din urmă, incertitudine.

A doua zi, pe la amiază, coborî de pe orbită, în avans faţă de plan, şi al doilea modul, mult mai mare, cu şaptesprezece oameni la bord şi cu echipament suplimentar. Au fost săpate mormintele într-o tăcere apăsătoare şi, după o scurtă slujbă, trupurile celor morţi au fost coborâte în groapă şi acoperite.

Dintr-un motiv sau altul, îngropăciunea limpezi un pic atmosfera emoţională, iar Odard i se adresă lui Utgers cu asprime:

— Dacă un asemenea transfer de personalitate a avut loc într-adevăr, atunci unde eraţi atunci când s-a întâmplat?

Ciudat, dar erau cuprinşi cu toţii de o asemenea tensiune, încât nici măcar faptul ca atare nu fusese încă dezvăluit.

— Eram acasă la mine în bibliotecă şi citeam.

— Ce carte?

— Miturile greceşti timpurii”, a lui Dennison.

— Oh! exclamă Odard demobilizat.

Întrucât Utgers, pe lângă faptul că era vlăstarul unei familii de vază, mai pretindea şi că este profesor de istorie antică la Otin College, titlul cu pricina era prea plictisitor ca să nu fie plauzibil.

După aceea se înstăpâni liniştea. Stăteau cu toţii în soarele albăstrui şi strălucitor al Mittendului, înconjuraţi de sălbăticie, care, la o privire mai neatentă, nu se deosebea prea mult de ceea ce puteai găsi şi pe Pământ. Odard abia dacă băgă de seamă împrejurimile, chinuit cum era de un gând ce nu voia să-şi facă drum cu uşurinţă.

— Ce rol credeţi că aţi putea avea, întrebă el în cele din urmă, până la sfârşitul expediţiei?

— Mi se derulează încă în minte nişte imagini care trebuie să fie de pe această planetă, dar nu prea îndepărtate de aici. Şi am simţământul că sunt încă în legătură cu fata aceea, că ştiu unde se găseşte şi că pot să o găsesc.

— Doamne sfinte! exclamă Odard.

Dar măcar această pretenţie a legăturii interioare cu o altă persoană constituia un fir de acţiune. Utgers fu aşadar instalat în helijet, iar pilotul acestuia, încrezându-se în judecata şi senzaţiile lui, o luă în tot felul de direcţii care se dovediră toate la fel de false.

Eşecul însă jucă în favoarea lui Utgers, pentru că tovarăşii deveniră din ce în ce mai toleranţi şi mai recuperară din complexul de inferioritate pe care îl sufereau în relaţie cu tot acest mister Steven-Broehm-

Utgers.

În cea de-a doua noapte (a treia de după debarcare), Utgers dormi în interiorul modulului, rămânând toată noaptea conştient de gândurile şi sentimentele fetei, conştient de prezenţa animalelor de pradă ce se scăldau urmărind nesăţioase creaturile amfibii ce populau râurile de pe Mittend. Părea că sunt tot felul de animale mari şi blânde, pe care el (simţea de parcă ar fi fost chiar el) le urmărea, le ataca, le ucidea şi le devora.

Utgers se deşteptă în zori dezgustat, convins că era victima halucinaţiilor şi viselor stranii la care era supus Broehm…

Această constatare îl mai linişti şi îşi recăpătă încrederea în el. Întreaga zi încercă apoi să ignore fantasmele pe care le credea izvorâte din creierul împrăştiat al lui Mark Broehm.

Încet, încet îi fu din ce în ce mai uşor să se detaşeze de ele.

Capitolul 14

Steven părea că se găseşte într-o grădină, căci toată acea vegetaţie luxuriantă era înconjurată de ziduri înalte.

Nu vedea în jur decât copaci, flori şi iarbă. Nu se auzeau decât frunzele fremătând în adierea vântului, zgomotul paşilor lui pe pământul îndesat al cărării, şi un murmur şters şi îndepărtat al vreunei... maşinării? Nu putea să-şi dea seama ce anume se aude. În aer nu se simţea decât aroma ierburilor, parfumul bogat al florilor şi mirosul reavăn al pământului.

Era de data asta o tânără fată care se plimba prin grădină, şi simţea presiunea pământului asupra tălpilor, adierea vântului în obraji; şi, ca într-un fel de halucinaţie, avea senzaţia că *ştie.*

La început părea că ştie chiar totul.

Apoi sesiză că nu ştie decât ceea ce îi spuneau nişte voci, că percepe prin intermediul minţii ceea ce văd cei ce vorbeau, ce aud, ce ating, şi alte simţăminte.

Încet, încet, o anumită parte a minţii lui numără acele voci. Erau $8 \times 11^{23} + 119$. Acest ultim număr se modifică neîncetat pe parcursul numărătorii. Imediat după 119 apăru 1.138. Apoi 821.923. Totalul sări apoi vertiginos la 8 x 1124 + 603. În cele din urmă reveni la o sumă de ordinul 11^{23}.

Fiecare din acele voci aveau să-i transmită un mesaj diferit. Şi fiecărui mesaj el îi dădea imediat replica, fie proiectându-i interlocutorului un răspuns cu o parte a cugetului său, fie furnizându-i informaţiile cerute. Fie amândouă odată.

Şi totul fără nici cel mai mic efort şi fără niciun gând

conştient. Toate acele multi-multi-multi mesaje soseau; le răspundea, după care îndeplinea un lucru şi mai miraculos: avea în el – adică mai exact fata din grădină le avea – locaşuri specifice în care depozita fiecare mesaj şi răspuns pentru o folosinţă ulterioară, aranjându-le în funcţie de subiect, sursă, formulare, persoane implicate, peisaj etc., etc., etc., etc.

Nu era deloc, remarcă Steven încetul cu încetul, un transfer mental „normal”. Eu-l acelui trup de femeie nu mai era acum acolo, ceea ce era în logica sistemului. Se găsea probabil în trupul lui Daniel Utgers în apartamentul lui Steven Masters, uitându-se la Lindy Utgers.

Deosebirea consta în faptul că *acest* trup şi mintea lui aferentă continuau să funcţioneze la un nivel care transcendea întregul univers mental al lui Steven Masters.

Ocolind un pâlc de copaci văzu că era aşteptat de alte trei tinere femei.

De fapt Steven nu se întrebă dacă îl aşteptau, pentru că ştia asta şi se opri în dreptul lor.

Dintr-o singură privire constată că toate trei arătau foarte bine, două fiind blonde iar a treia brunetă. Toate trei erau zvelte şi aveau cam cinci picioare şi şase inch înălţime. Erau îmbrăcate într-un material alb, subţire şi vaporos, tipicul „costum de înger”, aşa cum îl crezuse el întotdeauna. „Costumul” cu pricina ajungea până la pământ dându-le un aer foarte pur celor trei femei.

— Mă numesc Eent, Steven, zise într-o engleză perfectă una dintre cele două blonde. Şi sunt una dintre cele opt sute optzeci şi şase de femei care locuiesc în clădirea de dincolo de copaci. Trupul tău de acum locuieşte şi el acolo, şi toate la un loc suntem Mama.

Când pomeni de clădire şi de numărul celor care o locuiau, făcu un gest graţios cu mâna înspre stânga şi în spate. Dacă se aştepta ca prin această mişcare vagă să-i atragă atenţia lui Steven în direcţia aceea, apoi se înşelase. El s-a uitat fără încetare la ea tot timpul cât a vorbit şi a

continuat s-o ţintuiască cu privirea şi după ce a tăcut.

— Vasăzică mă găsesc pe Mittend.

— Nu chiar, zise Kent. De fapt nici nu ne găsim pe o planetă… dacă poţi să înţelegi aşa ceva.

— Nu, răspunse Steven sincer, nu pot.

— Atunci nu încerca, adăuga bruneta zâmbind. Pe mine mă cheamă Ganze. Steven, ai avut multă prezenţă de spirit nemaiacceptând un transfer automat, gândindu-te la *Mama.* Dar a fost cam curând şi, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar a doua oară nu se va mai întâmpla. Aşa încât, dacă ţii la viaţă, nu mai încerca nici măcar o fracţiune de secundă să te gândeşti la noi când vei mai fi în pericol. Mai mult decât atât, simplul fapt că te găseşti în trupul lui Kalkun te-a schimbat în mare măsură, aşa încât nu vei mai putea fi transferat în trupul cuiva căruia i-ai făcut vreun rău. Dar în ciuda acestei îmbunătăţiri a situaţiei, mai ai încă un drum lung de parcurs până ce vei avea cu adevărat şansa să ne salvezi.

— De la ce? întrebă Steven.

— Rasa noastră a atins perfecţiunea mult prea repede, spuse a treia femeie. Pe mine mă cheamă Hormer. Prea repede în raport cu felul de a fi al vieţii obişnuite. Noi am atins un nivel de puritate interioară în care nu mai putem ucide, nici nu mai putem face vreun rău. S-au scurs deja mulţi ani de când ne-am descoperit greşeala şi încercăm să inversăm procesul, să învăţăm din nou să ne comportăm conform lumii în care trăim. Să punem la punct o altă modalitate de abordare a violenţei şi să ne găsim un protector care să poată să o pună în practică aşa cum trebuie.

Era una dintre acele explicaţii care de obicei îl lăsau pe Steven cu mintea blocată, privindu-şi interlocutorul fără să-l vadă şi ascultându-l fără să-l audă. Şi totuşi prinsese surprinzător de multe din cuvintele lui Hormer. Din nefericire se împiedicase un pic de cuvântul „puritate”.

Puritatea nu era un concept prea atrăgător pentru Steven

Masters Junior, aflat la frumoasa vârstă de douăzeci şi trei de ani. După capul lui, puritatea era ceva plicticos şi asexuat, însenina să-i laşi pe ceilalţi să aibă viaţa lor iar tu să nu poţi face ceea ce vrei. Să munceşti din greu, să te culci devreme, să citeşti cărţi „bune”, să nu ai decât gânduri curate, şi aşa mai departe *ad nauseam.*

Steven avusese întotdeauna un singur şi expresiv cuvânt pentru asemenea oameni: netoţi.

Dar nu se punea problema. Câtă vreme mai era încă aici – în preţioasele clipe în care-i era îngăduit să rămână (dacă înţelesese corect, aveau de gând să-i facă vânt în orice moment)

— Trebuia să acumuleze cât mai multă informaţie.

Repede, repede, repede şi mult, se gândea el.

— Clădirea de colo, se grăbi el să profite, arătând încotro îi arătase şi Eent (înspre stânga ei şi în spate) dar din nou fără să privească locul cu pricina, poate fi apărată?

— La drept vorbind, nu, îi răspunse Hormer. Dar aici, în afara întregului univers, suntem în siguranţă.

Steven lăsă să treacă pe lângă el cea mai mare parte a semnificaţiei răspunsului, care nu făcea decât să-i încurce mintea, folosindu-se de o tehnică foarte simplă: asta e, ce să-mi mai bat capul?

— Atunci n-am putea să rămânem aici pur şi simplu?

Cele trei femei stăteau înaintea lui, în mijlocul grădinii scăldate de lumină, cu părul şi rochiile angelice albe şi vaporoase înfoiate de adierea vântului şi clătinară simultan din cap.

— Aici totul s-a oprit în loc, îi explică Eent. Nu se mai nasc copii. Femeia mijlocie a rasei noastre a renunţat de multă vreme la capacitatea de a se reproduce, în favoarea ideii că numai femeile cele mai perfecte din punct de vedere genetic trebuie să transmită atributele cele mai rafinate ale vieţii inteligente. Aceste femei perfecte se găsesc cu toatele în această clădire din această grădină. Problema este că ultimul bărbat pe care l-am acceptat aici

ca să joace rolul de tată a fost un Gi-Int. Ne gândisem, evident, că va trebui să adăugăm un element de impuritate rasei noastre care să-i permită să supravieţuiască până ce restul vieţii inteligente ne va ajunge cât de cât din urmă. Din nefericire, Gi-Int-ul pe care l-am ales s-a dovedit atât de distructiv, încât ne-ar lua prea mult timp să-ţi explicăm. Va trebui să-ţi dai singur seama de asta. A încercat de trei ori până acum să te ucidă. Asta însă este problema ta. Noi l-am părăsit la timp şi acum el aşteaptă să ne întoarcem ca să-şi ia revanşa.

De data asta Steven avu ocazia să-şi folosească la maximum abilitatea lui fundamentală. Era într-adevăr capabil să selecteze greşelile ascunse în spusele şi acţiunile altora şi în consecinţă îşi expuse pe loc una dintre judecăţile lui critice:

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă el sarcastic, cum poate cineva să fie atât de prost încât să nu înţeleagă natura umană? Eu nu aveam decât trei ani când am început să prind deja chestiile astea. Iar bătrâna era la cheremul meu cu multă vreme înainte.

— Noi, replică Hormer, care putem vedea şi simţi, curenţii energetici ce susţin gândirea şi acţiunea, suntem cuprinse de compasiune atunci când aceşti curenţi sunt blocaţi sau deviaţi. Datorită faptului că totul pare ceva mecanic, am subestimat în acelaşi timp pericolul potenţial.

— Ne uitam la acel bărbat, continuă Eent, şi îi percepeam curenţii, lumina şi petele de întuneric din jurul şi din interiorul lui. Ce mai contează, ne întrebam noi în consecinţă, ceea ce spune sau ceea ce gândeşte un asemenea om, câtă vreme toţi aceşti curenţi energetici sau majoritatea lor sunt blocaţi sau deviaţi? Am descoperit că, din nefericire, el îşi acceptă gândurile şi sentimentele ca fiind reale, chiar şi după ce i-am arătat că lucrurile nu stau defel aşa. Mult timp, chiar prea mult timp, nu am dat nicio atenţie rezistenţei lui, crezând că va ajunge cu siguranţă să-şi vină în fire până la urmă. Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Am observat, spuse Ganze, că o fiinţă umană este asemenea unei combinaţii dintre un solid şi un lichid, între ea şi mediu există mereu un du-te vino de particule, astfel încât după un timp nici măcar un atom nu mai este acelaşi care era înainte. Din acest motiv problema părea să fie întrucâtva şi una de mecanică. Dar, vai, oricât am încercat să-l facem să înţeleagă, felul lui de a vedea lucrurile îi păstra mereu forma anterioară. Cu alte cuvinte, persista întru aceeaşi identitate. Refuza să conştientizeze că trebuie să se schimbe şi că nu era nimic rău în asta. Dar e vorba aici de un proces de acumulare, care nu trebuie să fie regresiv.

— Şi în acest fel, adăugă Hormer, milioane de asemenea curenţi energetici deviaţi au atacat fiinţele pure şi le-au distrus în întregime – cu excepţia câtorva care s-au refugiat pe Mittend, cea mai apropiată planetă asemănătoare Pământului.

Erau atât de multe implicaţii fantastice încât Steven încercă să le cuprindă pe toate. Dar în ciuda eforturilor sale stăruitoare, semnificaţia multora a trecut pe lângă el. Câteva însă i-au rămas undeva pe fundalul minţii urmând să fie reactivate mai târziu. Se putea chiar ca toate să fi rămas înregistrate în vreun locaş mental mai greu accesibil, pe undeva prin degetul mare de la picior sau cel mic de la mâna dreaptă. Dar era cât se poate de adevărat că multe din lucrurile care îi fuseseră spuse în decursul vieţii s-au dovedit mai târziu de nerecuperat, pentru că nu-i rămăseseră nicăieri în memorie.

Însă ceea ce totuşi reţinuse avu un efect descurajator nemaipomenit asupra lui.

Şi în consecinţă…

Făcu o remarcă de nu prea bun augur. Când se pomenise în această grădină izolată, fusese cuprins de simţământul triumfător că i se rezolvase pe neaşteptate întreaga problemă.

Dar nu era deloc aşa. Cu toată cunoaşterea lor, tot ele erau în poziţia celui învins Cu tot controlul asupra curenţilor energetici, a moleculelor şi atomilor, cu toată percepţia asupra planurilor subtile, cei pe care încercaseră să-i protejeze erau… (ceva ostil; nu era prea limpede ce anume. Dar nu mirosea deloc a bine).

Gândul îi zbură înapoi la vremea când urmase acel program biofeedback. Atunci sesizase imediat un lucru la care aparent nu se gândiseră nici pacienţii, nici cei care se ocupau de ei: şi anume că ceva nu era în regulă nici cu doctorul nici cu pacientul. Profesorul nu era chiar nebun, dar ajunsese să se comporte cam straniu. Observatorul – savantul – omisese să observe efectul experimentului asupra lui însuşi.

Dar Steven Masters observase – el, care la un anumit nivel al fiinţei era de voie de nevoie conştient de cum ar trebui să fie oamenii, căci întotdeauna încercase să fie exact pe dos. Observase deci, iar acum îşi aduse aminte.

Şi îşi concentră apoi atenţia asupra momentului în care devenise o parte din întregul celor opt-sute-optzeci-şi-şase de femei care alcătuiau Mama. Avusese atunci impresia că…

Nu era ceva în regulă – atât îşi amintea.

De ce anume?

Şi ca să se mai poată gândi mai trase un pic de timp:

— Cum adică, vreţi să spuneţi că e vorba de un singur bărbat pentru *toate* femeile care constituie Mama?

— Pentru toate cele opt-sute optzeci şi şase, confirmă plină de bucurie Ganze.

— Şi nu va avea altceva de făcut, adăugă Eent, decât să aibă grijă ca fiecare din noi să aibă câte un copil în fiecare an.

Steven rămase cu gura căscată şi clipi de câteva ori din ochi. Apoi făcu în gând un mic calcul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi cine o să aibă grijă de atâţia copii?

Cei trei îngeri stăteau şi se uitau la el – şi atunci fu dintr-odată izbit de un lucru.

Toate sunt foarte frumoase, îşi zise el dus pe gânduri. Şi atunci îşi reaminti: Prima oară când fusese pe Mittend se mirase că a dat peste nişte fiinţe umane.

— Cum se face că sunteţi atât de normale, că sunteţi exact asemeni unor femei drăguţe de pe Pământ?

Cele trei femei zâmbiră graţioase:

— Pentru *tine* suntem aşa, zise Eent. Asta este ceea ce te atrage. Nimeni altcineva nu ne mai vede în acest fel. Rasa noastră este amorfa. Şi, de fapt, şi a voastră este la fel. Dar vă sunt blocaţi curenţii energetici. Materia corpului este prinsă ca într-o capcană, ca într-un container, şi energia este astfel reflectată. Vrei să mă vezi transformându-mă într-o pasăre şi să-mi iau zborul?

— Da.

Felul în care se petrecu acest lucru nu putea să fie perceput de el – îi explică după aceea Hormer. Ochii i se dădură peste cap de parcă ar fi vrut să privească în interiorul cutiei craniene, fu cuprins de ameţeală, şi îşi strânse involuntar pleoapele. Îşi aduse apoi deodată aminte ce trebuia să vadă şi îşi deschise ochii – chiar la timp pentru a vedea o lebădă alergând prin grădină, deschizându-şi aripile şi luându-şi apoi zborul. Şi făcu un tur la joasă înălţime deasupra copacilor.

Steven o privi cu un ochi cinic:

— Nu m-aţi convins. În momentul în care mi s-au dat ochii peste cap m-am simţit ca hipnotizat. Asta mă face să nu am încredere. Poate că totul nu-i decât o halucinaţie. O fiinţă umană să se transforme într-o lebădă…

— Vrei să spui că cele două zboruri spaţiale către Mittend la care ai luat parte nu au fost decât o halucinaţie?

— Nu.

— Ai putea să crezi că întoarcerea ta pe Pământ în trupul lui Mark Broehm mai întâi şi apoi în cel al lui Daniel Utgers

au fost tot halucinaţii?

— Chiar voiam să vă întreb, îşi aduse Steven aminte. Cum se face că sunteţi în legătură cu sălbaticii aceia goi, cum se face că aţi trimis de câteva ori pe cineva să mă omoare, şi totuşi acum am acces la atâtea informaţii?

Toate se uitară la el mirate.

— Nu ţi-ai dat încă seama? oftă Ganze.

— Doamne Dumnezeule, zise şi Hormer, nu ştii? Tu eşti unul dintre bărbaţii antrenaţi pentru a fi următorul tată. Cine câştigă, ne câştigă pe toate.

— Măi să fie!

În sfârşit şi pentru cea dintâi oară a fost lăsat şi el fără grai de altceva decât de spiritul de contradicţie.

Îşi reveni însă repede:

— *Ce* să câştige?

Cuvintele se şterseră pe măsură ce le pronunţă iar grădina se înceţoşă la rândul ei.

— „Staţi un pic!” ţipă Steven – adică cel puţin făcu mişcarea corespunzătoare din buze, dar nu se auzi niciun sunet.

Se pomeni fulgerător într-o beznă de s-o tai cu cuţitul. Şi totuşi, pentru un timp surprinzător de lung, în care nu putu nici să vadă nici să audă, rămase conştient de mesajele veneau către el dintr-o infinitate de puncte din spaţiu, ca şi de perfecţiunea automată a răspunsurilor corespunzătoare fiecărui semnal care sosea.

Până la urmă se risipi şi asta.

…Trupul lui Utgers, care zăcuse de multă vreme pe patul din apartamentul lui Steven Masters, începu să se mişte. Ochii se deschiseră şi o ţintuiră pe Lindy, care se învârtea de colo-colo şi aştepta neliniştită.

— Unde mă găsesc? murmură el.

— Ai adormit, îi răspunse Lindy cu simpatie. Dragul de el! Fac pariu că până şi pentru un Steven Masters faptul că am făcut dragoste de şase ori la rând astă-noapte a fost prea

mult…

Ochii tulburi o priviră nedumeriţi:

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Eu sunt Mark Broehm.

Şi ţâşni dintr-odată în picioare:

— Hei, eram pe pluta aceea şi… şi…

Mai avea să treacă ceva timp.

Capitolul 15

Steven aproape alunecă în apă.

Dar de data asta se mişcă mai repede. Se agăţă cum putu de două trunchiuri rotunde de copac care – avea să descopere imediat – erau puse de-a curmezişul a încă vreo zece asemenea trunchiuri. Apa pătrundea peste tot, prin toate crăpăturile.

Când se află în siguranţă, se întinse pe burtă, pufăind de parcă ar fi depus cine ştie ce efort. Ce-i, drept şocul poate produce o nevoie neobişnuită de oxigen. Şi pentru că nu avea acum la ce să se gândească, aruncă înjur câteva priviri rapide.

Era în mijlocul unui râu, ale cărui maluri erau acoperite de clădiri dărâmate sau părăsite, dintr-un oraş distrus; aceasta a fost cea dintâi constatare.

Printre acele clădiri, nici pe un mal nici pe celălalt, nu observă nicio mişcare, nicio urmă de viaţă.

Se aplecă apoi cu grijă peste marginea plutei şi se privi în oglinda apei.

Şi-aşa, la numai un minut după dezastru (atât de rapide îi erau reacţiile subconştiente) stătea aşezat bucuros pe plută, luând o gură bună de aer proaspăt.

E atât de bine, îşi zise el, să fii din nou Steven Masters. De data asta *pe bune.*

În cele câteva minute de savurare a situaţiei, ţărmul nu înceta să rămână în urmă. Sau mai degrabă – îşi corectă el conştient sesizarea subiectivă – pluta, cu tot cu el, se mişca de-a lungul râului. Pentru că cinci minute erau deja un timp

prea lung în care Steven să nu facă nimic, hotărî, în felul lui caracteristic, fără să gândească, să facă o tentativă cu bătaie lungă.

...Să ajungă la locul unde debarcase ultima. navetă!

Dar cum?

Stai aşa, să ajungem mai întâi la ţărm, sfătui el vesel trupul lui Steven Masters; de fapt îşi trata trupul ca fiind ceva deosebit de eu-l lui Steven. Steven nici nu se gândea la „suflet”, în mintea lui Dumnezeu murise de multă vreme, într-adevăr. În ceea ce priveşte separarea trupului de eu, – se gândise odată în felul lui aiuristic – trebuie să fie vorba de efectul Kirliann[5].

Şi aceasta deveni fulgerător explicaţia lui la cele întâmplate. Cel puţin până în momentul în care cineva mai mare şi mai puternic îl va înhăţa de ceafa şi îl va vârî forţat cu nasul în realitate, oricare ar fi fost aceasta, ţipându-i neîncetat în ureche adevărul.

Aplicate îndeajuns de mult, asemenea tactici îi imprimaseră în trecut lui Steven anumite opinii automate.

Şi pentru că nimeni nu-şi dăduse această osteneală, Steven îşi explică uşor întâmplarea prin efectul Kirliann, şi gata. Tocmai se gândea să plonjeze în apă şi să înoate până la cel mai apropiat ţărm, care nu era decât la cincisprezece picioare distanţă – când îşi aruncă privirea din întâmplare în apă.

De la patru picioare adâncime, se uita la el o creatură asemănătoare unui crocodil.

Lui Steven nu-i căzu prea bine când văzu ochii aceia roşii şi strălucitori, care îl ţintuiau din spatele unui bot cam lung. Şi reacţionă în mai multe feluri. Mai întâi îngheţă de spaimă. Sângele se retrase de la suprafaţa corpului către venele şi arterele mai centrale – sindromul pălirii. Ochii i se împăienjeniră, muşchii îşi pierdură tonusul în timpul acestei

5 Fenomen care pune în evidenţă energia iradiată de un corp viu, sub forma unui halo (numii şi *aură)* (n. ed.).

etape a confruntării, se lăsă jos de bine de rău, deşi puţin a lipsit să nu se rostogolească peste marginea plutei.

Până ce reuşi să se determine să se mişte şi să privească din nou, în timp ce corpul i se mobiliza cu întârziere în vederea reacţiei de apărare, văzu că obiectul acela începuse să înoate după el, iar apa clocotea în spatele lui. Dâra de spumă din urma crocodilului era atât de lungă încât Steven suferi un al doilea atac, şi mai susţinut, de spaimă. Era groaza unei persoane dintr-o canoe care observă dintr-odată lângă barcă un rechin de doisprezece picioare.

Acest sentiment de extremă anxietate fu imediat justificat, pentru că monstrul acela uriaş se aruncă asupra lui, ieşind parţial la suprafaţă. Botul lui imens ţâşni din apă asemenea unei torpile. Steven făcu involuntar un pas înapoi, îndepărtându-se de marginea plutei.

Însă biata plută nu era suficient de mare pentru o mişcare atât de bruscă, aşa că se înclină la fel de brusc de partea lui Steven, iar marginea dinspre crocodil se ridică în aer.

Urmă un moment de zăpăceală, în care Steven se luptă din răsputeri în capătul lui, ca să-şi recâştige echilibrul. Atunci pluta îşi reveni şi izbi groaznic falca de jos a crocodilului care tocmai se pregătea să-l înşface.

A fost o zguduitură teribilă, iar Steven se aruncă în genunchi de partea lui. agăţându-se cum putea de lemnele plutei.

Când reuşi în cele din urmă, să se uite din nou în urmă zări la mare adâncime sub apă un reflex alburiu. În disperarea lui, Steven îşi imagină că fiara se năpustea din nou, întorcându-se pe spate ca să-l poată înşfăca mai bine.

Pentru o clipă, avu convingerea absolută că de data n-o să mai scape.

În decursul desfăşurării violentelor evenimente, avusese totuşi timpul să-şi arunce ochii roată, cel puţin atât cât putu s-o facă în starea de groază în care se afla. Dar este bine

cunoscut fenomenul că oamenii, atunci când se găsesc în prezenţa unui tigru, au tendinţa automată de a încerca să se caţere într-un copac apropiat; aşa că, la rândul lui, Steven observă că râul se îngusta în acel loc. Şi fu cuprins pe dată de speranţa că va fi în stare să sară de pe plută până pe malul acoperit de iarbă.

Râul se îngusta din ce în ce mai mult. Pluta nu mai era decât la douăsprezece picioare de cel mai apropiat mal. Zece. Nouă. Se ghemui şi îşi adună forţele de care era capabil, pregătindu-se pentru un efort disperat. Mai aruncă o privire înapoi către monstrul din apă.

Acesta tocmai se căţăra pe malul din stânga. În acel moment, Steven simţi că îl apucă leşinul şi fu cuprins de un vid mental. Când putu din nou să privească, un bărbat cu o alură cunoscută era pe cale să se ridice în picioare.

Gi-Int-ul! Cel care voise să-l omoare de două ori până acum!

Duşmanul rămase pe loc o secundă sau două sau trei, ca să-şi revină probabil după metamorfoză. Apoi o luă uşor la trap, alergând după Steven.

Era gol-goluţ – ceea ce în sine nu era atât de ameninţător – însă Steven acceptase acum faptul evident că se putea transforma în orice fel de monstru. În acel moment, celălalt zâmbi la fel de sardonic ca şi în celelalte două ocazii şi îi strigă:

— Steven, m-ai convins. Orice bărbat care poate folosi o plută drept armă – şi încă atât de bine că era aproape să mă înec – se bucură de respectul meu. Aşa că, de ce nu ai sări pe celălalt mal ca să putem sta de vorbă?

Malul cu pricina, remarcă Steven, nu mai era decât la şase picioare distanţă. Ar fi băgat mâna în foc că putea să sară cu ochii închişi, dar vezi că pluta era un pic cam alunecoasă pentru bocancii lui. Derapă şi ateriză pe burtă în apă şi-apoi se căţără pe mal, furios şi ud până la piele.

Până reuşi el să iasă, să se ridice şi să se întoarcă, Gi-Int-ul aşteptă în acelaşi loc, la vreo douăzeci de picioare

distanţă, de cealaltă parte a râului care se scurgea mult mai vijelios în acest loc. Iar pluta ajunsese deja prea departe. Chiar în momentul în care Steven îşi aruncă ochii după ea, pluta dădu colţul şi se pierdu din vedere în spatele unui tufiş ce atârna deasupra apei.

Pentru moment fu cuprins de regret. În ciuda primitivităţii sale, era totuşi un vehicul. Zorindu-se să iasă la mal cât mai repede, uitase că toţi oamenii de pe-acolo umblau numai pe picioare, şi că până şi o plută avea valoarea ei într-o asemenea societate.

Pentru Steven – care avea acasă propriul lui iaht (pe care nu-l folosise însă niciodată), turbojetul său particular cu patru motoare (cu două echipaje, din care unul permanent la dispoziţie) şi o întreagă varietate de alte mijloace de transport la îndemână

— Toate acestea nu făceau cât o plută, în momentul în care o pierdu.

Pentru că greşise de data asta, Steven, conform tradiţiei sale, uită imediat ceea ce se petrecuse. Instantaneu, totul era ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată un asemenea obiect. Ca şi cum prezenţa lui pe acel mal acoperit de iarbă ar fi constituit adevăratul început al situaţiei prezente. Completa ignorare a trecutului imediat includea până şi modul extraordinar în care ajunsese el la început pe plută.

Totul trebuia să dispară, astfel încât Steven să nu-şi poată spune mai târziu că o fi făcut probabil o greşeală. Şi totul a dispărut. Într-o frântură de clipă, totul se risipi în uitare graţie unui mecanism complex de autocenzură.

Cu situaţia astfel rezolvată, Steven se simţi dintr-odată mai optimist şi îşi interpelă inamicul:

— Ce ai de gând băiete?

Avea un ton de parcă i-ar fi spus: Zi-i iute şi nu te lungi.

Ăsta era Steven; îşi revenise la normal.

— Steven, uite cum văd eu lucrurile: eşti acum prea puternic ca să te mai pot înfrânge, aşa încât trebuie să cădem la învoială.

Afirmaţia aceasta îl lăsă pe Steven cu gura căscată. Cel puţin pentru moment, nu avea nimic cu care să se poată apăra în afara personalităţii sale şi a costumului spaţial care se şifonase bine de tot între timp. Nici măcar o armă. Niciun cuţit sau vreo rezervă de hrană nu mai avea, în niciunul dintre buzunare. Ieşind din navetă în prima lui zi pe Mittend, îşi golise toate buzunarele de tot ceea ce ar fi putut să-i deranjeze ţinuta.

Unul dintre prietenii mai zeflemitori ai lui Steven afirmase odată (şi încetase să-i mai fie prieten imediat după aceea) că, dacă Steven ar fi atins vreodată de legea mediocrităţii şi ar primi numai ceea ce merită, atunci s-ar risipi imediat într-un singur pocnet al ego-ului.

Însă adevărul era mult mai grav decât îşi imaginase respectivul. Steven putea să pozeze pentru statuia ego-ului, era ego-ul încarnat. Nici nu minţea, nici nu se prefăcea: Steven nu era omul care să *caute* să câştige vreun avantaj printr-o şmecherie conştientă. Nu era ceva incorect în el: el era incorectitudinea în persoană. Nu era decât o temeinică fabrică de intrigi, care funcţiona, aşa-zicând, pe principiul uitării instantanee şi a autoiluzionării, o filosofie de tipul *ia-viaţa-aşa-cum-e.*

Şi-acum se uită nedumerit la celălalt:

— Nu înţeleg ce vrei să spui prin „puternic”. De data asta sunt cu mâinile goale. Deşi aş putea găsi vreun par mai zdravăn pe care să-l folosesc drept măciucă.

Primi în schimb acelaşi zâmbet sardonic. După care, fiinţa aceea cu aparenţă umană se întinse pe malul lui în iarbă şi-i spuse cu o voce relaxată:

— Steven, pe mine mă cheamă Kroog, sunt în vârstă de aproximativ patru mii de ani pământeşti, şi mi-ar plăcea să te pot convinge că în cazul unei confruntări îndelungate nu ai şanse să-mi rezişti.

— Credeam că am stabilit odată asta pe Pământ, oftă Steven, atunci când ai venit să mă vezi prima oară. Şi după ce am fost de acord, ai încercat să mă ucizi. Deci care-i

următoarea ta minciună?

— Dacă aş crede că te-aş putea ucide cu uşurinţă, aş trece imediat râul şi m-aş transforma într-un urs sau într-un leu, şi te-aş sfâşia cu colţii. Îmi spui că nu ai nicio apărare de felul pistolului aceluia. Te cred. Dar nu asta-i problema noastră, clătină el din cap, nu, Steven. Tu eşti antrenat acum ca viitor tată, şi am impresia clară că pe tine te preferă *Mama.* Vreau să-mi promiţi că nu vei încerca asta niciodată.

— De acord, dar numai dacă mă duci înapoi pe Pământ.

— Nu sunt obişnuit, zise Kroog nedumerit, cu asemenea înţelegeri instantanee.

— Uite ce e, întotdeauna am avut toate femeile pe care le-am vrut.

— Nu mă înţelegi. De data asta e o situaţie specială. În fiecare an, aceste femei vor naşte opt sute optzeci şi şase de copii de la tine.

— Şi-aşa sunt deja prea mulţi oameni în lume, se zgribuli Steven. Şi la urma urmei cine o să aibă grijă de ei?

— Glumeşti poate. *Mama* dispune de bogăţia a nouăzeci şi opt de mii de planete. Incluzând servitori cu zecile de mii şi întregi secţiuni planetare pregătite pentru progeniturile cu pricina.

— Fir-ar să fie, se minună Steven, cum o fi ajuns un tip ca mine, de pe o planetă atât de mică cum e Pământul, să câştige un bilet pentru jocul ăsta?

— Pentru *că Mama,* toate mamele care o alcătuiesc, provin de pe Pământ. Aşa cum ţi-au spus, au atins accidental perfecţiunea, undeva prin Grecia, ca să descopere apoi că erau la discreţia oricui. Şi acum aproximativ patru mii de ani, au construit o navă spaţială, iar supravieţuitorii s-au retras pe Mittend.

— Bănuiesc, zise Steven sceptic, că tot undeva prin Grecia ai învăţat şi tu să vorbeşti atât de bine englezeşte.

— Eu personal nu sunt de pe Pământ. Am fost recrutat pentru afacerea asta cu douăzeci de ani înainte ca *Mama*

să-şi dea seama că odraslele mele sunt mai rele decât mine. Mulţi Gi-Int-i vizitează Pământul periodic. Ultima oară am trăit mai mult de douăzeci de ani la New York.

— Bănuiesc că aveţi un scop precis.

— M-ai văzut cum arătam în apă?

— Ca un fel de crocodil, se înfioră Steven.

— Ca să pot obţine cele opt sute optzeci şi şase de femei, a trebuit să mă adaptez structurii biologice pământene. Acum nu mă mai pot transforma decât în oameni sau animale pământene.

Dintr-odată, vocea i se schimbă. Obrajii i se colorară, ochii începură să-i strălucească, respiraţia i se acceleră.

— Steven, dacă o să vrei vreodată să ştii ce înseamnă cu adevărat senzaţiile tari, atunci încearcă salturile emoţionale nestatornice şi sălbăticia absolută a unui animal carnivor.

Steven ridică din umeri:

— Ei şi? Faci asta de câte ori îţi vine, şi-apoi te transformi din nou în om. Aidoma unuia care face dragoste înaintea micului dejun şi-apoi se dă jos din pat şi se duce la lucru şi se simte liniştit pentru o vreme.

— Din nefericire, se mohorî Kroog dintr-odată, apare o reacţie inversă neaşteptată a sălbăticiei şi ferocităţii celor mai primitive animale. Ca om, am atacat de multe ori alţi oameni şi i-am sfâşiat cu dinţii. În mod deosebit am făcut asta cu femeile, după actul sexual. Şi-apoi le devoram părţile mai gustoase.

— Ca de exemplu? întrebă Steven.

Kroog păru că nu aude întrebarea.

— *Mama* are nevoie de un bărbat care să renunţe cu totul la identitatea lui – să abandoneze în întregime ideea de ego. Adică exact opusul tendinţei noastre genetice, a Gi-Int-ilor.

— Ceva în genul vechii idei a contopirii cu neamul, se înfioră super-egoistul Steven. Chestii de filosofie orientală.

— Cam aşa ceva.

— Puah!

Steven nici n-ar mai fi avut nevoie de un alt argument ca să fie convins că *Mama* poate să-şi vândă oricui altcuiva farmecele.

— Gata, nu mai are rost să-mi spui altceva, spuse Steven. Ce mai facem acum? Mai avem de rezolvat ceva?

— Păi tot nu eşti interesat?

— Cu privire la ce?

Pe partea cealaltă a râului se înstăpâni liniştea. Li s-a întâmplat de multe ori oamenilor de pe Pământ să cadă pe gânduri după o discuţie cu Steven.

În cele din urmă, celălalt reluă încetişor:

— Am început să observ năravurile minţii tale. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Bine, te iau cu mine pe Pământ, cu propria mea navă.

— Să-i dăm bătaie.

— Nu eşti curios să ştii cum anume a fost distrus oraşul ăsta? întrebă jalnic Kroog.

— Nici pe Pământ nu m-am dat vreodată în vânt după ruine. De ce aş fi interesat de ele aici?

— Copiii mei îl bombardează pe rând în fiecare noapte cu piese de artilerie grea de tip terestru. Pentru ca *Mamei* să nu-i poată veni în minte că l-ar putea reconstrui cu bagheta ei magică.

Steven rămăsese cu ochii în zare. Explicaţia, dacă asta va fi fost, trecu pe lângă el.

Bărbatul acela gol mai rămase o vreme întins în iarbă. Apoi se ridică hotărât.

— Bine, să-i dăm drumul.

Capitolul 16

În timpul călătoriei spre casă, într-o navetă ce arăta ca un mic avion cu reacţie cu aripile ciuntite, Kroog nu făcu decât o singură observaţie, care îl nedumeri pe Steven şi asta imediat după ce îşi luară prima masă:

— Simţi ceva mai deosebit în acest moment?

— Nu, răspunse Steven, mirat dar sincer.

— Nava tocmai şi-a ajustat timpul. Ne-am întors deci în timpul vostru normal.

Ar fi pariat că Steven a înţeles despre ce-i vorba.

— Când aterizăm? întrebă Steven.

— După ce o să mai mâncăm încă o dată.

Vasăzică mergeau cam de nouăzeci de ori mai repede decât sistemele de transport super-luminice de pe Pământ.

Şi aşa şi era.

Nava coborî înspre acoperişul unei clădiri, care se desfăcu în ultimul moment ca să-i lase să intre şi apoi reveni la poziţia iniţială. Era o noapte întunecoasă şi Steven avu impresia că se afla undeva într-o câmpie, iar clădirea respectivă avea înfăţişarea unui hambar sau cam aşa ceva.

De altfel, puţin îi păsa. După ce coborâră din navetă, îl urmă pe Kroog de-a lungul mai multor coridoare, şi apoi într-un garaj. Kroog se instală la volanul unei maşini, care se dovedi a fi, după ce aprinse farurile, un Mercury verde. La invitaţia lui Kroog, Steven urcă şi el pe scaunul din faţă.

Uşa garajului se deschise, ieşiră, şi o luară de-a lungul unui drum de ţară. Străbătură în jur de o oră acel ţinut care arăta oarecum ca New Jersey şi ajunseră în cele din urmă la

un aeroport: *AEROPORT – Patterson. Pennsylvania,* arăta indicatorul.

Kroog opri în faţa intrării strălucitoare a acestuia, scoase un portmoneu, numără două sute de dolari în bancnote de câte douăzeci de dolari şi-i dădu lui Steven:

— O să ai nevoie de ei ca să ajungi la New York.

— Bine.

Era pe punctul de a deschide. portiera să iasă, când Kroog făcu o afirmaţie care explica de ce îşi ţinea cu atâta sfinţenie promisiunea pe care o făcuse:

— Îmi dau seama că este în interesul meu să am încredere o dată în atitudinea ta în ceea ce priveşte întreaga afacere. La urma urmei, dacă n-o să te ţii de cuvânt, ne vom întoarce înapoi de unde am plecat. Aşa că nu pot decât să-ţi spun că, în cazul în care te mai arăţi vreodată pe Mittend, să ai pistoalele pregătite şi să fii gata să mori.

Steven fu deranjat un pic de acest comentariu. O ameninţare de orice fel îi strica un anume echilibru, undeva în interior.

În acest moment însă, dezechilibrul nu era suficient pentru a justifica neplăcerea unei alte călătorii pe Mittend.

— N-ai nicio grijă! replică el iritat. Dacă o să fie după pofta mea, n-o să mă mai vezi niciodată.

Ieşi apoi din maşină, fierbând un pic de furie, şi o luă direct înspre sala de aşteptare, fără să mai privească în urmă. Kroog o fi plecat probabil, dar acest lucru nu l-a interesat câtuşi de puţin pe Steven, care se plictisi groaznic stând la rând ca să-şi ia un bilet pentru un helitaxi ce urma să plece înspre New York în treizeci şi opt de minute. Înainte să urce la bord, Steven avu una dintre acele reacţii subconştiente instantanee, legată acum de consecinţele întoarcerii lui acasă, şi îşi sună tatăl.

Când auzi în receptor vocea familiară a acestuia, începu fără nicio introducere:

— Uite ce e, tată, m-am întors. De data asta sunt chiar eu, şi…

Numai atât apucă să-i spună. La celălalt capăt al firului se auzi un suspin adânc şi fu întrerupt de o voce şovăitoare:

— Steven, tu eşti…

Ce sărăcie, se gândi Steven, sigur că sunt eu. Doar abia i-am spus cine sunt şi dacă are urechi poate şi el să-mi recunoască vocea…

Fu cât p-aci să-şi pună în circulaţie sentimentele, când, spre completa sa uluire, bătrânul izbucni în lacrimi şi repetă:

— Steven, tu eşti…

Şi mai trecu ceva vreme până când Masters Senior izbuti să fie din nou coerent. Până una alta, Steven, nerăbdător, era mereu cu ochii pe ceas. Deşi avea tot timpul la dispoziţie. Dar avea el sentimentul că vorbind cu tatăl lui, sau numai ascultându-l, nu făcea decât să-şi piardă vremea.

Când revărsarea emoţională atinse în sfârşit o cotă normală, rezonabilă, clară, Steven îi spuse:

— Nu prea am chef să dau buzna peste Utgers. Aşa că ce-ai zice să trimiţi pe cineva să le dea celor doi un picior în fund, înainte să ajung eu acasă? Bine?

— Mai bine am sta un pic de vorbă cu Utgers mai întâi, îi replică Masters Senior, ale cărui sentimente redeveniseră de marmură. Din câte pot să deduc, e vorba acum de Mark Broehm, şi ar trebui să aflăm prin ce a trecut între timp.

— N-ai decât să-l întrebi.

— Bine, bine, îl recunoscu bătrânul Masters pe vechiul Steven şi atitudinea lui, forţată evident, de neamestec. O să-mi trimit secretarul să-ţi dea şi ţie o copie a întrevederii.

Steven tocmai îşi deschise gura pentru un „Nu-ţi bate capul!” dar o închise la loc, cuprins de milă. Îşi amintise vechea lui politică de a-şi lăsa tatăl să ia anumite iniţiative nevinovate. Bătrânul, care era deja un incredibil bătrân de patruzeci şi patru de ani, îşi luase de multă vreme obiceiul

să-l ţină pe Steven „la curent”. În consecinţă, Steven avea într-unul dintre dulapurile lui de haine un fişet special, care conţinea probabil copiile actelor tuturor operaţiilor şi afacerilor lui Masters din întreaga lume – din care Steven nu citise niciodată nici măcar un rând, evident.

Pe fir se auzi cum Masters Senior îşi drege vocea, ceea ce îl avertiză pe Steven asupra unor şi mai plictisitoare remarci care erau pe drum. I le reteză scurt cu o minciună:

— Îmi pleacă avionul, tată. Trebuie s-o şterg. Hai pa!

— La revedere, se resemnă tatăl.

— Pa, pa.

Şi închise, uşurat că scăpase de o pacoste.

După aproximativ treizeci şi unu de minute de zbor, hovercraftul se aşeză uşurel pe acoperişul lui Stigmire Towers, şi din el descinse un tânăr de înălţime medie şi extrem de bronzat. La douăzeci şi trei de ani, Steven părea de optsprezece, cu excepţia ochilor, dar aceştia nu erau prea clar vizibili în lumina artificială din vârful turnului.

Şi fiindcă apartamentul lui se găsea la ultimul etaj, o luă spre intrarea în clădire, coborî un rând de scări şi iată-l în faţa uşii.

Ei bine, îşi zise plin de bucurie Steven, uite că iar încep frumoasele mele zile de altădată de la Stig.

Formă combinaţia cifrului, apăsă pe clanţă şi intră.

Imediat în faţa uşii era un vestiar astfel proiectat încât cei care deschideau uşa să nu poată vedea imediat ceea ce se petrece în salonul principal.

Intrând în vestiarul cu pricina, Steven observă că lumina era aprinsă.

Of, fir-ar să fie, bătrânul e deja aici.

La naiba, se gândi el intrând, n-ar lăsa omul liniştit până dimineaţa; şi prima persoană (se dovedi apoi că şi singura), pe care o văzu, fu Lindy Utgers.

Era aşezată pe canapea cu faţa înspre intrare, cu picioarele ei lungi adunate sub ea. Era stacojie la faţă, dar

hotărâtă.

Steven intră şi o privi de sus:

— Eşti singură?

Lindy dădu din cap, îşi înghiţi un nod şi spuse cu o voce joasă:

— Mark a plecat cu maşina pe care a trimis-o tatăl tău.

Ridică apoi din umeri şi adăugă:

— Eu n-am vrut să plec.

— Şi cum stăm cu planul tău iniţial de protejare a trupului lui Daniel Utgers de alte femei?

Lindy se uită în altă parte iar culoarea nu i se duse din obraji.

— Nu avea niciun rost. Şi la urma urmei, oricum n-ar fi fost Dan. Îmi dau seama acum de diferenţă.

— Dar nici eu nu sunt Dan.

— M-am obişnuit cu tine, zise Lindy voioasă, cu personalitatea ta. După ce m-am chinuit o oră ca să-mi dau seama că Mark era chiar Mark şi nu erai tu, m-am dus în dormitorul tău şi am încuiat uşa. Şi am stat acolo până a sunat tatăl tău.

Era vechea reacţie tipică a femeilor (credea Steven cu modestie) la averea lui Masters. Oricum ar fi fost, fapt era că loialitatea ei în această primă noapte a întoarcerii lui nu-i cădea rău deloc. Simţea el că trupul lui Steven cam fusese privat de compania unei femei. Se şi întrebase deja pe care din vechile lui prietene să o sune.

Acum însă nu mai era nevoie. Credincioasa Lindy avea să-i umple golul următoarelor câteva zile, până ce avea să se adune şi să-şi ia Viaţa de la început.

Steven avea convingerea vagă şi nemulţumită că va avea de suportat inevitabile întreruperi şi întrebări. Aşa că, da, până ce va scăpa de tot chinul ăsta, Lindy – în ciuda vârstei pe care o avea, căci acum douăzeci şi şase de ani îi păreau lui Steven dintr-odată enorm de depărtaţi – va fi, fără îndoială, lângă el.

Dar vai, nu avea să fie chiar atât de simplu.

Capitolul 17

Coeficientul de echilibru mental al lui Steven nu era prea ridicat.

Dar nu fusese niciodată, după o anumită vârstă, cu totul împrăştiat. Nu era un schizofrenic Steven. Dacă ar fi fost vreo clasificare simplă care să i se potrivească apoi era… paranoic.

Luaţi o viziune îngustă asupra lumii, adăugaţi subiectivitate cât cuprinde, presăraţi totul cu iluzii de grandoare… şi-l veţi obţine pe Steven.

În trupul altcuiva, Steven nu avea nicidecum o altă personalitate. Rămânea tot Steven.

Dar asta până la întoarcerea lui de pe Mittend.

Cei care l-au observat pe Steven în timpul zilelor în care Lindy devenise tovarăşa lui de toate zilele şi de toate nopţile, au constatat scăpări ciudate ale felului său obişnuit de a fi.

Manifesta tendinţa de se adânci în stări de o profundă melancolie. Stătea în picioare sau aşezat şi dintr-odată parcă ar fi fost atras de cine ştie ce asociere mentală, într-un univers interior numai de el ştiut.

Oare ar fi fost posibil să fi avut loc vreun scurt-circuit psihic în capul lui atât de arătos, care să-l atragă înspre limita schizofreniei? Cei din cercul lui Steven, care se pricepeau la chestii de felul ăsta şi care începuseră din nou să se adune, ca în vremurile bune, la petrecerile lui nocturne, îşi şuşoteau unul altuia această întrebare gravă. Şi aproape de fiecare dată răspunsul era da.

De fapt i-ar fi fost destul de greu chiar şi celui mai învăţat membru al profesiunii psihiatrice să treacă dincolo de simpla speculaţie, în cazul unui individ atât de versat în supravieţuire ca Steven. Neştiut de cei din jur, Steven se gândea în acele momente la *Mama.*

(Era un subiect despre care nu povestise nimănui nimic. Aşa încât evident că nu puteau să aibă vreo idee despre ceea ce se petrecea în mintea lui Steven în acele momente în care aluneca într-o stare de completă nemişcare).

Până şi propria atitudine a lui Steven faţă de aceste momente era cât se poate de autocritică. De fiecare dată când se cufunda în gânduri, se copleşea cu un torent de epitete nemiloase: ridicol, stupid, tâmpit, absolut imposibil etc. Dar fenomenul continua să se producă iar şi iar.

Steven se manifesta în acest fel din simplul motiv că nu poţi să te comporţi ca un automat întreaga viaţă. Când te lasă circuitele, robotul nu are cum să mai funcţioneze.

S-a observat în mod judicios că masculii speciei umane au puternica tendinţă de a-şi împrăştia sămânţa. Pe de o parte, în bărbat se ascunde un zeu – atributul comparabil în cazul femeii fiind prinţesă – pe de altă parte, acelaşi bărbat trăieşte într-o lume în care oamenii nu numai că nu pot să-şi ţină gura, dar chiar simt simultan nevoia să fie negativi în ceea ce spun. Aşa încât, încă din cea mai fragedă copilărie omului i se bate capul cu prostii, cum ar fi aceea că destinul lui ar fi să fie mâncat de viermi.

Asta strică totul. În consecinţă, impulsul lui normal este acela de a deveni nemuritor prin intermediul copiilor săi. Evident că Steven, care s-a pus de-a curmezişul acestei idei încă înainte de pubertate, a avut grijă ca, încă de la începuturile asaltului său asupra femeilor, să se asigure în mod absolut că niciuna dintre ele n-o să rămână, de voie sau de nevoie, însărcinată cu el.

Toate meditaţiile conştiente al lui Steven erau întemeiate pe acelaşi refuz al proiectului *Mamei*: ridicol, stupid, nu merita nici măcar o clipă de atenţia… dar asocierile

subconştiente continuau să iasă la iveală. Scene, imagini, figuri feminine îmbrăcate într-un alb angelic, înlănţuiri imaginative despre cum, când, unde, care, de ce, pentru ce să aibă 886 de copii pe an.

Îşi mai amintea despre vârsta pe care i-o destăinuise Kroog: 4000 de ani. Colosalul număr trecuse neobservat în acel moment, însă rămăsese totuşi agăţat undeva prin străfundurile memoriei lui Steven. Şi ieşea periodic prin faţa ochilor mintii lui, numai ca să-l arunce pradă unei mirări neputincioase.

Aşa încât cele două motivaţii automate se alungau una pe alta prin capul lui Steven, şi refuzau cu încăpăţânare s-o lase baltă şi să dispară atunci când acesta le ordona sever s-o facă.

Şi lucrurile se petrecură în aşa fel, încât Steven nici nu avu prea multă vreme să se gândească la asta.

Capitolul 18

— Porcule! urlă sergentul. Masters, când îţi auzi numele *te şi înfiinţezi!* În pas alergător.

Steven, care pornise în fugă până nici nu apucase sergentul să-l strige bine, avusese deja ocazia, până în această a opta dimineaţă a sa de condamnare pe viaţă, să-şi facă o idee clară asupra a ceea ce se petrece într-o închisoare militară.

— *Da, sir,* strigă el cu răsuflarea tăiată. Salută vioi şi încercă de bine de rău să ia poziţia de drepţi. Nu-i era deloc uşor, pentru că tremura din toate încheieturile de epuizare.

— Ordonaţi, sir.

— Ridică-mi creionul! L-am scăpat pe jos.

— Am înţeles, sir.

Steven se aruncă imediat în genunchi în faţa biroului, luă creionul, se săltă iarăşi în poziţia de drepţi şi strigă:

— Să vi-l dau, sir? Sau să vi-l pun pe birou, sir?

Privirea cenuşiu-albăstruie a îndesatului tablagiu căută intenţionat ochii albaştri ai lui Steven, îi găsi, îi fixă şi le ceru imperios supunerea. Steven se conformă imediat ocolindu-i privirile.

Subofiţerul, care avea în jur de treizeci de ani şi se numea Emmet Obdan, îi spuse:

— Pune-l pe birou între mâna mea şi bucata de hârtie pe care o am în faţă.

Pentru asta, Steven ar fi trebuit să se aplece peste birou şi deduse imediat ceea ce ar fi urmat. Îşi luă inima în dinţi, făcu un pas în faţă, se aplecă şi se întinse. Nu aşeză bine creionul la locul lui, că mâna sergentului ţâşni, iar palma ca

o lopată a acestuia îl arse scurt pe Steven peste obraz.

Steven se smuci înapoi, luă poziţia de drepţi, salută şi strigă tremurător:

— Mulţumesc, sir.

— Marş înapoi la sector[6], mârâi caricatura umană din faţa lui, şi să nu-ţi văd mutra!

— *Da, sir.*

Steven salută din nou, făcu scurt stânga-mprejur şi o luă la goană de-a lungul barăcii.

Îl ajunse însă din urmă un urlet ascuţit:

— Masters, înapoi fuga marş!

Steven derapă pe ciment, făcu din nou stânga-mprejur şi se întoarse cu aceeaşi viteză sinucigaşă. Execută aceeaşi procedură de salut, cu sufletul la gură:

— Da, sir? Ordonaţi, sir?

Ochii aceia batjocoritori îl ţintuiră mai întâi timp de un minut.

— E ceva în reacţia ta la metodele mele de instrucţie care nu-mi place, Masters.

— Credeam că m-am adaptat perfect, sir.

Obdan păru că nu-l aude:

— Am impresia că-mi urăşti duritatea, Masters. Pe scurt, că reacţionezi emoţional împotriva mea ca persoană, din cauza realităţilor disciplinei dintr-o închisoare militară.

— Oh, nu, sir, vă apreciez obiectivitatea.

Matahala de după birou îi ignoră din nou comentariul.

— Masters, nu putem tolera supunerea exterioară şi rezistenţa interioară. Ca preliminariu pentru această parte a programului de instrucţie, pune-te în genunchi şi linge-mi cizmele! Ei? Ce mai aştepţi? urlă Obdan.

Steven îşi umezi buzele uscate şi crăpate.

— Mi-e teamă, sir, că dacă o să fac ceea ce îmi cereţi o să mă loviţi cu piciorul în faţă.

— *Şi?* scrâşni sergentul.

---

6 În argoul militar *„a face sectoare”* înseamnă a face curăţenie (n. trad.).

— M-aţi putea nenoroci, sir.
— Şi?
— S-ar putea să se observe şi să fiţi pedepsit pentru asta, sir.
Obdan dădu la iveală o elaborată mimică de surpriză. Căscă gura mare, ridică din sprâncene şi îl fulgeră cu privirea.
— Ei, fir-aş al naibii. Vasăzică pentru *mine* îţi faci tu griji. Foarte înduioşător, Masters. Dar nu eşti primul în această situaţie. Şi cred că se întâmplă din cauză că sunt eu simpatic, Masters. Pentru că aproape toţi chiulangiii ca tine se dovedesc mai devreme sau mai târziu atât de simţitori, şi…

Urmă una dintre acele lungi conferinţe, pe care, indiferent de subiect şi indiferent cât de personală era, Steven nu fusese niciodată capabil să le urmărească. Pe măsură ce vocea aceea dementă bătea câmpii mai departe, neauzită, slobozindu-şi cu viteza sunetului mesajul său maniacal, Steven fu cuprins de o ciudată şi limpede stare de linişte şi luciditate (cu excepţia momentelor în care discursul era presărat de urlete). Era conştient de prezenţa celorlalţi prizonieri din celălalt capăt al barăcii, care răzuiau de zor la podele. Până acum câteva minute se spetise şi el alături de ei. Pentru ca într-o dată să urmeze, ce! Al cincizeci şi treilea coşmar în opt zile. Acesta era numărul confruntărilor la care îl supusese Obdan, începând cu prima dimineaţă la ora 6.
Fiecare din ele fusese agrementată de una sau mai multe palme, una sau mai multe lovituri de bocanci în fluierele picioarelor, iar impulsul de a riposta, ce sta gata să izbucnească în Steven, era ţinut în frâu de un singur fapt de rău augur. De partea cealaltă a gratiilor de oţel, la numai câţiva yarzi distanţă, stăteau pe poziţie gărzi înarmate, şi de fiecare dată când Obdan îşi făcea de cap, trei soldaţi din imediata apropiere îşi luau armele la ochi şi se pregăteau

să tragă.

Oare chiar l-ar fi ucis dacă ar fi tras? Steven era aproape pe punctul să-i pună la încercare de bună voie. Dar numai aproape.

Se uită cu coada ochiului înspre grilaj, rapid, să vadă care e situaţia. Şi inima îi stătu în loc. De data asta erau patru, cu armele la ochi, aşteptând.

E-he, cred că sunt deja condamnat…

Totul dăduse năvală peste el aproape la fel de repede cum se întâmplase şi acum. În cea de-a doua dimineaţă, soldaţii îl escortaseră la laboratorul biofeedback, ca să fie decondiţionat, cum spuneau ei.

O făcuseră cu forţa, iar lui nu-i plăcuse defel. Steven fiind, nu se pricepea deloc să-şi înfrâneze ostilitatea, şi ajunse să fie privit ca un inamic.

Lui Steven îi părea evident că cei de la laborator habar nu au de ceea ce fac. Experimentatorii erau bolnavi şi nimeni nu băga asta în seamă. Aveau limbile împleticite, se bâlbâiau fără încetare – iar cei care erau în această situaţie, nu făceau legătura între acest sindrom şi munca pe care o făceau.

Abia putea să-l audă pe Bronson, cel care fusese desemnat să-l interogheze. Vocea lui Bronson nu mai era decât o şoaptă slabă şi din când în când, atunci când starea i se agrava, dădea vag din mână şi murmura:

— Asta e. N-am nimic.

Bronson voia, aşa cum se exprimase el meticulos, o dare de seamă amănunţită asupra a „ceea ce spuneai că ţi s-a întâmplat pe Mittend”.

Această modalitate specifică de referire la ceea ce suferise nu întârzie să-l calce pe nervi pe Steven. În ziua următoare, după ce reluase din nou în amănunt aceleaşi evenimente, Steven se ridică şi făcu prima încercare de a obţine şi el informaţii.

Ochii căprui şi strălucitori ai lui Bronson se îngustară.

— Nu-i treaba mea să fac (ceva).

Poate că spusese „evaluări”, dar din nefericire vocea începuse să i se şteargă imediat ce începuse propoziţia, iar sunetul căzu de la pragul audibilităţii la cel al inaudibilităţii, pe o curbă extrem de abruptă.

— Dacă există asemenea fenomene ca metamorfoza, insistă Steven, atunci de ce Gi-Int-ul nu s-a transformat într-o formă de viaţă terestră primitivă, într-un monstru preistoric, ori de ce nu a adoptat o formă complet necunoscută, cum există, bănuiesc, pe una dintre cele 98000 de planete cu care *Mama* este în legătură? Sub o asemenea înfăţişare, m-ar fi putut face una cu pământul doar cu un şfichi de coadă de dinozaur.

Steven n-a aflat niciodată pentru ce o fi primit răspuns la întrebare. Atunci când un sceptic este confruntat exact cu îndoiala pe care îi vine greu să se împiedice s-o dea pe faţă, şi când, mai mult decât atât, îndoiala este formulată de un om care, până în acel moment, a fost considerat un mincinos înrăit (cam asta credea Bronson despre tot ceea ce îi povestise Steven), atunci scepticul este pentru moment cuprins de zăpăceală. Şi, chiar pentru scurt timp, adevărul iese la iveală.

— Probabil că nu persistă la nivelul celulelor mai mult decât o vagă amintire a originii marine a omului sau a monştrilor preistorici, îşi dădu cu părerea Bronson. Aşa încât, eventualul model disponibil – adică programul genetic al acestuia – nu mai poate fi duplicat. Însă capacitatea de a duplica un crocodil ar putea fi explicată prin interacţiunea directă între cele două câmpuri Kirliann. Şi nu văd de ce, ridică Bronson din umeri, aceeaşi duplicare n-ar mai fi posibilă şi în cazul unei fiinţe extraterestre.

Iată un răspuns onest, obţinut printr-o chichiţă accidentală a psihologiei umane. A fost în parte şoptit, în parte murmurat, în parte sâsâit, în parte ghicit, dar esenţialul a fost spus. Şi asta i-a adus din partea lui Steven

un prim elan reticent de simpatie. Iar Steven îşi reaminti tardiv de o vorbă pe care o auzise cândva: şi anume că un psihiatru nu trebuie să fie el însuşi întreg la minte ca să-i poată îngriji pe alţii. Dacă îşi cunoaşte meseria şi aplică ceea ce ştie aşa cum trebuie, poate să aducă la linia de plutire menajul altcuiva, chiar dacă al lui a intrat de mult la apă etc. În mod similar, Bronson putea să utilizeze complexul sistem EEG, să manipuleze câmpurile Kirliann, să activeze stimulatorii, şi să realizeze o decondiţionare mecanică perfectă.

Din nefericire, era un pic cam târziu pentru Steven să-şi facă o impresie favorabilă, pentru că într-o cameră alăturată, şi cu efecte şi mai dezastruoase, un alt asemenea expert dispunea de versiunea Utgers a lui Mark Broehm, care îşi destăinuia propriile sale aventuri.

Ceea ce Steven nu ştia, şi ceea ce anchetatorii nu putură la început să priceapă, era faptul că Mark susţinea că nu a fost pe Mittend decât cinci zile. Timpul comparabil care trecuse pentru Steven era de două luni şi unsprezece zile.

O grămadă de minute şi secunde.

După interogatoriul la care fusese supus în dimineaţa celei de-a treia zile, în momentul în care Steven se pregătea să intre în uriaşa sală de mese a complexului de laboratoare ca să-şi ia prânzul, fusese arestat şi dus într-o închisoare militară.

La proces, care începu după numai două zile în faţa a cinci generali, a fost acuzat de faptul că nu fusese niciodată, personal, pe Mittend. Procurorul declară încă de la bun început:

— Aducem respectuos în atenţia onoratei curţi faptul că acuzatul este un bărbat al cărui tată, prin influenţa pe care o are, a privat armata de ocazia de a reeduca un nemernic răsfăţat. Este binecunoscut faptul, continuă el, că cei super-bogaţi şi super-puternici cheltuiesc adesea bani cu nemiluita pentru a-şi depista sosii cât mai asemănătoare,

de serviciile cărora se folosesc într-o întreagă varietate de activităţi periculoase. Sosia lui Steven a primit, desigur, destui bani ca să fie de acord să plece pe Mittend. Ajungând acolo, nu s-a îngrijit să-şi ia precauţiile de rigoare (probabil din cauză că nu era el persoana reală, şi-aşa nu a luat călătoria în serios). Se ştie bine ce anume a făcut. A luat-o razna pe dealuri şi probabil că şi-o fi pierdut viaţa.

Atunci când Bronson a compărut la bară, tonul serios de până atunci al şedinţei s-a transformat într-un adevărat caraghioslâc. Refuză să se prezinte vreo dovadă documentară. Sistemul biofeedback, spuse el, operează în parte pe baza unei sincere cooperări. Şi adăugă:

— Ştiam că o să avem de furcă atunci când Steven a declarat că a revenit de pe Mittend într-o zi sau două, cu o super-navă-spaţială condusă de un fost crocodil.

Conform opiniei ulterioare a lui Glencaim, Steven n-a mai avut nicio şansă după această frază.

Cererea avocatului apărării ca mărturia lui Bronson să fie documentată nu a mai fost luată în considerare. Obiecţiile procurorului împotriva oricăror probe sau martori ai apărării au fost susţinute atât de persistent încât, în cele din urmă, Glencaim zise cu un zâmbet amar:

— Ţin să-l felicit pe domnul colonel procuror pentru remarcabila sa înţelegere a condiţiilor meteorologice care predomină în acest tribunal. Pentru Steven Masters Junior a venit iarna.

…În ceea ce îl priveşte pe Steven, aflat în poziţie de drepţi în faţa sergentului Obdan, toate aceste amintiri nu i-au străbătut conştiinţa exact în ordinea lor de desfăşurare. Ci au format mai degrabă un bulgăre unic şi uriaş care îl sufoca.

— Culcat, ţipă Obdan, să nu vin eu la tine, că apoi iar…

În vreme ce sergentul scuipa aceste cuvinte, Steven se refugie în sfârşit în acele reacţii de moment subconştiente, care în cazul lui făceau oficiu de logică în situaţiile de stres extrem.

Amintire: Nu pot să redevin *Mama*!

Amintire: Nu pot să mă transform în cineva căruia i-am făcut vreun rău…

(Aceste două realităţi îi fuseseră comunicate şi el credea în ele).

Atunci, cine?

Reacţia de fracţiune de secundă a fost aceea că ar trebui să fie cineva cu care să se fi purtat frumos.

Nu putea să-şi amintească nici măcar de o singură persoană de acest fel, cu excepţia poate… dar nu, prea era marginal. Şi totuşi… nu…!

În această ultimă clipă gândul ajunsese suficient de aproape de conştiinţa lui Steven încât acesta să fie revoltat de posibilitatea ca cineva să fie aruncat în situaţia grea în care se găsea el.

— Nu, nu! aproape că strigă Steven.

— Da, da! îl maimuţări tablagiul, ridicându-se în picioare.

Dar fapt era că nu i se mai adresă multă vreme lui Steven.

Capitolul 19

Steven rămase o vreme întins cu ochii închişi, experimentând o emoţie necunoscută şi absolut devastatoare. Se ura pe sine însuşi.

Pentru că bănuia cine putea să fie.

Şi, evident, la această oră a dimineţii, la câteva minute după opt, putea să parieze că Stephanie se găsea în patul ei sau al altcuiva... cu cineva.

Ipoteza că s-ar putea ca în pat cu Stephanie să fie un bărbat nu-i deşteptă deloc lui Steven speranţa. Ei, acum i-acum, am ocazia să văd ce înseamnă sexul de cealaltă parte a baricadei...

Într-o instantanee izbucnire de nelinişte, Steven se transformă într-o potenţială lesbiană – în rolul bărbatului.

Ideea unei asemenea posibilităţi îi distrase şi îi acapară mintea şi simţirea într-un asemenea hal, încât pentru un minut sau două uită cu totul de rest.

Deschise ochii încordat. Întoarse capul înfiorându-se şi văzu...

Că era singur (a).

Ei bine, răsuflă Steven uşurat, şi dintr-odată îngăduitor, poate că la urmei nu-i nici ea decât o fată care aşteaptă să se mărite, ca toate celelalte.

Cum se uitase rapid cu coada ochiului, zărise în trecere părul blond şi bogat, răsfirat pe cealaltă pernă. Şi când îi dădu prin minte că părul cu pricina era acum al său, se scutură cuprins de o masculină ruşine faţa de degradarea la care fusese supus, redus fiind la statutul de femeie.

Se scurseră aşa câteva secunde şi-apoi remarcă un lucru care îl şocă oarecum: la urma urmei nu se simţea defel mai rău ca înainte…

Slavă Domnului!

Rămăsese tot un trup cu cap şi cu creier. Micuţa diferenţă dată de organele genitale şi de legătura lor cu restul sistemului nu părea să-i fi afectat în vreun fel conştiinţa.

Îşi reveni astfel atât de repede încât nici nu mai dădu apoi vreo importanţă acestui fapt.

Şi-apoi îşi aduse aminte.

Şi-o închipui fulgerător pe sărăcuţa Stephanie înfruntându-l pe sergentul Emmet Obdan.

Sări din pat şi se duse la telefon.

Observă în trecere extrem de feminina cămaşă de noapte, scânteierea de ivoriu a piciorului, mâna zveltă cu care ţinea receptorul, degetele fine, subţirele şi moi care formau numărul secret.

De data asta i-a fost un pic cam greu să-l convingă pe Masters Senior. Cel care trebuia să convingă nu era acelaşi Steven categoric – mai ales după cincizeci şi trei de dueluri unilaterale cu sergentul Obdan. Însă la aproximativ o oră după telefon, bătrânul Masters, însoţit de două secretare, îşi făcu intrarea în apartamentul lui Stephanie.

Cele două secretare se duseră în bucătărie şi făcură o cafea, Steven Senior şi Steven Junior luară loc în salon.

Tatăl lui Steven asculta cu o expresie absentă vocea uşor răguşită a lui Stephanie descriindu-i cu ocazionale acorduri de soprano primele opt zile de închisoare ale lui Steven, care îşi sfârşi relatarea exprimându-şi sincera mirare cu privire la asprul tratament pe care-l suferise acolo. Părerile lui asupra forţelor armate în toate domeniile fuseseră critice, dar indiferente, explică el sincer. Tovarăşii lui din cele două expediţii pe Mittend erau cu toţii nişte ofiţeri

curajoşi, cinstiţi, hotărâţi şi devotaţi. Până şi condamnarea lui la muncă silnică pe viaţă îi păruse la momentul respectiv una dintre acele crude dar simple întorsături ale soartei de care eşti lovit atunci când te complaci la un nivel de prostie.

— Asta am fost atunci când m-am oferit voluntar pentru prima expediţie – un prost, concluzionă Steven.

— Îmi vine greu să cred că nu ai provocat tu ceva probleme în închisoare, stârnind astfel antipatia cuiva, spuse tatăl lui după un moment de tăcere.

— Stăteam smirnă cu toţii şi Obdan acela a trecut pe la fiecare şi s-a legat de paisprezece oameni din douăzeci şi trei. Mi-am închipuit ce se întâmplă până să ajungă la mine şi am stat nemişcat în poziţia de drepţi. Dar m-a tras de haină, m-a dezechilibrat şi mi-a tras o palmă groaznică peste faţă. Atât de zdravăn, că puţin a lipsit să nu mă trântească la pământ. Nervos apoi că nu păstrasem poziţia de drepţi, a început să mă lovească peste fluierele picioarelor cu bocancii. Asta s-a întâmplat numai cu câteva minute după ora şase dimineaţa în prima zi.

Trupul subţirel al Stephaniei se înfioră:

— M-am gândit după aceea aş face foarte bine să încerc să mă adaptez până ce tu şi Glencairn o să faceţi tot posibilul aici.

— Ne-am lovit de un zid de piatră, oftă tatăl său. S-ar părea că starea de spirit din tribunalul militar reflectă părerea generală a oamenilor. În ochii publicului apari ca un playboy iresponsabil din cauza căruia au murit şi cei trei oameni pe Mittend. Aşa încât nimeni nu îndrăzneşte să mişte niciun deget de teama să nu se spună că a fost cumpărat de banii lui Masters.

Steven avu o primă *reacţie,* acel complex specific de idei subconştiente care constituiau singura sa pretenţie de gândire logică:

— Sună de parcă toată lumea ar avea ce ar avea cu mine personal. Şi nu prea îmi vine să cred.

— A fost un proces excesiv de rapid, făcu circumspect Masters Senior.

— Dacă numele meu a fost împroşcat cu noroi, propuse vocea cristalină a Stephaniei, poate că în apărarea versiunii Broehm a lui Utgers veţi putea obţine totuşi dovezile pe care nu au vrut să le accepte în tribunalul militar.

— Acesta a fost şi planul nostru, dar dintr-odată a încetat urmărirea împotriva lui şi a fost eliberat.

— Acea *Mamă* multiplă de care ţi-am povestit şi care se găseşte undeva nu ştiu unde, m-a lăsat să înţeleg că încearcă de mulţi ani să împiedice invazia Gi-Int-ilor, şi se pare că unul dintre motivele pentru care rezistenţa este totuşi posibilă ţine de ajustarea internă foarte dificilă în cazul trecerii dintr-o galaxie în alta. De aceea au Gi-Int-ii nevoie de modele.

— Planeta Mittend a fost aleasă ca ţintă pentru o expediţie interstelară pentru că este o planetă care a apărut dintr-odată pe orbită în jurul unei stele pe lângă care până atunci nu fuseseră detectate deloc corpuri planetare. Cel care a luat decizia de plecare într-acolo a fost generalul Sinter.

— Generalul Sinter cel adevărat probabil că odihneşte pe undeva printr-un mormânt anonim.

— Dacă nu cumva a fost mâncat, replică fără ezitare bătrânul.

— Doamne Dumnezeule!

— M-am uitat într-o hartă stelară, reluă Masters Senior. Sistemul solar se găseşte chiar la periferia galaxiei noastre, şi între noi şi oricare altă galaxie în această direcţie nu-i decât un spaţiu gol.

— Şi totuşi, argumentă Steven de parcă ar fi gândit cu adevărat aşa cum gândeşte toată lumea, nu cred să existe prea mulţi agenţi de teapa lui Kroog şi a lui Sinter infiltraţi pe Pământ. Altfel n-ar fi avut nevoie să se folosească de unul ca mine drept diversiune.

— Mie nu mi se parc că ai fi doar o diversiune. Şi de

aceea nu înţeleg ce anume se întâmplă de fapt. Ce informaţie atât de importantă deţii tu, încât cineva să depună toate eforturile ca să te scoată din joc?

Steven nu mai zise nimic. Se gândea la un lucru pe care nu-l mai povestise nimănui: cele 886 de femei care voiau să-l ia de bărbat.

Nu-i trecu bine prin minte această amintire că resimţi… o umbrire a conştiinţei.

Undeva, adânc în interiorul lui, se păstra în continuare legătura cu *Mama. O* anume parte a lui primea şi cataloga toate acele mesaje pe care le schimba cu ea, şi dădea câte un răspuns fiecăruia din ele minut după minut… prin intermediul ei.

Şi îi veni fulgerător o idee: răspunsul la problema care îl frământa erau sutele de persoane cărora le cauzase atâta necaz.

Propunerea pe care se auzi el însuşi făcându-i-o tatălui său era aceea că toate acele sute de oameni să fie răsplătiţi cu ajutorul banilor lui Masters.

— Cum o să-ţi aminteşti tu toate acele nume suficient de bine încât să-i putem găsi pe toţi? se miră bătrânul Masters.

Era un moment destul de penibil. Cum să-i explice că păstrase o evidenţă a tuturor acelor nenorociţi?

Analizând toate argumentele pro şi contra ale acestei situaţii în mai puţin de o zecime dintr-un sfert de secundă, după obiceiul lui. Steven îi spuse:

— Hai mai bine să mergem la Stig şi o să-ţi arăt. Lindy mai e încă acolo?

— Nu. I-am dat întreg cuantumul sumei pe care a cheltuit-o soţul ci ca să iasă cu basma curată din procesul pe care i l-ai intentat tu, şi s-a întors acasă, zâmbi bătrânul. M-a sunat tot ea mai târziu şi se pare că întoarcerea acasă s-a dovedit de bun augur. Expediţia de pe Mittend intră periodic în contact cu familiile membrilor acesteia, aşa încât ea a putut să stea de vorbă cu versiunea Mark

Broehm a lui Daniel Utgers, i-a spus despre banii pe care i-a primit, iar el a rugat-o să-mi mulţumească. Astfel că n-am făcut decât să-ţi urmez sugestia fără să ştiu.

— Nu înţeleg totuşi cum de nu s-a legat nimeni de tine?

— Doar semănăm, îi răspunse vesel Masters Senior. Sunt şi eu unul dintre aceia care cad tot timpul în picioare. Mă aflu mereu în siguranţă şi astă într-un mod foarte complex. Ar fi nevoie de o organizaţie foarte puternică pentru ca sistemul meu să poată fi penetrat. Ca să fiu sincer, nu am deloc impresia că acei Gi-Int-i au deja o atât de mare influenţă pe Pământ.

Capitolul 20

După amiază sosi la apartamentul din Stigmire un stenograf care copie toate numele din registrul lui Steven. Lista a fost după aceea multiplicată iar o firmă destul de mare de detectivi particulari şi-a pus la treabă întreg personalul – şi în scurt timp telefoanele au început să ţârâie.

Au fost descoperite nouă sute douăzeci şi trei de persoane din cele cu puţin peste o mie, şi asta în ceva mai mult de două zile. Bătrânul Masters care venea din când în când să supervizeze acţiunea, clătina din cap mirându-se de numărul atât de mare de oameni.

— Nu văd cum ai avut timp să faci rău chiar atâtor persoane, când nu ai decât douăzeci şi trei de ani.

— Nu a fost deloc uşor, murmură Steven.

Şi el se minună un pic. Fir-ar să fie, cum am putut să pierd vremea. Şi totuşi, îşi aminti el, de fiecare dată încerca o plăcere deosebită să le plătească cu aceeaşi monedă celor care comiseseră o cât de mică ofensă împotriva lui, ori numai îşi imagina el acest lucru.

Acum totul urma să fie pus la punct. Adevărată sau falsă, pacea avea să fie declarată – sau cumpărată. Şi câtă vreme „îndreptarea răului” era Marele Ideal al lui Steven Masters Senior, aveau să se găsească destui bani pentru asta.

Bărbaţii de pe listă au fost sunaţi de femei cu voci plăcute şi muzicale, femeile de bărbaţi cu o voce masculină (adică baritonală), iar povestea care le-a fost spusă tuturor era crudă dar adevărată: după ce Steven a ajuns la

închisoare, i-au venit minţile la cap şi a fost cuprins de remuşcări, regretându-şi nebuniile şi răutăţile. Oare nu ar exista vreun mod în care s-ar putea răscumpăra?

A fost închiriată apoi o sală şi a fost convocată o adunare generală. Şi puţini din cei chemaţi n-au fost mulţumiţi: „Spune-i lui Steven să-l ia naiba. N-are el destui bani pentru tot ceea ce mi-a făcut.”

Toţi ceilalţi au fost evident stimulaţi la gândul că poate totuşi o să aibă.

Pentru cei refractari a fost angajat un corp special de negociatori.

În seara stabilită, oamenii au început să sosească, şi încă devreme. S-a presupus pe baza unor multiple sondaje că cei mai mulţi dintre ei aveau să vină însoţiţi de soţ sau de soţie, iar pronosticul s-a verificat în proporţii masive…

La intrare au fost instalate microfoane clandestine iar la urechile celor postaţi în încăperi speciale pentru ascultare au ajuns conversaţii nu lipsite de interes:

— Aş vrea totuşi să ştiu, se adresă pe un ton de protest un soţ soţiei sale, cum ai făcut de l-ai întâlnit pe nemernicul ăsta de Steven? Şi ce ţi-a făcut care să te vatăme?

— Ei, şi tu acum dragă, doar ţi-am mai spus, îi răspundea iritată soţia. Mi-a propus ce mi-a propus, foarte indecent, şi evident că eu i-am spus unde să se ducă.

O altă femeie răspunzând la aceeaşi întrebare:

— Şi când l-am pus la punct, m-a lovit.

O a treia femeie avea vederi ceva mai liberale:

— Uite ce e, cu mult înainte de a afla măcar că exişti, m-am îndrăgostit şi eu de vreo trei ticăloşi din ăştia. Ei, şi unul dintre ei era tocmai Steven Masters. N-am petrecut decât trei nopţi cu el aşa că nu fi prea gelos.

În ceea ce priveşte timpul, fusese corectă. Uitase doar să menţioneze că, în termeni cantitativi, trei nopţi cu Steven erau echivalentul a trei luni cu soţul ei.

Nevestele nedumerite ale bărbaţilor care avuseseră de-a face cu Steven primeau replici de felul:

— Am obiectat la o opinie a lui cu privire la cei săraci; şi s-a înţeles cu editorul meu să cumpere întreaga primă ediţie a cărţilor mele, astfel încât acestea să nu fie difuzate. Şi ani de zile nu am fost citit de nimeni, cu excepţia lui Steven poate, căci cu cât erau cărţile mai bune, cu atât era el mai fericit blocându-le.

La intrarea în auditorium era un aparat care îi verifica silenţios pe toţi cei care treceau prin dreptul lui. Detectivii au luat deoparte trei bărbaţi, cărora le-au confiscat pistoalele ascunse, lăsându-i după aceea şi pe ei să intre.

Când a fost informat de acest lucru, Steven s-a mirat că erau atât de puţini cei care îi voiau răul.

Glencaim, care se adresa publicului de parcă s-ar fi aflat într-o sală de judecată, nu zăbovi prea mult asupra păcatelor lui Steven, dar făcu un scurt comentariu asupra procesului:

— A fost primul meu proces într-un tribunal militar şi am fost şocat de dezinteresul curţii faţă de probele materiale. Steven a fost oficial judecat pentru faptul că n-ar fi plecat cu adevărat pe Mittend, dar a fost totuşi condamnat pentru că ar fi comis acolo trei crime.

— Steven intenţionează acum, continuă el, să ofere tuturor celor invitaţi în această seară câte zece mii de dolari. Şi tot ceea ce s-a întâmplat să fie iertat şi uitat.

La pronunţarea cifrei toţi cei aflaţi în sală se foiră, îşi târşiră picioarele şi îşi ţinură respiraţia. După aceea urmă un moment de acalmie în care cu toţii – sau cel puţin o parte din ei – înmulţiră zece mii cu nouă sute. Toţi cei care au reuşit să facă acest calcul în minte – şi asta a fost următoarea reacţie a sălii – au fost cât se poate de audibil impresionaţi.

Izbucniră în aplauze. Unii indivizi mai neîncrezători, sau cei care nu fuseseră în stare să înmulţească, au fost şi ci antrenaţi de entuziasmul majorităţii. Aplauzele creşteau din ce în ce în intensitate şi erau din ce în ce mai susţinute şi la unison. Şi se opriră brusc atunci când Glencaim ridică

braţele şi spuse:

— Toţi cei care sunt de acord să lăsăm uitării tot ceea ce a fost. pot să meargă în spatele sălii la sfârşitul întâlnirii. Acolo vor fi aşteptaţi de treizeci de fete cu cecurile deja completate şi garantate. Nu va trebui decât să semnaţi o simplă declaraţie de patru rânduri, în care sunteţi de acord să-l absolviţi pe Steven de orice reproş în sufletul dumneavoastră.

— După cum vedeţi, avantajul dumneavoastră este dublu. Mai întâi, veţi fi eliberaţi de orice viitoare posibilitate de transfer mental de genul celei în care sunt încă implicaţi Mark Broehm şi Daniel Utgers. Şi apoi, evident, sunt banii. Steven şi tatăl lui speră că îi veţi putea folosi pentru ceva special, pentru ceva ce v-aţi dorit întotdeauna să faceţi sau să cumpăraţi.

Din nefericire, nu toţi s-au dus să-şi ridice cecurile la momentul cuvenit. Optzeci şi una de persoane veniseră din pură curiozitate, iar acum majoritatea dintre ei voiau să demonstreze cu martori că au fost şi ei invitaţi.

Şaptezeci şi trei dintre non-semnatari îl dădură mai târziu în judecată pe Steven şi pretinseră daune morale care se ridicau la un nivel mult mai înalt decât cei zece mii de dolari. Pe cât se părea nu fusese nicio înţelegere între ei. Fiecare separat avusese acelaşi gând plin de bucurie: Ce mai ocazie să câştig o parte din banii lui Masters!

Fiind invitaţi la sărbătoarea iertării şi uitării greşelilor lui Steven, puteau să profite de asta în tribunal, iar lui Steven i-ar fi fost greu să infirme că prejudiciul avusese loc. Ar fi putut probabil să conteste severitatea pagubei, dar mai mult de atât nu avea ce să facă.

Aceste consecinţe intenţionat răuvoitoare ale reuniunii au intervenit totuşi mult mai târziu decât speraseră păgubaşii. Şi asta din simplul motiv că autorităţile au intrat în acţiune. Oaspeţii erau aşteptaţi în stradă de o întreagă armată de soldaţi. Au fost aduse apoi un şir nesfârşit de

autobuze în care au fost poftiţi cu fermitate şi dacă era cazul cu forţa, toţi invitaţii lui Steven, membrii echipei acestuia, Glencaim şi Stephanie.

Bătrânul Masters, pentru că n-ar fi fost în siguranţă într-un spaţiu atât de restrâns, se ţinuse grijuliu la distanţă.

Capitolul 21

Titlurile de pe prima pagină de a doua zi de dimineaţă arătau cam aşa:

GUVERNUL ARESTEAZĂ CELE O MIE DE NUME ALE LUI STEVEN MASTERS

Iată articolul propriu-zis:

Administraţia a luat aseară în custodie sub acuzaţia de fraudă mai mult de 900 de persoane şi un număr egal de prieteni şi rude însoţitoare, care luaseră parte la o aşa-zisă! sărbătoare de iertare în favoarea lui Steven Masters, bine cunoscutul playboy moştenitor al imperiului industrial al lui Masters, şi care zace la ora actuală în închisoare.

Confirmând zvonul, Secretarul Apărării ne-a declarat: „Ţara noastră a fost victima progeniturii răsfăţate a acestei familii sus-puse. Toţi cei care au participat într-un fel sau altul la această mistificare vor fi aduşi în faţa tribunalului şi vor fi condamnaţi la plata unor amenzi sau la închisoare, pentru a servi drept exemplu oricui ar trata sincerele şi curajoasele eforturi ale forţelor noastre armate cu nesupunere sau dispreţ.”

Articolul mai preciza că toţi cei arestaţi au fost duşi la cartierul general al armatei din New York pentru a fi triaţi, şi au fost împărţiţi ca urmare în patru grupuri.

Primul grup, uşor de identificat, era constituit din membrii agenţiei de detectivi angajaţi de Masters Senior

pentru supervizarea întregii operaţiuni. Personalul permanent sau temporar al agenţiei a fost separat de invitaţi şi pus în libertate, în jurul orei trei după-amiaza, odată cu avocatul Glencaim.

Al doilea grup – de mai mult de nouă sute de persoane – era format din însoţitorii aşa-ziselor persoane vătămate. Au fost şi ei eliberaţi cu puţin înaintea zorilor.

Un al treilea grup – tot de aproximativ 900 de persoane – a fost constituit evident din cei pe care Steven Masters susţinea că i-ar fi supărat în vreun fel. Membrii acestui de-al treilea grup au fost transferaţi la poliţie. Acuzările care le vor fi aduse, conform biroului de avocaţi al oraşului, se vor baza evident pe participarea la o mistificare destinată să reînnoiască numeroasele falsuri şi minciuni comise de Steven Masters în faţa autorităţilor şi a unei lumi credule. Toate aceste persoane vor fi eventual eliberate pe cauţiune, dar la cererea autorităţilor militare, aceste eliberări au fost amânate cu câteva zile din motive de securitate. Datele proceselor vor fi stabilite evident mai târziu.

Al patrulea „grup” era format din Stephanie.

Stephanie n-a fost remisă autorităţilor civile, fiind escortată de şase soldaţi şi un sublocotenent de-a lungul unor coridoare de ciment şi oţel abia iluminate, până în dreptul unei uşi mari şi grele din oţel. Tânărul locotenent ciocăni.

— Cine e? se auzi o voce ştearsă.

— Am adus prizonierul pe care doriţi să-l interogaţi, domnule general Sinter.

— O clipă.

După o clipă se auzi scrâşnetul metalului pe metal iar uşa se deschise fără zgomot. Bărbatul care aştepta în prag îi era complet necunoscut lui Steven în ceea ce priveşte aspectul fizic. Dar numele şi vocea erau inamicii lui familiari de cel puţin două săptămâni.

Un uşor surâs ironic se întinse pe faţa lui Sinter, care semăna cu un politician de vârstă mijlocie întâlnit cândva de Steven. Aceeaşi aparenţă îngrijită, aceeaşi faţă rotunjoară, ochii albaştri, o mustaţă mică şi neagră.

— Ei, ei, ce-avem noi aici? îl întâmpină cu căldură Sinter. O domnişoară mică şi drăguţă.

— Nu chiar atât de micuţă, îi replică Steven.

Din câte îşi aducea el aminte, la cele cinci picioare, cinci inch şi jumătate ale lui Stephanie, aveai ce să strângi în braţe. Se mai subţiase ea un piculeţ în ultimele zile, din câte îşi dădea el seama, dar asta era singura diferenţă.

Generalul ieşi în coridor, trânti în urma lui uşa grea de oţel şi comandă:

— Pe acoperiş!

Luară un lift şi ieşiră pe o terasă de aterizare strălucitor iluminată – genul obişnuit de acoperiş, cu adăposturile sale antisuflu şi aşa mai departe. În spatele unuia din adăposturi aştepta un helijet cu luminile aprinse, iar în cabina acestuia se vedea casca unui pilot.

— Urcaţi-o la bord! ordonă Sinter.

Steven tocmai era cufundat în modul său specific de gândire, şi îi spuse iute tânărului ofiţer:

— Ar trebui să fiu însoţită de o gardă feminină.

— O să fiţi aşteptată la aterizare de o asemenea gardă, îi răspunse rece ofiţerul.

— Nu prea cred cu, răspunse Steven în cel mai muzical soprano al lui Stephanie.

Sinter ascultase schimbul de replici cu acelaşi zâmbet pe buze, apoi veni în faţa trupului lui Stephanie:

— Steven, ţi-a sunat ceasul. Ai fost escortat până aici de şapte Gi-Int-i. Pilotul de colo este şi el Gi-Int, şi evident că şi eu sunt. Cei care au anunţat presa ţi-au făcut un prost serviciu, pentru că noi habar nu aveam unde te găseşti şi ce pui la cale, până în momentul în care am aflat din ziare data reuniunii. Inteligentă mişcare să cumperi toţi acei indivizi, dar acum i-am pus pe toţi la păstrare. Şi câtă

vreme trupul tău propriu rămâne la discreţia Gi-Int-ului pe nume Emmet Obdan, nu mai contează unde te transferi, pentru că te vei găsi în aceeaşi închisoare. Aşa încât dacă vei veni la bord, adăugă el aplecându-se şi intrând în helijet, îi voi duce plocon acest delicios trup de femeie liderului şi tatălui nostru Kroog.

— Hei, tu eşti unul dintre copiii *Mamei* rezultaţi din acordul cu Gi-Int-ul? întrebă curios Steven.

— Da.

— Vasăzică toţi acei indigeni de pe Mittend… tu eşti unul dintre ei?

— Acolo ne-a exilat *Mama* când a descoperit că suntem cu toţii incapabili să facem ceea ce aştepta ca de la noi.

— Tata şi cu mine te-am luat drept un coleg al lui Kroog, din cauza conversaţiei cu tine însuţi care trăda o a doua personalitate atunci când m-ai interogat. *Mama* spunea că invadatorii adevăraţi au dificultăţi de adaptare la această galaxie, şi-aşa ne-a sărit nouă în ochi ciudăţenia ta.

— Şi noi copiii avem aceeaşi problemă. Subconştientul lui Sinter cel adevărat iese mereu la iveală. Şi totuşi nu există decât un singur colonist: Kroog. Au trebuit să-şi pună la bătaie toate resursele ca să poată lansa o fiinţă vie de la distanţa de opt sute de mii de ani lumină.

— Şi de ce n-au venit pe Pământ toţi aceşti copii – fraţii şi surorile tale?

— Ce? zâmbi cinic Sinter. Şi să piardă contactul cu *Mama*? Vezi tu, Mittend este locul unde ea se păstrează în legătură cu acest univers temporal. Aşa că nu are unde să fugă, Steven. Şi va trebui să se lase curând în mâinile lui Kroog, din motive care ţin de toţi aceşti curenţi energetici cu care lucrează.

Şi bărbatul acela matur, în uniformă de general, se încruntă la femeiuşcă ce discuta cu el atât de nonşalantă:

— Să-ţi pun *eu* de data asta o întrebare. Ai fost mereu neobişnuit de calm în toate aceste situaţii primejdioase. Au observat acest lucru şi Kroog şi ceilalţi. Cum se explică

acest lucru din partea unui pierde-vară ca tine?

— Sunt debil mintal, răspunse Steven cu sinceritate.

— Ha?

— Nu pot să-mi fixez atenţia asupra unui lucru, oricare-ar fi, mai mult de o secundă sau două la rând. Această conversaţie poate avea loc numai pentru că eşti tu aici, şi asta îmi reaminteşte şi mie mereu unde sunt. Întotdeauna am fost aşa.

— Dar sigur că în caz de pericol…

— Sistemul meu de apărare dintotdeauna se bazează pe o înşiruire conştientă de asociaţii negative. Dar cred că acum am trecut în sfârşit de nivelul acesta, zise bucuros Steven.

— Trebuie să admit că eu nu sunt de acord cu acest plan al lui Kroog. Dar el a hotărât să te strângă la maximum cu uşa, ca să vadă ce eşti în stare să faci ca să scapi.

— Cred că am fost deja strâns destul cu uşa, îşi aminti Steven de Obdan. Aşa am ajuns să fiu această frumoasă Stephanie.

— Asta ne-a oferit nouă un fir călăuzitor, aşa încât acum suntem pregătiţi pentru partida hotărâtoare.

— Ce fir călăuzitor?

— Faptul că acum te poţi transfera în trupul celor pe care i-ai ajutat într-un fel sau altul. Aşa că asta e deocamdată. Vino la bord, te rog.

Nici nu avea altceva mai bun de făcut, după toate aparenţele. Steven-Stephanie intră deci plină de graţie şi eleganţă în cabina aflată la nivelul terasei, iar uşa glisantă i se închise în urmă în şuieratul uşor al sistemului pneumatic.

Un minut mai târziu helijetul era în aer.

Capitolul 22

— După părerea mea, îi spuse căpitanului Odard vocea lui Mark Broehm, se poate ajunge la această stare de conştiinţă universală urmând cu precizie legile. Ceea ce ne trimite tot la matematică.

Tocmai zburau peste o porţiune deosebit de sălbatică a acelei părţi a planetei: munţi, râuri, copaci, tufişuri. Comandantul helijetului îşi concentrase atenţia asupra terenului, căutând să surprindă orice urmă posibilă de viaţă. În consecinţă, trecu mai bine de un minut până ce înţelesul acelor vorbe reuşi să îi pătrundă prin platoşa atenţiei.

Nu era deloc genul de afirmaţie pe care se aştepta să o audă din partea trupului lui Mark Broehm. Aşa că o mai repetă odată în gând, şi-apoi declară flegmatic, afişând expresia impasibilă cuvenită:

— În felul ăsta eşti scos din joc, bănuiesc, de vreme ce, ca Daniel Utgers, te ocupi de istoria antică. Adu-ţi însă aminte de sentimentul pe care l-ai avut că ai putea-o localiza pe fată, şi n-ai fost în stare… aşa că ai grijă.

— Acum sunt din nou Steven Masters, se auzi iarăşi vocea lui Mark Broehm, şi am ajuns aici în urma stresului la care au supus-o Gi-Int-ii pe biata Stephanie Williams. Ei nu ştiau că bătrânul l-a despăgubit pe Daniel, aşa că astfel am avut un loc unde să mă refugiez – înlocuindu-l aici pe Daniel.

Căpitanul Odard clipi. De fapt nu-şi îndepărtă decât momentan privirile de la peisajul peste care treceau, cu care, cum s-ar zice, inima şi mintea îi erau încă în

comuniune. Aşa că Steven avu tot timpul să adauge:

— N-am venit aici decât pentru un timp, în care să pot reflecta asupra legilor care s-au dezvăluit până acum. Matematicile m-au lăsat întotdeauna rece, aidoma multor altor lucruri. Însă eu am o logică viscerală, care parc să se potrivească de minune acestei situaţii.

Odard se rezemă pe de spatele scaunului, îi aruncă o privire pilotului şi în cele din urmă se întoarse înspre trupul lui Mark Broehm:

— Vrei să spui, exclamă el scandalizat, că ai făcut schimb cu Dan Utgers, dând bir cu fugiţii şi lăsându-l să fie torturat în locul tău?

Steven clătină din capul lui Mark Broehm:

— Nu era vorba chiar de o tortură. În momentul în care am plecat, toate hainele lui Stephanie erau deja pe jos, iar generalul Sinter se grăbea să-şi dea jos izmenele, pregătindu-se să intre cu ca în pat. Era un moment neplăcut din punct de vedere psihologic, aşa că i-am spus *Mamei*: Transferă-mă! Iar ea m-a ascultat imediat. Uuf, ce uşurat mă simt acum.

Lui Odard i se ridică părul în creştet gândindu-se la scena care tocmai trebuia să aibă loc într-o cămăruţă, la zece ani lumină distanţă. Înghiţi în sec. În acel moment peisajul care se derula dedesubt nu mai era pentru el decât o mâzgălitură de un verde închis.

— Vrei să spui… hârâi el şi se opri mirat de timbrul pătrunzător al vocii sale, conştient că Steven-Broehm îşi aţintise privirile asupra lui.

Un căpitan al unei expediţii interstelare de explorare este în mod deosebit un om calm, cu mintea întreagă şi echilibrată, care nu se lasă pradă extravaganţelor emoţionale. Însă Robert E. Odard simţea cum îl invadează isteria şi îl umple până în vârful degetelor de la picioare, ba având şi tendinţe de a da pe dinafară.

— Vrei să zici, zbieră el, că ai lăsat un biet profesor de istorie într-o asemenea…

Şi se opri din nou incapabil să meargă mai departe. Mintea i-o luă din nou razna şi în cele din urmă o lăsă baltă, epuizat.

— Nu, îi răspunse Broehm-Steven. Ce rost ar fi avut să-l mai păstrez pe, hm, profesor în circuit? I-am spus *Mamei* să-l transfere în propriul corp, aşa că îmi imaginez că, indiferent unde o fi fost Mark Broehm cu trupul lui Daniel Utgers, acest trup se îndreaptă acum în fuga mare către Westchester.

— Vrei să spui, murmură Odard, Mark Broehm?

— Va veni ziua în care, atunci când această conştiinţă universală, al cărui centru pare să fie *Mama,* ne va face conştienţi că suntem cu toţii legaţi unii de ceilalţi, şi că nu suntem decât una, probabil că nu va mai avea nicio importanţă cine se găseşte în acel pat, câtă vreme organele genitale ale celor interesaţi vor fi complementare.

Trăsăturile ofiţerului se umplură de teroare, iar Steven se opri. Când înţelesul acelor vorbe produse primul impact în mintea comandantului, acesta îşi înghiţi saliva.

— Conştiinţa universală, începu Odard. Asta nu-i o idee metafizică ce…

— M-am gândit chiar acum că unei fete nu-i pasă dacă rămâne tot o fată. Aşa încât dacă Utgers, în acest stadiu preliminar al sentimentului de identitate cu toţi ceilalţi, n-a putut să dea de urma fetei, *Mama* evident că poate. Aşa încât am transferat-o pe fată în trupul lui Stephanie. Şi în definitiv, Sinter şi fata sunt fraţi, având în vedere faptul că *Mama* a fost sub controlul lui Kroog în ultimii douăzeci de ani. Şi poate că separarea femeilor, observată de Mark Broehm, o să aibă o influenţă asupra relaţiilor între Sinter şi Stephanie.

— Ce favoare i-ai făcut tu acestei fete? întrebă Odard, care fusese pus la curent încă de pe Pământ asupra obiceiurilor lui Steven.

— Ai uitat de conştiinţa universală, îi făcu Steven cu ochiul. Eu, ca individ, pot să particip la această conştiinţă

universală numai în conformitate cu regulile stabilite pentru neofiţi – şi anume legea naturii lucrurilor. Însă transferurile şi toate celelalte operaţiuni îndeplinite de *Mama* se situează la un cu totul alt nivel. Copiii *Mamei* sunt de multă vreme în legătură unii cu ceilalţi, şi poate că nu merită, dar sunt copiii ei şi-atunci *Mama* le acordă drepturi speciale. Şi aici, prietene, zâmbi Steven, poate noul tată să-şi exercite puterea sa absolută – după cum tocmai am sesizat în felul meu deosebit. Probabil îţi aduci aminte, continuă el, că aceste femei provin toate din Grecia antică. Şi dacă ai avut vreodată de-a face cu un bărbat grec din zilele noastre, o să-ţi dai seama imediat că, în niciun caz, nu din Grecia a pornit mişcarea de eliberare a femeii.

— Conştiinţa universală? făcu Odard o nouă tentativă.

— Spune-i pilotului să vireze uşor la stânga, ordonă Steven.

— Cum?

— Bătălia a început deja şi am putea pentru început să fotografiem ceea ce se petrece. Şi în cazul în care femeile vor obosi sau îşi vor pierde capul, vom putea interveni. Evident că mai rămân cei care se plimbă în acest moment pe Pământ, se încruntă el, dar e totuşi un început.

Odard deschise gura să scoată şi el ceva – un sunet, o vorbă, o întrebare. Dar rămase cu ca deschisă.

— Hei, strigă pilotul, care se conformase ordinului lui Steven. Ia te uită. Visez? Cineva a mutat grădina zoologică din San Diego pe Mittend.

Nimeni nu mai spuse nimic o vreme. Deoarece, cât vedeai cu ochii, nu erau decât monştri: şerpi uriaşi, elefanţi, tigri, gorile, crocodili, leoparzi, urşi grizzly. Numai fiare de pe Pământ. Cu miile.

Urlete, răgete, mârâieli, mugete, toate îţi spărgeau timpanele în helijetul care aluneca uşor pe deasupra grămezilor de animale încleştate în bătălie. Aşa cum au constatat după aceea, camerele înregistrară o grămadă de

lei, care tocmai atacau doi tigri, sfâşiindu-i cu colţii. Doi elefanţi au fost fotografiaţi zdrobind în picioare un crocodil. Şi multe altele. Patru leoparzi sfâşiau un şarpe de treizeci de picioare lungime, apucându-l fără încetare cu colţii de unde puteau, eschivându-se de încolăcirile disperate ale şarpelui, care încerca să-i înfăşoare în inele sau să-i lovească pe unul sau pe altul cu capul, ca un berbece.

La un moment dat, Gi-Int-ii şi-au dat seama, probabil că pacifistele acelea stupide erau pornite bine, aşa încât grupuri întregi de monştri începură să părăsească câmpul de bătaie. Alergau cât îi ţineau picioarele, scurmau pământul cu ghearele, se luptau – de data asta numai ca să-şi scape viaţa.

În clipa în care unul dintre animale îşi depăşi urmăritorii cu o sută de picioare, se produse un rapid efect de înceţoşare a minţii, iar Steven îşi simţi ochii dându-i-se peste cap… Chiar şi de la distanţa *asta,* se gândi el.

Dar nu mai avu vreme să mediteze mai profund la acest fenomen. Când îşi recăpătă vederea, un leopard se transformase deja într-un vultur, care îşi luă zborul destul de neîndemânatic, prinse viteză şi începu să dea cu spor din aripi.

Nu trecu un minut şi apăruseră deja douăzeci de păsări, apoi o sută, şi în cele din urmă câteva sute. Toate băteau acrul cu disperare cu aripile lor puternice.

Când observară helijetul, era deja prea târziu. Aparatul se aruncă asupra lor, scuipând foc din toate mitralierele, împrăştiind un nor de pene şi de cadavre înaripate. Însă atunci când helijetul se redresă şi începu să vireze, cel puţin o mie de vulturi se îndreptau acum înspre est.

Niciunul dintre ei nu putea însă să zboare la fel de repede ca demonul strălucitor de metal, cu colosalul său armament. De jur împrejur, nu vedeai decât vulturi jumuliţi şi pene zburătăcite.

Supravieţuitorii schimbară tactica, desigur, căci acum încercau plini de viclenie să ajungă la munţii care se

vedeau înspre nord.

Sub comanda lui Steven, helijetul îşi continuă zborul şi echipajul nimici unul câte unul toate grupurile de Gi-Int-i, inclusiv pe supravieţuitorii bătăliei de la sol, care mai încercau să scape pe calca acrului.

Nu era imposibil, recunoscură ei după aceea, să mai fi scăpat vreun vultur, sau doi, sau trei. Pentru că se împrăştiaseră şi o luaseră care încotro, inclusiv în sus. Şi acolo erau din nefericire câţiva nori.

— Şi totuşi, mi se parc că o parte din aceste *Mame* şi-au cam pierdut capul. Însă. În cele din urmă, la insistenţele mele şi-au deschis mai bine ochii asupra progeniturilor şi au acceptat să fie daţi morţii.

— Dar... dar... bălmăji Odard. Erau mii de copii. De unde au apărut toţi cei care i-au ucis?

— Era chiar *Mama.*

— *Mama* nu-i formată decât din 886 de persoane, capabile probabil să se transforme în tigri şi elefanţi. Bag mâna în foc că am intervenit în vreo zece bătălii şi că erau cel puţin vreo patruzeci de mii de animale în total, împotriva a şaisprezece sau şaptesprezece mii. Şi când ne-am amestecat şi noi, erau deja în mare parte decimate.

Steven, care stătea pe unul dintre locurile din faţă, îşi deschise braţele:

— Uite ce e. La urma urmei, *Mama* nu-i o problemă de cantitate. *Mama* se găseşte peste tot.

— Mi-ai spus asta de câteva ori.

— Nu am ce să-ţi spun altceva. Asta înseamnă conştiinţa universală: legătura totală între toate fiinţele vii. Doar ţi-am mai explicat mai devreme.

— Mda, cred că da, acceptă Odard cu un aer ursuz.

Capitolul 23

Când te găseşti în fruntea unui imperiu industrial, aidoma lui Steven Masters Junior, care era în această situaţie de la vârsta de douăzeci şi patru de ani (de când se prăpădise propriul său tată într-un accident de avion), ai o viziune asupra lumii mult superioară mediei.

Chiar şi la vârsta maturităţii, acest om pe care te puteai baza (fusese nevoit să devină un asemenea om – căci nu-i deloc uşor să păstrezi intactă o avere de două miliarde de dolari) era încă plin de viaţă. Era interesat de tot ceea ce vedea şi auzea. Se ţinea încă de treabă. Şi continua încă să acţioneze ca şi cum ar fi ştiut foarte bine ce arc de făcut. E drept că avea o afecţiune cronică la gât, care îl exaspera pe fiul său, dar lentoarea exprimării devenise un obicei automat, foarte valoros din punctul de vedere al supravieţuirii. Ai tot timpul să te gândeşti înainte de a vorbi şi să nu spui nu în loc de da…

Pe la amiaza celei de-a doua zile de după arestarea în masă, la cererea lui Masters tatăl, Glencairn îşi asumase apărarea celor acuzaţi lipsiţi de avocat. În consecinţă, ceruse procurorului oraşului să-i dezvăluie locul de detenţie al lui Stephanie Williams, care primise cei 10.000 de dolari, dar nu se găsea printre ceilalţi.

Adjunctul procurorului, întrevăzând plin de speranţă o avansare rapidă, telefonă la statul major al forţelor armate şi primi următorul răspuns: „Vom verifica.” Totul părea doar o chestiune de rutină în ochii persoanelor care nu ştiau despre ce-i vorba.

Aveau şi militarii propriile lor probleme. Un anume sergent Obdan, din cadrul penitenciarului, dispăruse fără nicio urmă. Se volatilizase literalmente, sub ochii santinelelor înarmate. Ceea ce amplifică şi mai mult zăpăceala a fost faptul că au fost nevoiţi să omoare mai întâi un şarpe uriaş, înainte să înceapă propriu-zis cercetările.

Şi Steven Masters? Ei bine, nu trebuie să se afle, dar, se găsea sub observaţie la secţia de psihiatrie pentru că izbucnise dintr-odată în lacrimi ţipând că *ea* este o fată pe nume… pe nume…

— La naiba! exclamă cel de la capătul firului. Nu am notat numele fetei. Dar n-are importanţă. Asta a fost acum câteva zile şi de-atunci a schimbat povestea. De data asta cică ar fi din nou Mark Broehm. La momentul respectiv, una dintre santinele a chemat un doctor, înainte ca Obdan, care era de serviciu şi care se transformase în ultima vreme într-o brută ce menţinea o disciplină severă (din câte am auzit), să-l poată împiedica.

Când primi această informaţie, Masters Senior ceru liniştit să fie aflat numele santinelei care chemase doctorul.

Vasăzică, Steven s-a întors din nou pe Mittend, îşi spuse el gânditor, după aceea.

Şi luă repede hotărârea ca soţia lui să nu afle şi această informaţie. Tocmai o mai liniştise, asigurând-o că Steven se află măcar în închisoare, şi „ştim unde îl putem găsi”.

Complexul industrial al lui Masters contribuia, printre multe alte servicii, şi la o reţea mondială de calculatoare, în care, un inginer descurcăreţ al lui Masters introduse un program bazat pe nişte instrucţiuni speciale ale super-boss-ului. Un pic mai târziu, inginerul puse pe biroul lui Masters o listă de mai mult de 1900 de nume. Numele erau aranjate în ordine alfabetică, aşa încât nu-i luă decât un minut lui Masters să se uite printre ele, şi să le observe pe ale. lui… Patrick Sinter, Emmet Obdan şi Vint Kroog.

Ochii îi scânteiară când răsfoi pagini după pagini de

nume şi adrese, dar nu zise nimic.

Inginerul, care rămăsese în picioare şi aştepta, îşi exprimă mirarea:

— Nu înţeleg deloc criteriul pe care l-aţi folosit, sir. Cum ar putea cineva bănui că Secretarul Apărării are vreo legătură cu informaţiile despre amanţii sau apropiaţii anumitor femei care au fost găsite ucise şi parţial mâncate.

— Numele prietenelor oamenilor importanţi, clătină din cap Masters, fac parte din fişierele la care nu au acces în mod normal decât două agenţii guvernamentale, şi numai cu un cod special. Evident însă că dacă ceri numele femeilor care au fost ucise şi parţial devorate, acest fişier este accesibil. Şi dacă te uiţi bine în dreptul numelui femeii respective poţi descoperi şi restul informaţiei.

— Domnule, se înfioră inginerul, sunt înspăimântător de multe femei mâncate – pentru o lume civilizată. Cum vă explicaţi acest lucru?

— Stai o clipă! îl întrerupse Masters. Aşteaptă puţin în biroul alăturat. Mi-am adus aminte că trebuie să dau un telefon.

Telefonul era pentru cineva din India. Figura tuciurie a hindusului prinse viaţă pe ecran. Şi întreaga conversaţie a fost purtată în cod.

Semnificaţia primei fraze a lui Masters era:

— Te mai ocupi de asasinate?

— Sigur că da, şi dumneavoastră mi-aţi refuzat o dată oferta.

— Câţi agenţi ai la dispoziţie?

— Destui.

— O mie nouă sute?

— Da.

— Poţi să-i şi înlocuieşti dacă o să fie cazul?

— Da.

— Am o listă. Pregăteşte-ţi faxul.

— Bine.

Lista a fost transmisă pe o altă linie telefonică, iar

discuţia de punere la punct a proiectului a fost purtată de asemenea în cod.

— Când?

— Da.

Ceea ce însemna astăzi sau mâine cel mai târziu.

— Încă ceva, continuă Masters.

Urmă însă o pauză, care se prelungi.

Într-un sfârşit, hindusul spuse un cuvânt în cod care însemna: „Daţi-i drumul, sir!”

Miliardarul înghiţi în gol.

— Oamenii tăi pot să pătrundă într-o închisoare militară?

— Mai târziu.

— În mai puţin de o…? Codul pentru o săptămână.

Răspunsul a fost da.

— Fiul meu, Steven Masters Junior se găseşte la… şi numi locul.

De data asta, pauza veni de partea cealaltă a firului. Sub efectul surprizei, faţa tuciurie a hindusului se acoperi de pete. După multe, multe secunde, mai-marele sectei asasinilor reluă:

— Aici, în India, suntem oameni cu simţul familiei. Cu greu putem înţelege cum poate un tată…

— Viaţa e foarte ciudată. Poate să vină o vreme în care părintele să-şi dea seama că fiul lui e un dezastru – ceea ce nu poate fi tolerat decât atâta vreme cât acţiunile acestuia nu sunt cunoscute publicului.

Faţa încruntată de pe ecran se îngândură.

— S-o facem şi pe asta.

Ecranul se şterse, iar Masters simţi că tremura din tot trupul, lucru care nu i se mai întâmplase de mulţi ani.

Ori nu mai sunt întreg la minte crezând în ceea ce fac, ori o să salvez Pământul.

Nu era prea clar de la ce anume. Dar, ca de obicei, ţinuse scama de fiecare secvenţă logică.

Capitolul 24

Cât de mohorâte pot să fie lucrurile până la urmă?

Încercaţi secţia psihiatrică a unei închisori militare. Sunt puţini săriţi primejdioşi, ce-i drept – însă repetiţia ajunge să fie obositoare, ba chiar sinistră. Dar cea mai mare parte dintre pacienţi sunt liniştiţi şi tăcuţi, parcă inconştienţi. În ambele tabere găseşti câţiva simulanţi dar restul şi-au pierdut cu totul direcţia.

Ca să aibă dreptul la tratament special permanent şi, mai mult decât atât, să fie scutiţi de muncă forţată, şmecherii nu ezită să recurgă la mijloace extreme: fie că gem şi urlă toată ziua fie fac pe morţii.

Era desigur şi o excepţie. Într-un pat din fundul secţiei 13 era aşezat… Steven. Îmbrobodise deja o infirmieră, care îi făcuse rost apoi de o revistă, şi acum citea liniştit istorioare din colecţia roz. Oricum era ceva; decât să nu faci toată ziua nimic şi să lâncezeşti în fundul patului.

Psihiatrul intră în salon, se opri şi se uită la Steven.

— Ei, domnule Masters, zise el pe un ton sec, vă merge mai bine, văd.

Steven îl privi cu ochii un pic îngustaţi. Dădu păturile la o parte, dar rămase aşezat, cu excepţia faptului că îşi strânse picioarele sub el.

— Mi se pare că încerci să faci un ultim efort, Kroog.

— Mi-am dat seama, zise psihiatrul, care arăta exact ca Thomas Painter, doctor în medicină, că un medic este un adevărat zeu în societatea terestră.

— Aşa e, acceptă Steven circumspect.

— Mai ales într-o închisoare militară. Am adus nişte

aparatură. Mi-ai putea spune în această penultimă clipă ce m-ar putea determina să n-o folosesc?

— Ai ce-ţi trebuie ca să mă omori?

Kroog dădu din cap.

— N-o să apuci să apeşi pe declanşator, sau mai ştiu eu ce ai de gând, şi vei cădea mort. *Mama* s-a mobilizat puternic ca să mă apere.

— Nu poate ucide. Pentru ea este genetic imposibil.

— Dar a ucis deja. Este psihologic posibil.

— Nu prea înţeleg, se jelui Kroog, cum ai reuşit să descoperi acest lucru.

— Foarte simplu. Oamenii obişnuiţi nu sunt criminali. Dar atunci când o autoritate le cere să ucidă, ei ucid. Eu am fost autoritatea cu pricina, *soţul-militar-comandant-rege* din Grecia antică.

Îl lăsă un pic să se obişnuiască cu ideea şi-apoi reluă grav:

— Nu uita Kroog, că în acest moment avem în discuţie propria ta soartă.

— Şi a ta.

— Toată lumea vrea să te ucidă, pe tine şi pe toţi ceilalţi. Am spus: „Kroog este singura noastră legătură cu o altă galaxie”. Cred că cineva ar trebui – cineva, nu eu, căci nu-i stilul meu – să se gândească bine înainte de a recurge la soluţia finală a morţii. Însă – ridică Steven din umeri fără să se mişte din loc – dacă te lăsăm în viaţă, te vom încarcera într-un loc de unde să nu poţi scăpa şi unde vom putea sta de vorbă în fiecare zi prin intermediul *Mamei.* Aşa încât…

Steven se încordă din tot trupul.

— Asta e, Kroog. Vei fi supus la multe interogatorii. Trebuie să fie un motiv pentru care te-ai adaptat atât de rău la această galaxie. Un motiv pentru care eşti atât de agresiv.

— Uite cine vorbeşte, spuse Kroog.

Şi sări.

Când se năpusti cu toată greutatea asupra lui Steven, acesta se rostogoli, înhăţă cu mâna dreaptă haina doctorului şi o sfâşie de sus până jos. Cu mâna stâncă îl prinse de pantaloni. S-ar fi zis că hainele lui Kroog sunt făcute din hârtie, ori că au fost special făcute să se destrame atât de repede (şi acesta era adevărul), pentru că şi pantalonii se făcură bucăţi imediat.

Dar nu te puteai pune cu Kroog. Cu o ferocitate egală, îi făcu şi el praf pantalonii de pijama ai lui Steven.

Smucindu-se şi rupându-şi reciproc hainele, cele două trupuri, aproape goale deja, se rostogoliră de partea cealaltă a patului, ieşind din raza vederii.

Cât de interesante pot deveni lucrurile?

Încercaţi o secţie de psihiatrie când un pacient îşi atacă doctorul. Evident că aceasta a fost concluzia la care au ajuns observatorii. Cu patru excepţii, ceilalţi pacienţi din secţie au fost cuprinşi de o stare de zbucium extrem.

Excepţiile stăteau întinse şi nemişcate, ca moarte. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, fiecare reacţionă în felul lui. Esenţialul era că o parte din ci începură să urle ca lupii.

La auzul urletelor, infirmierii ţâşniră ca din puşcă, dar nu suficient de repede.

Şi principala treabă pe care au avut-o de făcut a fost să despartă două trupuri extrem de asemănătoare, din care unul era plin de sânge pe faţă – o faţă din care, la prima vedere, părea că n-a mai rămas decât o jumătate.

— Daţi-mi o batistă, murmură doctorul, acoperindu-şi gura şi o parte a feţei cu mâinile.

I-au adus o batistă şi apoi i-au adus şi nişte bandaje. În sfârşit veni cineva cu două halate.

Trupul lui Steven fu transportat după aceea la izolare.

Doctorul după ce îşi ceru hainele – în care spunea că avea cheile şi portmoneul – şi după ce rugă să fie condus la maşină, murmură prin bandaje:

— O să fie bine.

După aproximativ zece minute, Steven consideră că poate să îşi scoată liniştit pansamentele. Îi fu ceva mai greu să-şi scoată masca, cu care avuseseră de furcă la început, dar care semăna destul de bine cu doctorul Painter. Avea într-unul dintre buzunarele hainei făcută bucăţi un produs de curăţare foarte eficace.

Luă feribotul până în New Jersey şi apoi se îndreptă către o fermă aflată la o oră distanţă de Patterson, Pennsylvania. Plecă pe la mijlocul după amiezii şi ajunse acolo pe întuneric.

În noaptea aceea, cu puţin după ora unu, acoperişul hambarului se dădu la o parte şi o navă asemănătoare unui avion cu reacţie butucănos îşi luă zborul spre cerul înnorat. Trecerea ei prin aer lăsă în urmă un şuierat uşor, care se şterse imediat după aceea, iar hambarul redeveni un hambar obişnuit.

Şi liniştea se înstăpâni din nou asupra câmpiei întinse a Pennsylvaniei…

— Hei! se miră Steven.

Ochii îi scânteiau şi nu-şi mai putu lua privirile de la oraşul strălucitor de dedesubt. Era nou şi arăta ca o grădină. De la această înălţime, putea deja să vadă şi râul, care se strecura prin mijlocul clădirilor impunătoare de piatră şi marmură risipite ici şi colo.

Numai cu un minut înainte de aterizare, îşi dădu seama dintr-odată că ceea ce vedea nu era un oraş în adevăratul înţeles al cuvântului.

Era de fapt vorba de un domeniu cu mii de clădiri şi mâi mari şi mai mici, şi toate erau construcţii rezidenţiale.

Coborî lângă râu, exact în locul unde văzuse prima oară crocodilul.

Totul arăta extraordinar de diferit. Absoluta noutate a tot ceea ce vedea, comparată cu ruinele din amintire, era uimitoare.

Steven păşi din navă direct pe pajişte, luă o gură bună de aer mittendian, şi se îndreptă către cea mai apropiată

clădire. Era o locuinţă a cărei arhitectură îi amintea de Grecia antică

Probabil o fi fost palatul vreunui mic rege. Sau a unei regine.

O cărare, care şerpuia prin mijlocul unei grădini maiestuoase, îl scoase repede în faţa intrării impunătoare din marmură... O servitoare îi deschise uşa şi îl conduse într-o încăpere vastă, luminată de vitralii înalte. În încăpere se găsea o femeie. Era tânără şi drăguţă, îmbrăcată într-o rochie albă şi vaporoasă. Stătea şi citea, dar acum puse cartea deoparte şi se ridică zâmbind.

Steven se îndreptă către o canapea din apropierea ei.

— Cum te cheamă?

— Ritu.

Steven se aşeză pe canapea şi îşi întinse picioarele pe o statuie micuţă din faţa acesteia.

— Ei bine, drăguţo, spune-le fetelor că a venit tati.

— Dar ştiu, zâmbi Ritu puţin încurcată...

Să fi fost posibil ca în comportamentul ei să se manifeste deja unda aceea de nerăbdare specifică iubitelor lui Steven?

— Te pot servi cu ceva, Steven? întrebă ea serioasă.

— O să stau cu tine cam opt ore – e bine?

Ritu dădu din cap, dornică şi înfrigurată.

— Păi atunci, ridică Steven din umeri, avem tot timpul să facem cunoştinţă. Şi fiindcă sunt cam obosit, o să trag un puişor de somn.

Şi se întinse cum trebuie pe canapea.

— Să mă trezeşti peste nouăzeci de minute. Cei cu biofeedback-ul mi-au spus că acesta e un ciclu complet de somn. Ne vedem curând, pa.

Şi adormi aproape imediat.

Sfârşit

A. E. van VOGT

omul cu o mie de nume

super fiction

Important scriitor de romane științifico-fantastice al zilelor noastre, Alfred E. van Vogt, născut în 1912 în Canada, trăiește astăzi în Hollywood, California. El este autorul a peste treizeci de volume traduse în toate limbile de mare circulație, cărți de temelie ale genului, publicate și în România. Cele mai cunoscute sunt *Războiul împotriva rulilor, Soarele subteran, Rătăcitori printre stele, Lumea non-A, Fauna spațiului, Arsenalele din Isher* etc.

Aflată la treizeci de ani-lumină depărtare de Pământ, Mittend este cea mai apropiată planetă locuibilă. Plictisit de atâta bogăție, Steven Masters se alătură unei expediții spre Mittend. Dar, pe neașteptate, se trezește înapoi pe Terra, transferat într-un corp străin. Urmează un caleidoscop de evenimente, care îl catapultează în multiple personalități și într-un gigantic program galactic.

ISBN-973-9162-54-1

Preț 5400 lei